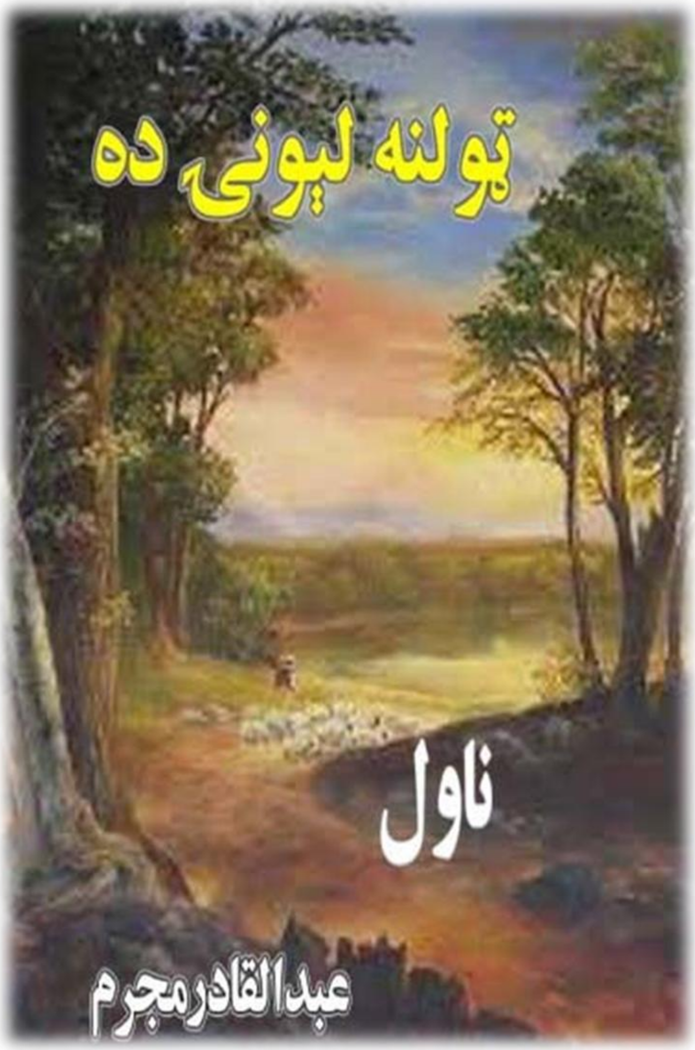

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکتاب پېژندنه

د کتاب نوم :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: تولنه لیونی ده

لیکوال نوم :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: عبدالقادرمجرم

خپرونکی :: :: :: :: :: :: :: هیواد ادبي یون کلاسیف الله

چاپ کال :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: اپریل ۲۰۱۵م

کمپوزوونکی :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: عبدالقادرمجرم

چاپ شمېر :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: (۵۰۰) توکه

بیه :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: :: (۲۵۰)روپۍ

اړیکه :- qmujrim@yahoo.com Facebook(search)

03023809538

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپلې ګرانې مورکۍ ته ، چې ما ته یې بېحده
مینه راکړې ، زما د پاره یې خوبه شوې هم یې
په هر حالت کې زما روزنه کړې او تل یې زما
دښه ژوند او روغ صحت غوښتنه کړې ده ، زه
یې د دعاګانو محتاجه یم .....

عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کتاب د قدرمن

نوابزاده عابدجوگيزی

ضلعي زکواة چېرمېن ضلع
کلاسيف الله په مالي لګښت چاپ
شو،

د زړه له تله ورته کور ودانی
وايم ، داسي خلك دې تل ښاد او
بريالي وي......

(عبدالقادرمجرم)

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(1)

په هوټل ور د ننه شوم ، شا و خوا مي وکتل ـ يوه ټولۍ خلګ يوې خوا ته ناست وو ، له رنګه او خبرو تعليم يافته ښکاريدو ـ بلې خوا ته درې کسان چې په عمر پاخۀ له رنګه کليوال ښکاريدو.

يو بل ګړدی صورتمن سړی دېوال ته پروت وو ، ځنګل يې پر مځکه لګولې وه ، سر يې پر خپل لاس ايښی وو ، پښې يې غځولې وې. لوڅ بير سر چې په وېښتانو کښې يې ببخي له لرې ورې ورې خا شې ښکاريدې. بيره په تور او سپين قمره بيره هغه هم د سر په شان له خاشو ډکه ، لاړې پکښې بندې وې. تور لنډ خيرن کوټ يې په غاړه وو.

د هوټل له چائينکې ځخه يې په يوه لاس يو يو غوړپ چاى په پياله کښې اچولې چې هغه به يې غوړپ کړې بيا به يې بل غوړپ په پياله کښې ورواچولو. سړی سم لېوني ښکاريدو.

زۀ يوې خوا ته له لېوني ځخه لرې کښېنستم. هوټلي ته مې د چاى ږغ وروکړ. دې بلې خوا ته د هغو ځوانانو تود بحث روان وو. لېوني چې خپلې چاى په يوۀ يوۀ غوړپ ختمې کړې. پر خپلو لړلو برېتو يې لاس تېر اوو چې کله به ما تر سترګو لاندې وروکتل د لېوني نظر به هم په ما کښې وو.

لېوني: "مرې که يې وژنې ! تا سو لس لس را واړوئ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خلګ ټول خاموشه شو ، لېوني ته متوجه شول . چا و چا
جېب ته لاس کړو لس لس روپۍ يې ورکړې-لېوني چې لس
لس روپۍ تر لاسه کړې ويې خندل.
"مرې که يې وژنې ! ښۀ يې ويلي دي د سپيو په دنيا همېش د
مېږو برېتونه غوړ وي".
په هغو ناستو خلګو کې يوۀ مخ ورواړاوو "ياره !ښۀ يې
ويلي دي (ښۀ مۀ کوه بد نۀ درځي) ".
لېونی را پورته شو ، پر ګونډو کښېنستو
"مرې که يې وژنې ! تۀ دا بې کاره خبرې پرېږده . تۀ دا راته
ووايه قام لېونی دی که تاسو؟".
هغو ټولو بيا په کټ کټ وخندل.يوۀ چې د خپلې خندا اوښکې
يې له سترګو پاکولې
"ستا څۀ اندازه ده؟".
لېوني په هوټل کښې يوې او بلې خوا ته وکتل
لېونی:"مرې که يې وژنې ! که تاسو ټول په يوۀ شمار کړم نو زما
په خيال هغه متل به شي چې
(کلی پر لېوني خندل لېوني پر کلي)".
دوی ټولو بيا په کټ کټ وخندل . هغه سړي بېرته ورغبرګه
کړه
"ياره لېونيه ! تۀ ډېر هوښيار يې".
لېونی: "مرې که يې وژنې ! هو خو خلګ مې نۀ مني".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سړی چې له لېوني سره يې خبرې کولې هوټلي ته يې ورږغ کړو "ته راوړه دوې چائينکې". بيرته يې لېوني ته مخ ور واړاوو "ستا په خيال څۀ کول پکار دي؟".

لېوني چې د هغه سړي ومخ ته پروت کتاب ور واخيست "مرې که يې وژنې ! زما په خيال دا تاسو چې په سلګونو کتابونه ويلي دي يوه معنا به نۀ لري. وما ته داسې ښکاري لکه له يوې لائبريرې څخه چې بلې ته کتابونه وړې".

هغه له لېوني سره په خبرو اخته سړي چای په پيالو کښې اچولې "ستا په خيال څۀ کول پکار دي؟".

لېوني له ډکو پيالو څخه يوه ورپورته کوله

"مرې که يې وژنې ! تاسو داسې وکړئ پښتنو ته ووايا ست. د سېلاب په مخ کښې مو اړولي دي. يو داسې سړی پيدا کړئ چې لاره ايستلای شي هم يې باره زده وي".

هغه له لېوني سره په خبرو بوخت سړي خپلې سړې چای ور پورته کولې "بل څۀ کول په کار دي؟".

لېوني تشه پياله په لاس کښې پورته کښته کوله

"مرې که يې وژنې ! بل که داسې سړی وي چې د جومات په کوڅه کې يوه شراب خانه خلاصه کړي بل پر هغه خالي مځکه داسې اداره جوړه کړي چې اول يو څوک ورشي ډېره ګټه پکښې کولای شي. سو که سو که يې له وخته سره ګټه کمېږي. اخر دې ځای ته را ورسېږي چې ويوه روپۍ ته يې نفس خېژي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا دي د دې کوټې په سر کښې ورته کښېني ګوري دې چې
څوک چېرې ځي او څوک چېرې ځي"؟
هغه سړي چې په سړو چایو يې نشه نۀ وه ماته په چائينکو
کښې يې نورې چای کتلې
"نور څۀ کول پکار دي؟".
لېونی چې سره وغځېدو ويې هم خندل
"مرې که يې وژنې !کارونه خو ډېر دي.دا يو کار که لا کولای
شې چې ملايان را وغواړئ پر پېښ،پېښور،موڅې او ناپې په
داسې نومونو ونوموې کوم چې دوی ارځې بل به داسې
وکړئ يو څۀ اوبه ورته راوړئ دوی به غوړي ځينې جوړ
کړي".
هغه سړي په کټ کټ وخندل
"لېونيه !دا به زما په خيال نۀ کړي وه".
لېوني يوار هغه سړي بيا ماته، په اخر کښې هغو کليوالو
خلګو ته ښۀ په غور وکتل و يې خندل
"مرې که يې وژنې !ولي ملاعثمان له اوبو غوړي جوړولای
شو.دوی خو يو مولويان دي او بل ډېر دي".
لېونی د خبرې له ختمېدو سره سم پريوت.د هوټل په منځ
کښې يې پښې و غځولې.په دې وخت کښې ټولو يو بل ته په
حېرانۍ سره کتل. اذان و شو.هغه کليوال خلګ ولاړ شو، يو
بل ته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"درځه د جمعې شريفې لمونځ دی بيا د اودس موقع نۀ پيدا کېږي".
لېونی چې ژر راپورته شو
"مرې کـه يې وژنې ! پـه دې ښـار کښـې د جمعـې لمـونځ نـۀ کېږي".
هغه ساده خلګو ځواب ځۀشاته يې لا نۀ را وکتل.بېرته هغه لهٔ دۀ سره په خبرو بوخت سړي وويل
"ولې؟".
لېوني د ولاړېدو پر مهال د هغه سړي د خبرې ځواب څۀ داسي ورکړی
"مرې که يې وژنې ! دوی وای په ښار کښې چې هر ډول خلګ نۀ وي ،په هغه ښار کښې د جمعې لمونځ نۀ کېږي".
هغه سړي چې په ناسته يې د لېوني و مخ ته کتل
"ياره لېونيه ! هر قسم خلګ خو شته هم".
لېونی چې روان شو ،مخ يې شا ته را واړاوو
"مرې که يې وژنې ! ماته معلوم دي په دې خلګو کښې يو بې غيرته بل ناپوه نشته.دريم د لمانځۀ د پاره پاکې جامې ضروري دي .دلته د چا د حلالې روزۍ جامې په غاړه دي؟.مزدور په مزدوري کښې ، استاد په استادي کښې ، ډاکټر په ډاکټري کښې ، ملا په ملايي کښې ،خان په خاني کښې غلا کوي.شته يو څوک چې خپله ذمه واري يې پوره کړې ده؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرې سره لېوني په زوره زوره چيغې کړې درې څلور واره
"مرې که يې وژنې !"
"مرې که يې وژنې !"
"مرې که يې وژنې !".
بد يې شروع کړل .دلته په هوټل کښې ناست خلک هم ټول راغلو.په ټولو مو لېوني تکيه کړى.په دې وخت کښې زما خولۀ له وينو ډکه وه چې د نيولو په وخت کښې لېوني يو کافر سوک پر خولۀ راکړى.د دۀ هم سر په ديوالۀ کښې ټک وهل شوي ميختبلې سره ولګېدو ، بېخي ډېر مات شو.وينې پر تويدې هم بې هوښه شو.پر مخکه را پرېوتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○
(2)

ژر ژر مي شيخ استاد ته زنګ ووهلو ـ ښځه وو چې هغه نژدې د موټرو په اډه کښې ولاړ وو ـ ښځې ژر راغلو ـ لېونی مي هسپتال (روغتون) ته يوړی.

اوس نو د هسپتال خلکو ته وګوره ـ موږ په وينو لړلي يو، دوی پوليس والا ته فون (زنګ وهي) کوي چې "د جنګ کېس دی تاسو ژر راشئ".

دلته ما د ډاکټر په خوا خولهٔ ور خلاصه کړه چې څهٔ پر خولهٔ راتلو هغه مي ورته ويل

دا چا درته وويل چې موږ جنګ کړی دی. په شناخته سترګو نهٔ شرم، نهٔ حياء لرئ. ژر ژر د دې سړي علاج وکړئ".

ډاکټر يوه اوږده ساه واخېسته

"خدای به يې خير کړي ـ موږ څهٔ وکړو، مجبوري ده چې پوليس خبر نهٔ کړو بيا نو موږ يو، عدالت او پېښانې وي بيا له پېښيانو ځان نهٔ شو خلاصولای".

ډاکټر د ليوني په درملنه بوخت شو او کمپوډر يې زما خولهٔ له وينو راپاکه کړه چې لېوني پر خولهٔ په سوک وهلی وم چې بېرته راغلم د ډاکټر له څنګه ولاړ وم ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر ته مې کیسه کوله چې پولیس ماما راغلو، یو څو نور پولیس هم ورسره وو۔ د ښار پولیسو اکثرو د ماما په وجه زهٔ پېژندلم۔ پولیس والا خو زهٔ پېژندمه خو ایس ایچ او نوی اوس اوس له بله ځایه راغلی وو هغه څهٔ ځان دلي دوري کاوو۔

څهٔ زهٔ هم په ځان کښې خالي (ملامت) وم ۔ ما لېونی نهٔ پېژندو چې څوک دی او د کوم ځای دی ؟ خو بیا ما او پولیس ماما په څهٔ سخترو (خواری او زاری) لېونی داخل کړ او د لیوني هره ذمه واري مو ږ په خپل سر واخیسته ۔ له لیوني سره نهٔ شناختي کارډ، نهٔ یې بل داسي کاغذ په جېب کښې وو چې نوم یا یې د کور درک پر کېدو۔

په هسپتال کښې مې د لیوني د پاره ځان له ځای (یوه شخصي خونه) وموندله۔ د لېوني علاج شروع شو۔ پوره درې ګنټې (ساعته) پس لیوني په هوښ کښې راغلی۔ ورو ورو یې سترګې خلاصې کړې ۔ یو وار یې چت ته بیا یې پنکې ته او ورسته یې ماته وکتل۔

زما په زړهٔ یو خدای ښهٔ خبر وو ۔ زما دا وېره کېده چې بله دوره پر را نهٔ شي۔ پر خولهٔ بل سوک در نهٔ کړي۔

لېوني: "مرې که یې وژنې ! دا راته ووایاست چې زهٔ دلته څنګه او چا راوستم؟"۔

ما لېوني ته کتل۔ په وېره وېره مې توله کېسه ورته وکړه۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی را پورته شو- شا و خوا يې وکتل بيا ولاړ شو- لاړو اودس يې تازه کړ- په لوڅ سر، په هغو خيرنو جامو کښې پر لمانځه ودرېدو چې لمونځ يې سم وکړو- دلته زۀ هم لږ څۀ مطمينه شوم.

لېونی: "مرې که يې وژنې ! پوليس، قانون او عدالت اوف ! اوف ! توبه توبه که مه خپلې خبرې درته وکړې .
حېران به پاته شې.
مرې که يې وژنې ! نسوار راکړه".

زۀ: "نسوار نۀ کوم".

لېونی: "سګرېټ راکړه".

زۀ : "سګرېټ هم نۀ څکوم".

لېونی:"هاهاهاها- مرې که يې وژنې ! سګرېټ هم نۀ څکوې ؟- باوو هاهاها څه سمه ده . دغه رنګه خماري مې پرېږده.چای خو نو راوغواړه منا چې کيسه درته وکړم".

زما په زړۀ يو خدای شۀ خبر وو- يوازې زۀ او لېونی وو- له ځان سره مې وويل
"څه اوس خو هسې هم کښېنوتی يې".
زما دغه خبره پر زړۀ وه چې کيسه پرېږده ځان را وپېژنه چې ما به دا خبره کوله- په دې وخت کښې ور خلاص شو- نرسه راغله چې لېوني ته (ستن) پېچکاري ور ولګوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیوني خپل لاس نرسې ته نه ورپرېښود و۔ هغې غریبې سوالونه ورته کول چې

"دا ستا د روغتیا د پاره درلګوم".

لېوني: "مرې که یې وژنې! د روغتیا د پاره؟ هاهاهاهاها۔په ما څه شوي دي؟".

نرسه: "چې څه نه دي دربانديشوي بیا په هسپتال کي ولي پروت یې؟".

لېوني: "مرې که یې وژنې! خوره! زه په تا ستن نه لګوم . ما ته به نر ستن را لګوي .که نرشته بیا خو سمه ده ګني زه ستن نه لګوم".

دلته نو ما ته هم خښم راغلو چې

"دغه کم عقله وګوره، هغه غریبه په دومره خوږه او پسته ژبه ورته وېغېږي .والله که مور ورته وېغېدلې وي"۔ پر وېغ مې کړ

"لاس ورښکاره کړه چې ستن درولګوي۔دا غریبه خو به تولـه ورځ وتاته نه تېروي .دا ستا په شان نور هم ډېر دي .د هغو چوپړ به هم وهي".

لیوني برګ را وکتل

"مرې که یې وژنې! ته خپله خوردې ته پرېږدې چې په دې هسپتال کښې ولاړه وي .د دا سې لېونیا نو چوپړ وهي۔نارینه وته ستنې ولګوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د سر په ښورولو د نهٔ جواب ورکړ.
ليوني کلک (په کټ کټ) وخندل
"مرې که يې وژنې ! خورکی ! ويني زموږ ښهٔ مېړونه
خپله خوردي ته نهٔ پرېږدي چې دا سې د ټولنې خدمت
وکړي.ما ته وا يې لاس ورښکاره کړه".
نرسي له ورې خندا سره زما په خوا سترګې را واړولې.
ويې ويل
"هو دي خو هم دغسي". ليوني لاس ورښکاره کړ.
ليونی: "مرې که يې وژنې ! خوره ! خپله ستن ولګوه".
نرسې ستن ولګوله او ووته .ليوني کراره د هسپتال
څادر پر ځان ورکش کړ، پرېوتو-زهٔ ووتم ، هوټل له لاړم .
خپلې چای مې دورې ښې په تسلي وڅيښلې بيا مې د
ليوني د پاره هوټلي ته د چای وويل .خونه مې وروښوده .
سګرېټ او نسوار مې را اخيستو-په لاره را روان وم د
نرسې او ليوني پر خبرو مې فکر کاوو چې
"دا دواړه څنګه خبرې وې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

3

هـوټلي چـای راوړي ،مـا لېـونی را ویښ کړـ دهٔ چـې سـر تـر ځادر را بهر کړ

"هاهاهاها.مرې که يې وژني !چای دي،چای دي".

ژرژر لـه کـټ څخـه راکـوز شو.مـا نسـوار او سـګرېټ هـم ورکړو.

لېونی ولاړ شـو ، پـه ټوپونـو شوـ اتـڼ يـې شـروع کړـوی تـر دين دي وګرزم او په اوچت رږغ يې وويل

"چنـاره !چـې پـه سـر ،وی چنـاره !چـې پـه سـر کـې دي ګـل نشـته.

چې زموږ په اتڼ کډ وو

له هغو ځوانانو يو را سره نشته".

ما په ډېره ويره ورته ويل

"راشه شور مهٔ جوړوه.هسپتال (روغتون) دی وروره !".

لېونی: "هاهاهاهاـ مرې کـه يـې وژنـي !مـا نـو کلـه ويـل چـې ســامينا (ســنېما) ده"ــــ راغلــــی ځنــــګ تــــه مــــي کښېنستو ،پوري يې وهلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"وځکېږه کـه زمـا د پـاره هسـپتال دی نـو سـتا خـو هـم د پـلار کور نهٔ دی".

زهٔ هم ژر ژر وځکېدم.

وروړته مي زنګ ووهلو چې

"د غرمې ډوډی له کوره څخه راوړه".

لیـونی پـر را غوټـه شـو ، پـه مـخ یـې مـچ کـړم- "ډوډی ډوډی ، خبره یوه ها د مړی ده بله ها د مړی ده"

بیا پر را وغورزېدو

"هله وبښ چا را کړی دی؟".

زهٔ نور هم ځیني ووېرېدم.

لېـوني یـوه چینکـه چـای پـه نـیم سـاعت کښـي وغورپلـه- لـه غرو او غونډیو خېت وو.

ورورمــي ډوډی را ورســولهـــ لیــونی ولاړ شــو ، بیرته پــر کټ وغځېدو.

د ورورمـي هـم خـاص خوښـه نـهٔ وه چـې لـه دې لېـوني سـره دي اوسم- خوخـهٔ مـي کـړي وای لـه یـوې خـوا انسـانیت، لـه بلـې خـوا مسـلماني او دریمـه پښـتونوالـه وهـ- پـه دې هـره رشـته کښـي زمـا فـرض وو چـې د دې سـړي خـدمت مـي کـړی وای چـې ورورمــي ووت، لېــونی بېرتــه را کــوز شو- پــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ خوړلو يې شروع وکړه ـ د ډوډۍ خوړلو پر وخت خاموشه وو خو چې زما په لوري به يې وکتل، سر به يې وښوراوو ـ دا سې ښکار يده لکه زما پر حال چې افسوس کوي. زۀ هم په ډوډۍ خوړلو ورسره بوخت وم.
چې ډوډۍ وخوړل شوه ـ هغه نرسه بيا د ستني لګولو په غرض راغله خو ليوني بې له څۀ زحمت کولو لاس ورښکاره کړ ـ نرسې بيا زما په خوا وکتل له وړې خندا سره يې ويل "لالا ! د دې سړي ښۀ خيال ساته"
روانه شوه، ووته.
لېوني ما ته وکتل
"مرې که يې وژنې ! الف مد ها (ب) ماکوپ ودي ليده؟".
بيا ولاړ شو، پر پونده وڅرخېدو.
"لېلو لښته ده".
ما په قهر ورته وکتل ـ دی ژر ژر خاموشه شو ـ راغلو پر کټ کښېنستو
"مرې که يې وژنې ! هو هو دا خو هسپتال (روغتون) دی ـ ما خو ويل چې هغه خيرن هوټل دی".
ما له ځان سره وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"یا خدایه! دا اوس په څهٔ بلا واوښتم. کاش! چې زهٔ په هغه ګړۍ په هوټل کښې مړ وایه. یو خوا د کور کاروبار ته را څخه پاتې دي او بل یې ډاکټر هم ژر نهٔ رخصتوي. کله به له دې لېوني خلاص شم. لېونی نهٔ سمه دمه ډرامه ده".
زهٔ لا په دغه سوچ کښې وم چې ډاکټر راغلی. لېوني منډه کړه په څادر کښې یې ځان پټ کړ. په زوره زوره یې ویل
"مرې که یې وژنې! زهٔ نه وم، په خدای که زهٔ وم".
ډاکټر بېرته څادر ځینې لرې کړ. ما ته یې اشاره وکړه چې "راشه".
زهٔ ورغلم لیوني وخندل بیا راغلې "لچې ملایې".
ډاکټر په غصه ورته وویل
"خاموش!".
لېونی: "مرې که یې وژنې! ډاکټر صېب! ته خو به د پولیس والا نه یې چې دا سې غړومبې دې جوړ کړي دي. تر تا خو هغه ترکی نرسه ښه ده. غصه خو نهٔ راته کوي. ته خو سرې وېروې.
دا کیسه خو به دې اورېدلې وي (که به مو نړ وېروي) نور نو ته په خپله سر خلاص کړه. مرې که یې وژنې!".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ د لېــوني پــه دې خبــرو ډېــر و ځورېــدم خــو ډاکټــر خندل، باک يې نه پـه کاوو.

زۀ: "ډاکټر صېب! مونږ ته رخصتي کله راکوې".

ډاکټــر: "پــه هغــه ورځ چــې لــرا و بــر يــو شــي يــا يې تــر مــنځ پاسپورټ او ويزه نۀوي".

ما ورغبرګه کړه "علاج يې شته يا کېږي؟".

ډاکټــر: "هــو شــته خــو ماتــه دا ســي ښــکاري چــې د دې ســړي علاج به وخت کوي. زۀ او تۀ يې نۀشو کولای".

له دې خبرې سره ډاکټر ووت.

زۀ حېران غوندې کښېنستم. پر دې مې سوچ کاوو چې

"يــو ځــاي د کــور کارونــه پاتــه دي بــل ځــای د هســـپتال (روغتــون) خرڅــه ده بــل د ليــوني فرمايشــونه، دال نــۀ خــورم، بينــډۍ نــۀ خورم، ولاکــه يــې وخــورم ــخامخــا بــه د پســه غوښې وي".

مــا يــې هــم هــر فرمــايش پــه وريــن تنــدي منلــو ځکــه خــو مــي بارخوګان د دۀ له مچو پړسېدلي وو.

دا يــو عجيبــه اتفــاق وو چــې دۀ بــه کيســــه راتــه شــروع کولــه ـ لا بــه ډاکټــر راغلــو، لا بــه پــر دۀ دوره راغلــه، بــې هوښــه بــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوـ زما هغه خبره په زړۀ کښې وه چې دۀ راته وویلې وو چې

"زۀ د پولیس او عدالت کیسه درته کوم".

زۀ په دې تلوسه کښې وم ـ کېدای شي په کیسه کیسه کښې خپل ځان راته معارفي کړي نو مې ځکه غوښتو چې په خپله کیسه پیل وکړي او زۀ له دې اغزنه باره ځان خلاص کړم. نو مې ورته وویل

"هغه د پولیس او عدالت کیسه؟".

لېونی: "مړې کـه یې وژنې ! سګرېټ راکړه ـ مفته کیسه غواړې".

ما له ځانه سره وویل

"واقعي چې لېونی دی ـ د دومره ښو برسېره دی کیسه په سګرېټ یا د چای په غوښتلو درته کوي".

زۀ: "سګرېټ نه سګرېټونه وغواړه خو کیسه شروع کړه".

لېونی: "مړې که یې وژنې ! زۀ خو لېونی یم ـ که تۀ نۀ وایې ټول جهان وایي ـ که کیسه غواړې بیا نو ټولې کسې درته کوم خو کله که هم په کیسه کښې دمه راتله بیا به ما ته کیسه بېرته راپه یاد وې ـ ولې چې زما په دماغ کښې بیا دا کیسه نۀ وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "هو که وروره ! زۀ به ستا کیسه د رپه یادوم".

لېونی: "مرې که يې وژنې ! بیا نو راته غوږشه - د منې وخت وو - نرۍ شمال ډېر بد لګېدو خو دا ښۀ وو چې د عدالت و څنګ ته ډېر ښۀ لمرخېږکی وو - عدالت ته ور څېرمه لمر څرېکی ډېر ښۀ لګېدو - په منې او ژمي کښې به کله کله زۀ هم هغه لمر څرېکي ته کښېنستم.

دلته يو وړوکی چائينکي هوټل هم وو نو دې لمر ته به په دې موسم کښې د خلګو ګڼه ګوڼه ډېره وه - زما بيا دا عادت وو چې د خلګو پر خبرو به مې غوږ نيولی وو - د دوی پر خبرو به مې خوند اخيستو.

د ليونتوب دا لويه ګټه وه چې ما ته يې را رسولې وه - هغه په دې چې خلګو زما ترمخ هر څۀ ويل - هغه که به څۀ د کور کهول خبره وه، هغه يې لا هم نۀ پټوله - زۀ به کرار کرار ورڅکېدم، د دوی په خرڅه مې چای څیښلې - کله کله يې خرڅه لا هم راکوله - ما به د دوی پر پالتو پالتو خبرو هم کلک کلک خندل - که به يوۀ بل ته ويل خيال کوه، په زوره مۀ ږغېږه - دا سړی خبرې اوري بل به وخندل دا ليونی دی - دی نو څوک پېژني؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغـه رنګـه یـو ورځ د عـدالت ګـېټ تـه نـژدې د پـوال تـه ناسـت وم ـ د دوو کسـانو پـر غـېبـت مـي خونـد اخیسـتی وو چـې نـاري بغـاري شـوې ـ شـرنګی مـي تـر غـوږ شـو ـ تـا تـه خـو مالومه ده.

مـرې کـه یـې وژنـې ! شـرنګی خـو مـوږ تـه ډېـر خونـد راکـوي چـې سـترګې مـي ورواړولـې ـ پولیسـو یـو سـړی را روان کـړی وو پـه پښـو کښـې یـې بېـړۍ او لاسـونو کښـې یـې زولنـې وراچـولې وې ـ هغـه پـر شـا تـالی وهلـې ، دوی پـه زوره کشاوو ـ یو بل پولیس پر ملا په ډنډو وهلی.

لـه مـا سـره نـژدې یـو سـړی ناسـت وو ـ هغـه یـو پـولیس تـه ور ږغ کړ ـ پولیس راغلی.

سـړی: "کښـېنه چـای بـه هـم وخیښـې او ګـپـه بـه هـم راتـه وکړې".

پـولیس: "جـج پـه دې سـړي د پهانسـی حکـم کـړی دی ، جېـل ته یې وړي ـ دی ځکه زورونه وهي نه ځي".

سړی: "ظالیمانو وهی یې ولي؟".

دې خبـرې پـر مـا دومـره بـد تـاثیر وکـړ چـې زمـا لـه خـولې بـې اختیاره دغه ناري ووتې

"مرې که یې وژنې ! جج لیونی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرې که يې وژنې !جج ليونی دی
مرې که يې وژنې !جج ليونی دی
مرې که يې وژنې !جج ليونی دی".
ورمنډې مې کړې-د سرې د خلاصېدو هڅه مې کوله-ور سره مې دغه ناري بغاري وهلې-پوليسو پر ما لرګي وګرزول.
د عدالت د رخصتۍ وخت وو-په ګېټ کې ګڼه ګوڼه وه-د جج موټر پر راوتلو وو-جج را کوز شو،په ډډ ن ږغ يې وويل "پرېږدئ څۀ دي؟".
ټول پوليس خاموشه شول-يو برېټو پوليس ورمخ ته شو-زما د لېوتوب کيسه يې ورته وکړه.
جج وخندل بيا يې هغسې په ډډن ږغ وويل
"ها ليونو !دا سړی دې څۀ وو چې تا دومره شور جوړ کړی دی؟".
وما ته د هغه جج په خبرو کښې يو اثر ښکاره شو-خلګ هم حيران دريان ولاړ وو-اخر جج را غلی پر اوږه يې لاس را کښېښودی،ويې خندل
"ليونو اليوني په خدای به ټوله يو څو څوک ښکاره شي،څوک پټ.ته څۀ وايې-څۀ دې وشي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما چې شا و خوا وکتل ـ ټول خلک منډه (ځوپه) خوله ولاړ وو ـ ما ورته ویل مرې که یې وژنې ! دې سړي به خود لوي جرم کړی وي چې د مرګ غوندي سزا دي ورته مقرره کړه ـ ډېرو ته به دي مخکې ورکړې وي او ډېرو ته به یې په را روان وخت کښې ورکوې.

زما په خیال که دا سي وشي چې هغو خلګو او علتونو ته پهانسی ورکول شي کوم چې په ټولنه کښې خلک پر دا سي جرم کولو مجبوره کوي ـ ښه به نه وي؟.

جج سر ښورا وو ـ جېب ته یې لاس کړ، پنځه سؤوه روپۍ یې را کړې بیا چې خبر شوم هغه جج استفا ورکړې وه".

ورو ټکېدو زه ورو ولاړ شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○
(4)

چې ور مې خلاص کړ، لېوني ترسه ولیده ویې خندل
"مرې که یې وژني! بیا راغلې-راشه تا دې الله راولي-
هسې ستن رالګوه".
ترسې هم واړه واړه خندل-د ستنې له لګولو سره سمه
ووته.

لېونی: "مرې که یې وژنې! ما او تا څهٔ سره ویل؟".
ما کیسه ور په یاد کړه.

لېونی: "مرې که یې وژنې! یو وخت مې یو لېونی په غاړه
کښې ولوېدو-دا سې په کښېبوتم لکه زهٔ چې ستا په
غاړه کښې لوېدلی یم.-تن په خان حېران یې.
زما په خیال دا د لېونتوب رنګ هم یو اخپستونکې رنګ
دی-ولې چې دا ناروغي ماته له هغه لېوني را پېښه
شوه.اوس پر دې وېرېږم چې له ما څه دا ناروغي تاته نه
شي در. خیر دا خبره به هم پر دې ځای پرېږدم.
دا کیسه چې درته کوم-دا د هغه لېوني ده -اوس په
کیسه کې لېونیان دوه کېږو-زه به لېونی یم هغه چې زه
یې کیسه درته کوم هغه به لېونی جانان وي
له هغه لېوني سره مې ورو ورو شناخت ډېرېدو-تر دې
چې زهٔ هم ور سره لېونی شوم چې لېونی به په ښار کښې
نهٔ وو، ښار به خوند نهٔ راکاوو.په هغه مغزي ماتي پسې
به لېونی ګرځېدم -د کور،یارانو، دوستانو او ملګرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې مې پر ځان ورلې خو لېونی مې نهٔ شو پرېښودلای ـ بې له لېوني د هیچا خبرو خوند نهٔ راکاوو ـ هغه ځکه چې کومې خبرې هغه لېوني کولې ، هغسې خبرې هیچا نه کولې.

یو ورځ د لیوني په لټون پسې په بازار کښې کښته پورته تلم را تلم لکه دا ځینې غټیان خلک چې یکې یواځې په موټر کښې دلې دورې ځې راځي.

د ناستې پاستې څوک یې نه وي ـ د دوی له اولسه بد کېږي، د اولس له دوی.

"مرې که یې وژنې ! د غرمې خوا ته مې لېونی جانان پیدا کړ ـ پر وغورېدم لکه د سرې چې ورک ورور پېدا شي. موږ یو هوټل ته دننه شوو ـ په هوټل کښې تر ډېره ولاړ وو ـ دهٔ شا و خوا کتل ـ په اخر کښې یو سړې چې په عمر پوخ له خلګو لرې یوې خوا ته ناست وو ، هغه ته نژدې کېښنستو ـ د چای ږغ مې ور وکړ. لېوني چې د سړي په خوا کتل ، سړیې وښورا وو چې مخ یې زما په خوا راواړاوو ، سترګې یې له اوښکو ډکې وې چې دا خبره یې کوله ـ مرې که یې وژنې ! په ناروا کښې څومره خوند دی".

ما چې د دهٔ وډکو سترګو ته وکتل

"هو".

لېوني جاجان اوښکې په خپله لمنه پاکولې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ته زما رنګه ناروا وي او زيناوي دي نه دي کړي. تا کله خپله مور او خور يا لور ته لاس وراچولی دی؟".

د لېوني جانان خبره لا نه وه خلاصه، هغه سړي ومات ته را ړغ کړو

"پر خوله يې لاس ور ونيسه. دا څه غول خوري؟

ما مخ د هغه سړي پر خوا ورواړوو، خبره مې ور پرېکړه.

"کاکا !لېونی دی او وايي چې دا مي خوب ليدلی دی".

هغه سړي بېر ته د ېوال ته شا ووهله.

سړی: "ښه ښه بيا خو مي نو شپيان درو کړه".

لېوني چې له جېبه روپۍ را وکښې، تر خالي چائينکه يې لاندي کولې، واړه يې وخندل له ځان سره يې وويل.

"مرې که يې وژني !لوي استاذ يې".

ولاړ شو، تر هوټل ووت. په تلو تلو کښې يې مخ پر شا را وا ړاوو.

لېونی جانان : "دا سړی پېژنې؟".

زه: "نه".

لېوني جانان: "دا هغه سړی دی چې لور او ښځه يې د خان په کور کښې ناستي وې. خان ته يې لور ويلې وو چې ما ته دې خپل پلار لاس را واچاوو. ما ته د ښځو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره را په یاد شوه چې وایي (خدایه! ته مې شرم پر بازار مه کړې)".
په دې وخت کښې ما او لېوني جانان په تلو تلو کښې لاس هم سره ورکړي وو.
زه: "پېژندلی مې نه او رېدلي مې وو".
لېوني چې زما لاس پرېښودو، پر خپلو سترګو يې ونيوو- په زوره يې چيغې کړې، کښېناستو- څه وخت پس چې څه کرار شو- ما يې پر اوږه لاس کښېښودو.
زه: "خير دی! پر څه دې دومره په زوره وژړل"؟
دهٔ سر را پورته کړو، زما پر خوا يې راوکتل- ما يې بادامي غټې سترګې له اوښکو ډکې ليدلې، په ژړانده ږغ يې وويل.
"مرې که يې وژنې! ته په دې څه خبر يې چې په دې تولنه کښې څومره حقيقتونه تر پښو لاندې کېږي (پټېږي)- څه ناروا او ناجايزې پر خلګو لګېږي (تپل کېږي)- څه بې ګناه د ګناه ګارو سزاګانې تېروي.
کوم زورور ګناه کوي او څه بې ګناه مظلومان د هغو ګناهونو سزاګانې تېره وي؟
وماته داسې ښکاري لکه يو حرمونی ماشوم چې تر مرګه د هغه خپلې ګناه ګارې مور او د مورد يار سزا تېره وي".
په دې وخت کښې يې زهٔ تر لاس ونيولم، د روانېدو هڅه يې کوله ما يې لاس ونيوو- د ښار خلګو ته مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر شو چې حېران حېران یې راته کتل-خود به یې دا ویل چې
"د دهٔ له لېونې سره څهٔ پاته دي"؟
لېونی جانان: "مرې که یې وژنې ! درځه
زهٔ: "زوی مرې اخو چېرې؟".
لېونی جانان: "مرې که یې وژنې ! د هغه سرې لور ته-تهٔ به یې په خپلو سترګو ووینې، هم به یې خبرې په خپلو غوږونو واورې".
لېونې لاس پر یوه کشاوو ما یې په بله- لېونې د تلو هڅه کوله، ما د نهٔ تللو. اخر مې لېونی پردې سخ کړ چې پرېمېږدي-
بېرته هوټل ته راغلو ،هغه سړی نهٔ وو- د هغه پر ځای موږ کښېنستو-د چای ږغ مې وروکړ-لېونی یو څهٔ وخت خاموشه ناست وو چې کله هوټلي چای راوړلې، ما چای په پیالو کې اچولې-
دهٔ په هوټل کې شاوخوا کتل چې مطمینه شو، په هوټل کښې بل څوک نژدې نشته،یو هوټلي دی هغه هم لرېدی ، په قهریې را وکتل ،په تونده لهجه یې وویل
"مرې که یې وژنې ! دا خوار په دې ټولنه کښې اوس چا چا ته خان سپین کړي-په دې ټولنه کښې نور هر څهٔ کېږي او کېدای شي خو دا کار لکه پر دې سړي چې خلګ وایي ،دا زهٔ په دې ټولنه کښې نهٔ شم منلی-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولي چې دا هغه څوک هم نۀ کوي چې مور، لور او خور ته خلگ راولي او نۀ يې هغه مور،لور او خور کوي چې بېشمېره پردي ورته راځي".
هوټلي خالي چائينکه پورته کوله، ما په قصد وويل "تۀ څۀ خبر يې چې دا ټول حقيقت دي؟".
زۀ پوهېدم چې پردۀ دا زما خبره ډېره بده ولگېده په قهريې را وکتل.يو څو دقيقې چوپ ناست وو بيا يې سر را پورته کړی ويې ويل
"مرې که يې وژنې! تۀ نه وينې چې ښار او علاقه دي له حراميانو ډکه شوه-ورځ دي له حرموني نۀ ده خلاصه.پردي وېرېږم چې دا علاقه له حرمونو ډکه نۀ شي چې بيا به حلالوني دومره په زحمت د ژوند شپې او ورځې پکښې تېره وي لکه اوس چې يې حرموني تېروي.
تۀ خبر يې چې دا خلگ له خلگو سره دښمني کوي-هسې دا ښځه او دا کور بدنامه کوي چې د خانه منصوبه بندۍ اسباب په هر دکان کښې موجوده دي- و دې ښځو ته حېرانتيا وړی يم چې د منصوبه بنديو دا دومره سنتېرونه....
بل حېران ودي ته يم،دا نور قامونه چې تعليم وکړي قام ته لاربښوونه کوي- موږ چې تعليم په وکړو هغه هم د نۀ سري زوی شي چې په ښځه يې وکړو هغه هم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوارخو خلک د خدای په روی دې لارې ته نۀ راتلو چې یو څه راغلو، هغه بیا زموږ تعلیم یافته ځوانان ودونه کوي او پرېږدي یې. ښځې مېړونه کوي پرېږدي یې. دا سې نور بېشمېره ناوړه کارونه. کوم غلط کار دی چې تعلیم یافته نۀ دی کړی. نالوستي او ساده کلیوال کړی دی؟.

تۀ دا د ښار دوکانونه وګوره، ټول د ځایي ښځو په عکسونو او وېډیوګانو ډک دي. دا هم هغو غېر ملکي خلګو راوړو، په کومو پسې چې دې سپین کالیو خولې خلاصې کړي دي چې وایي "موږ، خور او لور یې نه ده معلومه" که موږ خپله یو؟".

ډاکټر راغلي، لیونې بیا منډه کړه. په شړی کې پټ شو "

مرې که یې وژنې! بیا راغلی. لچې ملایې".

ډاکټر هم وخندل. ما ته یې مخ را واړوه"دا لیونی دې چیرې پیدا کړی؟".

لیونې ناره کړه

"مرې که یې وژنې! په جومات کښې".

ډاکټر په خندا خندا کښې له کمرې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(5)

چې ډاکټر ووت، ما ژر ژر دروازه بنده کړه ـ ولې زما د لېوني و زړه را کښونکو خبرو ته تلوسه وه ـ ما ویل چې نوري نا تراشي هم راته وکړي ـ کله کله خو به یې داسي خبره وکړه چې زما به له ډېري خندا څخه پر تشو درد شو.

کیسه مې ور په یاد کړه، د ۀ لاس راته ونیوو

"مرې که یې وژنې ! یوه خوږه خو راکړه".

زۀ: "یاره ! اوس خو دي زۀ هم لېونی کړم ـ که لېونی نۀ یم دا سره چپ خو په خدای به یم".

لېوني وخندل، ویل یې

"مرې که یې وژنې ! خو اول مې درته وویل چې لېونتوب اخیستونکي ناروغي ده ـ خیر خپله کیسه به شروع کړم . یو وخت زۀ لا ماشوم وم، کلي ته د بېزو والا راغلی وو ـ بېزو چې به یو تماشه وکړه، مالک ته به یې لاس ور مخ ته کړو ، هغه به یوه خوږه ورکړه. هغه وخت را په یاد شو.

زۀ: "زوی مړې ! تا هم له ما هغه د بیزو مالک جوړ کړی دی؟".

لېوني وخندل ویې وویل

تولنه لېونی ده .... عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خو تا هم له ما هغه بیزو جوړه کړې ده، ځنځیر دي را اچولی دی، تماشې درته کوم چې خوړه نهٔ وي والله که کیسه درته وکړم".

ما هم جیب ته لاس کړو ــ دهٔ لاس را اوږد کړو، ما خوږې ورکړې. ورته و مې ویل چې

"تهٔ نوري کیسې مهٔ په ګډوه ــ لیونیه ! هغه د لیوني کیسه کوه".

له دې واره یې له هغه ځای څخه کیسه شروع کړه چېرته چې یې پرېښې وه".

زهٔ: "دا عکسونه او وېډوګاني خو ما نهٔ دي لیدلي، نهٔ تر او سه دغه دوکانو له ورغلی یم".

لېوني جانان: "مرې که یې وژنې ! راځه چې اوس دي وروړلم".

په دې وخت کښې په جوماتکې علان شروع شو چې شاه ګل د بادام ګل زوی په حق رسېدلی دی، په لس بجې یې د کوز کلي په هدیره کښې خاورو ته سپاري ــ که څوک ورځي ــ د اعلان د اورېدلو پس لېوني سندره شروع کړه

"تن یارا سکول ته نهٔ تلی ول هلکان مې تنګوي
چې کښېنم په کلاس کښې ماستران مې تنګوي
راته تسه یې بستې کړه
تبر یې را واخیست دړې وړې یې تختې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر سخته په غوسه وو څيري ويري يې کاپي کړه
يو سړی خو نهٔ دی ټول جهان مي تنګوي.........

مرې که يې وژني ! دا دوکانونه خو بله ورځ هم دربانـدي کـتلای شم خو دا هـديره ضـروري ده چې شـرکت پکښـي وکړو – ډېر ثـواب لـري – نـورنو مـوږ ګنـاه ګـارانو کـوم ښـهٔ کـړي دي – زهٔ چې خبـر شـم د هـرچـا جنـازې تـه ورځـم – هغـه ځکه چي هغـه سړی بيـا مـوږ پـه ټول ژونـد نـهٔ شـو ليدلای – زهٔ اولېـونی هـديرې تـه ورغلـو – هـديره يـې کـورتـه دومـره نـژدې وه چـې ښېخـي يـې د سـرای لـه دروازې د زوی قبر ښکارېدو.

پـهٔ هديره کښـې هغـه ښايسـته بـادام ګـل چې نـن يـې تـر مـخ خـاوري توهېدې، کـه بـه هـر څـومره خلګـو پوښـتنه ځيني کوله چې څهٔ وجه وهږ؟

د دهٔ خـوار تـر مـخ کـه څـهٔ هـم خـاوري توهېـدې خـو و خلګو ته يې دا کيسه کوله

"وروره ! د دهٔ پـه زړهٔ بـه يـو خـدای خبـروي چـې څـهٔ ور پېښه وه ؟

يـوه هفتـه بـه يـې کېـږي چې لـه سبقه راغلـی وو ، بېرتـه سـبق تـه نـهٔ تلو – داسي هـم نـهٔ ده چې دا يـې اول واردی چـې سـبق تـه نـهٔ تلـو – پـه وار وار مـي بوتلـو بېرتـه بـه راغلو . زهٔ مدرسې ته نهٔ ځم.

مابه ورته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"چې لـه مدرسـې دي راوباسـم، د اسـکول د فـيس روپـۍ له کومه کړمه.؟
د دۀ دغـه يـوه خبـره وه ـ زۀ سبق نـۀ وايـم کـه مدرسـه وي کـه اسکول.
لـه دې واره چې راغلـی مـوږ هـم پرېښـودی ،کـار مـو نـه پـه لرلـی. پـرون سـهار زۀ تـر سـرای د بانـدي ولاړ وم، دی چې راووتـو خولـۀ يـې لـه خندا ډکـه وه ،غېـږ يـې را باندي وګرزوله ،پرتندي يې مچ کړم.
بابا !لـه دې واره معـافي راتـه کـوه بيـا قـول دی چې تـر څـو سـتا عمـر وي زۀ بـه دې نـه خفـه کـوم. زۀ هـم ډېـر خوشـاله شـوم، پـر تنـدي مـي مـچ کـړ ـ دی ښـار تـه روان شو او زۀ کور ته.
څۀ خبروم چې دی بهدا سي کوي"
بيا به يې و ژړل، نوره کيسه به پاته شوه.
هـديره ختـم شـوه، د عـا وشـوه، مـوږ سـره روان شـو. لـس پـنځلس ورځـي بـه زۀ او لېـونی جانـان ښـار تـه راغلو. د صـمد اکـا پـه زوی پسـي بـه ګرځېـدو چـې کلـه مـو د صمد اکـا زوی پيدا کـړ، هوټـل تـه مـو بـوتلی. د چـای تـر راتلو لـه مخـه مـو کيسـه وريـاده کـړه. هلـک يـو کـانی لـه بله مات کړو که هيڅ هم درته ووايم.
اخر لېوني په قهر وروکتل
"مرې که يې وژني !دا راته ووايه نوم دي څۀ دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک چې کوز کتل سرېې راپور ته کړو ـ په ډېره خواره خوله یې وویل
"صالوجان".
ما ترلېوني وارمخته کړو
"زویه ! وېرېږه مهٔ ـ مور نهٔ د چا عزتونه اخلو ، نهٔ له چا ناجائزه کار اخلو".
صالوجان چې به ما ته وکتل ښهٔ به ډاډه شو چې لیوني ته به یې وکتل بیرته به خاموشه شو خو اخر مې دومره مطمینه کړو چې مونږ ته حال ووایې.
لېوني زما پر څنګانهٔ لاس کښېښودی او صالوجان ته یې وویل
"مرې که یې وژنې ! اوس مې را په یاد شو ـ تهٔ هم په دې هوټل کښې په هغه کونج کښې له دې ښاهسته طالب سره ناست وې ـ ما ستاسو خبرې اورېدلې ـ شاه ګل مسکین درته ویل چې هغه سړي غونږ را ته نیولی دی ـ تا ورته ویل دی په بجو کې نهٔ دی".
صالوجان وخندل
"هو که، ما دغسې ورته ویل بیا خو به دې نو ټوله کیسه اورېدلې وي؟".
لېوني جانان: "مرې که یې وژنې ! هو کیسه خو مې اورېدلې ده چې پل مې په تا پسې راوړی ـ اوس نو پکار دی چې هر څهٔ هر څهٔ صفا صفا را ته ووایې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالو جان: "شاه ګل مسکین زما ډېر نږدې ملګری ځئ، د ورور په شان وو. زموږ او د دوی کورونه هم سره نږدې وو".

د صالو بې اختیاره پر مخ اوښکې راغلې. لیوني ژر ژر له جېب څخه د سمال ورا وکښی. دۀ اوښکې پاکې کړې

"کورونو مو سره نږدې وو. زۀ او دی به هر وخت دې هوټل ته راتلو. دی به له مدرسې راتښتېدلی وو او زۀ به له اسکوله څخه. دغه یو هوټل خو تا سو ته معلوم دی چې د ښار خلګ کم او د سارا خلګ زیات ورته راځي نو موږ هم په دې وجه دې هوټل ته ځان رارساوو.

د شاه ګل مسکین به په تا کښې هر وخت پام وو خو زما به دغه خبره وه چې یو لیونی دی بل خدای خبر د کوم ځای دی؟ شاه ګل ډېر حساس وو. هره کیسه به یې په ځان بوج کوله. بس! له دغې حساسې ورځې یې سر وخوړ.

ما به هر وخت تسلي ورکوله چې کومې لانجې له تا سره کېږي، دا له ما سره هم کېږي او له نورو سره هم. تۀ یې ځان ته مۀ ډېروه. دا وخت به هم تېر شي. ژوند ښۀ دی، ژوند له لاسه مۀ باسه! خو دۀ به هر وخت ویل چې نور ژوند راته ګران دی. په مدرسه کښې مې ملایان او طالبان نه پرېږدي چې کور ته ځیني لاړ شم هلته بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابک وایي چې ته به علم کوې ،زویه !چې د اخرت توښه مو شي.

اوس نو څوک په دې خبر کړم چې له ما سره داسي کېږي. زه چا ته نه شم ویلای ، له بدنامۍ څخه ډېر وېرېږم. زه نور ژوند نه غوارم بس..........

ما که به هر څومره زارۍ ورته وکړې چې مه کوه.ولې مور او پلار غمجنوې. ما هم په سکول کښي ماسټران او لوي هلکان تنګوي بیا به نو زه ځان وژنم.همت به ورته کوو چې دا رنګه ظلم له دې لوست ځایونو څخه وباسو خو هغه ډېر معصومه او خاموشه هلک وو.دا دی چې یو ورځ یې خاوري په سر شوې او زه یې یوازي پرېښودم".

له هغه ورځې صالوجان هم داسي شو لکه زه چې لېونی به نه وو ، دی به هم داسي بې کاره وو لکه زه خو دا وو چې لېونی به نه وو بیا به مو ږد لېوني کیسې کولې او خپل وخت به مو پر تېراوو او د ښار خلګ خو نو ته هم پېژنې.که زوي د رسره وو هم دوی شک د ربانده ي کوي
.

د صالوجان پلار ته به خود یو چا ویلي وو چې "زوي دي هم لوچه شوی دی.تر ځان له لویانو سره ګرځي".

ورو ټکېدو.زما کشر وروردوده ی راوړله.لیوني اتڼ شروع کړی او خپله خبټه به یې وټکوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بیا ږوړی، دررروانه ده".
کشرورور مي حېران وو چې
"لالا او دا لېونی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

O

(6)

ورور مي ووت.ما چې د دېگ سرپورته کړی
"دا خو چولې دي.گوره لېونی بيا کومه برغزو وايي؟
لېوني چې چولې وليدې په کټ کټ يې وخندل.
لېونی : "مرې که يې وژنې !چولې ، چولې ،چولې دي ،چولې دي".
زه: "راشه ډرامې مه کوه ،ډوډۍ وخوره".
لېونی: "مرې که يې وژنې ! د چولو يوه ډېره پخوانۍ کيسه رايادە شوه .زه چې ماشوم وم د سکول (ښونځي) مخ ته به د چولو رېړۍ ولاړه وه، موږ به چولې ځيني اخيستې.يو ورځ موږ چولې ځيني واخيستې زما په چولو کښې مچ وو. ما ورته ويل
"کاکو !په دې چولو کښې مچ دی، نورې راکړه".
کاکو: "د يوې روپۍ په چولو کښې خو چرگ نهٔ شم دراچولای".
له دې خبرې پس لېونی په سوچونو کښې ډوب شو.ما بيا ورغ پرې وکړ
"راشه ډوډۍ وخوره، ډوډۍ دې سړه کړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دۀ په چوپه چپتيا ډوډۍ خوړله.ما يې هم چپتيا نه ورماته وله.
لېوني چې ډوډۍ وخوړه ماته يې د حېرت په نظر وکتل. لاړی پر
کټ وغزېدی.روڼې اوښکې يې پر مخ رارواني وې.
څۀ وخت وروسته مي ورته وويل
"څۀ کيسه ده؟".
دۀ اوښکې پاکې کړې راکښېنستو.
لېونی: "مرې که يې وژنې! ډېرو پخوانيو يادونو په مخه کړی وم،
له ځانه نۀ يم خبر شوی. ښۀ يې ويلي دي چې(ښۀ که کوې په ژوند
کښې يې له چا سره کوه پس له مرګه ښۀ هيڅ مانا نۀ لري).
ما ته له دې چولو څخه که هغه د خندا خبره را ياده شوه خوور سره
سره مي هغه ګران دوست هم سترګو ته ودرېدو چې له ما سره به له
سکوله (ښونځي) څخه راووتو او د کاکو د رېړۍ چولې به مو
خوړلې.يو ورځ په هسې خبره راڅخه خفه شو.ما ويل پروا نلري
خپله به پخلا شي.زۀ څۀ خبر وم چې دی به موټر وهي، مري به.
بخښنه به کوې، زۀ خاص برابر نۀ يم.تۀ لاړ شه کور ته ماشومان
به ووينې.زۀ به وېدۀ شم چې ماغزه مي لږ څه په کراره شي نو بيا
کيسه مخ په وړاندې بوځو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی مي په هسپتال (روغتون) کښي پرېښود او زۀ لاړم کورته یو څۀ واړه واړه د کور کارونه مي هم وکړو.

د لیوني خبرې مي په مغزو کښي ګرځېدې.له لیوني سره مي دومره ترون پېدا شو چې له هسپتاله(روغتون) به را وتم بېرته به مي د تللو تلوار وو.

ماځيګر لمر او غر سره ورتلو ما د لیوني د پاره یو څۀ مېوه را واخېسته.په رکشه کښي کيښېنستم ، رکشه روانه شوه.ما له استاذ سره ګپه شروع کړه .شا ته د موټرسيکل هارن شو.استاذ رکشه ګوښه کړه.د پولیس موټرسائيکل مخ ته ودرېدو.خدای خبر چې استاذ څۀ کړي وو.

پولیس: "د رځه تهاني له".

زۀ هم عجبه سړی وم.تا خبره د مرکې لېوه وي.زۀ نۀ خبر نۀ اتر له پولیس افسر سره مي د استاذ پر سر دعوه شروع کړه.

پولیس: "تۀ څوک یې؟.تۀ دا سړی پېژنې؟".

زما ځواب په نۀ کښي وو.پولیس بله رکشه ودروله.زۀ یې پکښي سپور کړم او بخښنه یې هم وغوښتله.زۀ حیران وم چې

"دا څۀ رنګه پولیس دی چې غصه هم ما ورته وکړه او بخښنه هم دی غواړي"؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا مي یقین شو چې د رکشې والا قصوروار ده دی .هسپتال (روغتون) راوسېدی .د رکشې والا ته مي روپۍ ورکولې هغه قسم وکړ چې
"د صیب له خاطرو یې والله که یوه تکه هم د رڅخه واخلم".
هسپتال (روغتون) له چې ورغلم لیوني له چېرا سي سره جنجال کړی وو.ډاکټرورغوښتم.
ډاکټر: "که ستا خاطر مۀ وای دغه لېوني خو مي والله که یوه ورځ هم داخل کړی وای.زۀ منم چې د دۀ علاج کول زموږ ذمه واري ده لیکن بل وخت به دا خپل لېوني یوازي نۀ پرېږدې.نن مي د دۀ په وجه د کلوکلو را سره نوکر وشړلو".
زۀ: "ډاکټره !څنګه یې کوې.زۀ هم د خدای د پاره مرسته ور سره کوم.زۀ یې خپله هم نۀ پېژنم.
تۀ هم عجبه خبره کوې.ستاسو کار دغه دی که لېوني دی که پرسود درملنه یې ستاسو ذمه واري ده.نوکر به غریب سړی وي هغه دي ولي شړلو؟ تۀ چې د ډاکټرۍ ډګر ته راتلې تا په هغه وخت کښې سوچ نه وو کړی چې زۀ ولې ډاکټر جوړېږم؟ چې د ملازم ختمول،غصه کول او باداري کول دي خوښ وو بیا به ډي سي ، ایس ایچ او یا تحصیلدار جوړېدې. تۀ څنګه د لیوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله وماته کوي. په خدای عجبه ټولنه ده چې د حیوانانو هسپتال
(روغتون) له پیشي یا سپي ورولې دوی وخاندي چې
"مردارشی یې راوستلی دی.دلته موږد غوا ، مېږي یا وزې
علاج کوو".
د ډاکټرې په کوم کتاب کښې راغلي دي چې د خرۀ، سپي، پشي،
ګیدړې او چغال علاج مۀ کوئ".
ډاکټر سر کښته ځړولی وو ، هیڅ یې هم نه ویل.زۀ د لیوني خونې
ته راغلم.د لیونی سترګې سرې را ختلې وې.
لیونی: "مرې که یې وژنې !چیرې غایب شوې.اوس را روان یې.
داسې پینټې مه کش کړی پوزه او خولۀ مې دواړه وروینې کړې.د
مورښکنځا کوي.په مورکی مې خوا بدېږي".
زۀ خو په ټوله کیسه خبر وم خاموشه وم .مېوه مې پر کټ
کښېښوه.دۀ یوار مېوې ته بیا یې ما ته وکتل.پر کټ کښېنستو و
یې خندل
"د مورښکنځا کوي.ګرنګ یې کښته څڅېدل.د مورښکنځا
کوي"
بیا په خورک بوخت شو چې ښۀ یې ساه سمه کړه.د ماخوستن
ډوډۍ مو وخوړله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ: "هغه کیسه".

لېونی: "مرې که يې وژنې ! کومه کیسه؟".

ما بیا کیسه ورپه یاده کړه. دۀ پېل په وکړ.

او د ښار خلګ خو نو تۀ هم پېژنې. که زوي د رسره وو هم دوی شک د رباندي کوي. د صالوجان پلار ته به هم خود يو چاويلي وو چې زوي دي هم لوچه شوی دی. تر ځان له لويانو سره ګرځي.

لیوني له جيب څخه مېموري را وکښه ويل يې

"مرې که يې وژنې ! تۀ دغه په جېب کښې واچوه. تۀ او صالوجان دواړه په ما پسې راځئ".

موږ هم په پسې شوو ، د موبايلونو مارکېټ د څرک وهغه بل اړخ ته په زېرزميني کښې وو. دی مخ ته موږ په پسې وو. دی او صالو د مارکېټ په ورۀ کښې ودرېدل. ما ته يې ويل

"تۀ ورشه د ننه ټول د موبايلونو دوکانونه دي. مېموري ورکړه ورته ووايه چې

"د ځايي ښځو او هلکانو عکسونه او وېډيوګانې ورواچوه بيا بېرته دلته راشه".

زۀ په خپل شناخته ښار کښې دغه مارکېټ ته نۀوم ورغلی چې ور ننوتم ټولو د اسي راپسې کتل لکه کله کله چې په ښار کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو کلیوال سړی خپله خوریا لور ډاکټر ته روانه کړې وي، د ښار ټول خلک ور پسې ګوري.زه چې اول دوکان ته ورغلم په هغه دوکان کښې یو سړی ناست وو.ښه شنه زري لونګۍ یې تړلې وه، تسبې یې هم پر لاس پېچلې وې.ما چې سلام ورواچاوو، دی لکه غلا چې یې کړې وي، ژر ژر یې د کمپیوټر سکرین بند کړ.

دوکاندار: "کاکا! ته څه شی غواړې؟".

ما په ډېر مات زړه او شرم ورتل وویل

"د ځایي نجونو، هلکانو او ښځو ویډیو ګانې او عکسونه غواړم".

دهٔ خود زما پر هغه ګډه خبره وخندل بیا یې را ته وویل

"زهٔ داسې عکسونه او ویډیو ګانې نهٔ لرم".

ټول مارکېټ مو دوکان پر دوکان وکوتو خو ویډیو ګانې مې نهٔ کړې پیدا، که یې نهٔ را کولې.بېرته راغلم.

لبونی جانان: "مرې که یې وژنې! څنګه شوې؟".

زهٔ: "یاره! هسې لګیا یې په خلګو پسې تهمتونه وایې.په یوهٔ دوکان کښې هم داسې عکس او ویډیو نهٔ وه چې هغه دې د ځایي خلګو وي.ټول د انګلیسي او هندي فلمونونه او ګانې وې".

لبونی جانان: "مرې که یې وژنې! ډېر ساده یې په تعلیم یافته ورځ. اوس تنداره ګوره.مېموري راکړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما مېموري ورکړه.دۀ مېموري صالوجان ته ورکړه.
لېونی جانان: "مرې که يې وژنې ! ورشه دغه مېموري ډکه کړه.يو وار په ټولو دوکانونو کښې مالومات وکړه په اخر کښې يې ډکه کړه او ورته وايه نوګې کاکړی هم پکښې واچوه".
ما ته يې ځادر راکړی."دا پر سر کړه، په صالو پسې شه.ورته ګوره چې څۀ کېږي".
صالوجان چې څنګه په مارکېټ ورګډ شو، مارکېټ داسې شو لکه لمر چې پرې وخېژي.ټولو عجيبه عجيبه ګانې ولګولې لکه کرنټ کرنټ زۀ د بجلۍ يمه............
مۀ وهه لاسونه په ما وبه شې اټېک+ دېکه تماشه دېکه.چرسي هلکه سترګې دي سرې دي. دبنګو بوټيا خمار دي کړم.
کټ مې وباسه دالان ته ادم خان چرسي...............
يار مي شرابي په نيمو شپو راځي+غېږه ته زما په زنګېدو راځي
خود کشه دهماکه يم
تا سره مي پيار دی
داسې ښکارېدو لکه چې دا هر څۀ د صالوجان په استقبال کښې کېږي.دی پر ټولو دوکانو وګرځېدو.هر دوکاندار به ورته ويل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"له ما سره نوي لوکل عکسونه او وړه یوګاني دي.یو ځل چې راشې باربار به راځې .تا ته یې ارزانه دراچوم .خپر دی که مېموري نه ډکوې چای خو را سره وکړه.موږ به ستا منندویه یو".
اخر صالو په یو دوکان کښې میموري ډکه کړه .هغه دوکاندار روپۍ نهٔ غوښتې، دهٔ په زوره ورکړې.هغه ورته ویل چې
"اوس مي ګیراک یې منا ، که دي وخت نه تېرېدو کله نا کله راځه دا ستا خپل دوکان دی".
زهٔ سوچونو واخیستم چې
"یا خدایه !دا عجبه خلګ دي.ما ته یې میموري نهٔ را ډکوله،نهٔ یې سمې خبرې راسره کولې او صالو ته وایي کله نا کله راځه".
صالو را بږغ کړ ، راځه.
لېوني به د خپل لېوني جانان کیسه مخ په وړاندي بوله چې دورهٔ دربشو، نرسه راغله.لیوني اتڼ شروع کړ.
لېوني: "مرې که یې وژنې ! شین خالې بیا راغله".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(7)

نرسې ستن ورولګوله ، ووته دا واري بيا له هغه ځايه کيسه شروع کړه چيري چې يې پرې ايښې وه "مرې که يې وژنې ! صالو را ړغ کړ ، راځه".

ليونی پر هغه ځای ولاړ وو چرته چې موږ پرېيښی وو .لېونی مخ کي موږ ورپسې وو.شاته يې راوکتل

"مرې که يې وژنې ! اوس مو يو داسې سړي له ورولم دۀ که هر څۀ ويل تاسو به څۀ نۀ ورته وايا ست،نۀ به خبره ورغبرګوئ. ما او دی سره پرېږدی تاسي تماشه کوئ".

يو موڅي چې د سړک پر غاړه يې د يو دوکان پر تړه يو وړوکی کالی هوار کړی وو.خپل وړکی صندوخ يې مخ ته پروت وو.برسېره د پالش دبې او بروشونه پراته وو. دی په سوچونو کي ورک ورته ناست وو. لېونی هغه موڅي ته راغلو ، د سلام او روغبړه پس ور سره کښېنستو.

موڅي: "لېونو ! دا ځوانان څوک دي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی: "مرې که یې وژنې ! ته یې نه وینې چې دوې یې سترګې ، دوه غوږونه لري.انسانان دی".
موځي له خندا شین شو ، په خندا کښې یې وویل
"دغه لېونی لا ښه دی چې راشي لږ مې وخندوي.یو څو ناتراشې دی راته وکړي او څو زۀ ورته وکړم. دوا ړه د یو بل پر خبرو یو څۀ ساعت سره وخاندو.
زما نوم عجب ګل دی خو خلک راته ماما موځي وایي. اوس نو د ماما موځي په نامۀ مشهور یم".
ماما موځي لا خپله خبره پای ته نه وه رسولې چې یوه سړي بل ته په غصه وویل
"دا خپل زوی پر کوټه کښېنوه. تولنه ورځ یې دا زما زوی په کوټه پسې کړی وي".
ماما موځي وخندل
"یاره ! عجبه خلک دي په دې کې د کوټې څۀ کار دی" ؟
زوی پر کوټه کښېنوه پلانی د پلانې په کوټه پسې وي پلانی د پلانې له کوټې نه بېلېږي پلانی مې دا سې پر کوټه کښېناوو پلانې له ځانه لویه کوټه جوړه کړېده اوس که مو له ده کوټه خلاصه کړه پلانی ډېر بې کوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی پلانی یې په کونه کي نه دی پلانی هم په کونه کي سره ښوري پلانیه کوني ته زور مه ورکوه ....

ما او صالو ورته حیران وودؤ او لېوني په زوره زوره خندل.

موخي ماما له جېب څخه د نسوارو سکمی(ډبلی) راویستی، نسوار یې خولې ته واچول-هینداره یې د سرک پر هغه بله غاړه (اړخ) د هوټل والا پر مخ واچوله-هغه هم پوه شو چې چای غواړي-چای راغلې موخي ماما پیالې را ډکې کړې.

لېوني ولاړ شو پر پونده وڅرخېد و(پریوه پښه) بېرته کښېنستو، پیاله یې ور پورته کړه.

موخي ماما د صالو په لور اشاره وکړه

"دا دي زوی دی؟".

لېوني جانان: "نهٔ".

موخي: "بیا څوک دی، د چا زوی دی؟".

لېوني جانان: "مرې که یې وژنې! شناخته یې دی-له خلګو د هر شي پوښتنه مهٔ کوه لېوني کېږې- خپل برش وهه خیرنه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موڅي ماما بيا له خندا شين شو
"اوس و دې لېوني ته څۀ وايې؟".
په دې وخت کښې يو ځوان چې ږيره يې خريلې، غونډ
تور برېتونه، تور پټکی، څپلی يې په پښو کښې
کشولې تر موږه تېر شو.
موڅي ماما موږ ته وويل
"دې سړي ته غوږ شئ چې څۀ وايي؟".
هغه د دوکان تر مخ ناستو کسانو ته يې ويل
"تا سو خو د خپل سګرېټ له دبې څخه يو زربرخ
راکړئ".؟
په هغو ناستو خلګو کښې يوه ورته وويل
"ځه منا ، تۀ خو پوډر پکښې څکوې.دا خو ګناه ده".
دی ورته کښېنستو، هغه سړی يې پر ځنګانۀ په
څاپېړه وواهه
"سرو رنډيانو چې موږ مو په اخته کولو نۀ وه
ګناه،اوس چې زربرخ درڅخه غواړو نو ګناه ده".
ټولو په کټ کټ پر خندل.په ناستو خلګو کښې يو بل
ځوان چې خولۀ يې له خندا ډکه وه، ورته يې وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ښادي ! تهٔ کښېنه موږ چای درته راغواړو".
ښادي د هغه سړي وخوا ته په ناستې ورنژدې کېدو
"چـاي نـهٔ څښـم ــ لـه دې رنـډې دا زربــرخ راواخلـه،ځم خماري يم".
هغه سړی چې د ښادي د کښېنولو هڅه يې کوله
"نـه تـهٔدا راتـه ووايـه دوی تـهٔ پـه دې بـلا څنګـه اختـه کړې؟".
ښادي چې د تلو هڅه يې کوله
"تـهٔدا نـه پېژنـې مـوراو پـلار چې کـوم نومونـه پـرايښـي دي،دوی بـدل کـړي دي ـ يـو وايـي زهٔ دلګيـر يـم بـل وايـي زهٔ خمـاري يـم بـل وايـي زهٔ ځيګرخـون يـم ـــدا ستاسـي شـاته وينـې دغـه دوه ځوانـان لـه مـوږ سـره يې بدې کـولې ـ اوس يـايې(وايـي) مـوږ شـاعران يو ،کـاکړی هـم جـوړوي بيـا د کېسـټ پـر پـوښ د خپـل ټلېفـون شـمېره هـم وليکلـې ليـا (لا) و سـندرغاړې تـه‌دا رنګـه کـاکړی ورولېکـي چـې په غاړو کښې د ټلېفون نمبر ووايي.
الله وی ماسـتېره !پـه خـدای کـه درواغ درتـه وايـمـــدا د کـاکړی غـاړو والا دونې ډېرې پېسـې وګټلې ـ پـه لـس زره

(c) ketabton.com: The Digital Library

روپۍ د یوۀ شاعر کاکړۍ غاړې یایي ـ زموږ بیا ږغ هم نه دی د کار ـ خاص دا سي ږغ مي دی لکه د خرې تږوخی ـ څوني روپۍ به مي کټلګې وې ـ دوی چې یوه بدل جوړه کړي وایي زۀ د قام سترګه یم چې دوې جوړې کړي وایي زۀ د قام سترګې یم ـ هغه یې ځان د قام دماغ بولي چې دا رنګه بدل جوړه کړي.

یار مې شرابي پر نیموشپو راځي

یا

ادم خانه چرسي کټ مې وبا سه دالان ته

یا

خود کشه دهماکه یمه

بیا یې و ښایسته نجلۍ یا هلک ته ورکړي ـ هغه یې وو ایي بیا نو دا زما رنګه رنډیانې سګرېټ ډک کړي پر لار روان شي یوې او بلې خواته ځنګېږي ـ په دې اسره وي چې ټن به څوک جانان راته وو ایي ټن به څوک جانان راته وو ایي چې د چرسو په نشه کښې جانان نۀ ورته وو ایي نو پوډر شروع کړي ـــ هاهاهاها ماسټره ! نور خو نو تۀ هم ښۀ پوهېږې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سړي چې ښادي ته يې حېران حېران کتل، جېب ته يې لاس کړيو څۀ روپۍ يې له جېبه ورته را وکښې
"دا واخله، ورشه چې څۀ په اخلې هغه په واخله ـ مونږ
يو هم دغسې خلګ لکه دا تۀ چې وا يې ـ کله مو هم
پر دې فکر نۀ دی کړی چې دا اوس ښو ته ځي که بدو ته".
ښادي چې روپۍ ته لاس ور اوږد کړو ـ هغه سړي ورته وويل
"اوس به يو څو کاکړۍ راته وايې".
ښادي : "هو خود يې درته وايمه ـ نوي کاغذ پېچ کاکړۍ دي ـ پرون مې واورېدلې، تاسو به لا نۀ وي اورېدلې
وبه وينم ښاهسته
که راچوټۍ سوه مدرسه
ټلېفون د پېړنګي
د پېره اسانه که ياري
يوزيرو بل د بل تري
په پسې اونيس اوپچاسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې ښادي وخندل ماستره ! دا رنګه کاکرۍ خو په خدای زۀ هم جوړې کم (کړم).

ماستر: "ښادي ! تا تر اوسه يوه يا دوې کاکرۍ جوړې کړې دي".

ښادي: "بابا په خدای که مې جوړه کړې وي ـ د کاکرۍ جوړېده څۀ زور غوړي اوس اوس به يوه درته جوړه کړم".

ماستر: "څه ښادي ! تۀ يوه جوړه کړه".

ښادي وخندل "دا يې کاکرۍ جوړه
زيروتين سو چرمبنکۍ
څلور يې پښې يوه لکۍ".

ټولو په کټ کټ وخندل ـ هغه سړي چې د ښادي د کښېنولو هڅه يې کوله

"ښادي ! تۀ دا راته ووايه دا پودر تا سو په خپله راوړی".

ښادي وخندل، ولاړ شو

"يا منا دا زورور راوړي ـ زما غونډي ګيډران دا سې چيري کولای شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم له دې خبرې سره کوږ کوږ روان شو، څادر پسې څکېدو.

لېوني وخندل، ولاړ شو

"درغلی بازاره!".

ښادي تر شا وکتل، لړتم شو چې لېوني یې ولیدو بېرته روان شو.

موځي ماما لېوني ته وویل

"دا ګوتونه را وباسه چې درته پالش یې کړم".

لېوني یو ګوټ وکیښ بل یې لا په پښه کښي وو- په دې وخت کښي یو لوی موټر خاص د موځي ماما مخ ته ودرېدو پر هارن یې ګوته کښېښوده- زۀ او صالو ولاړ شو، څنګ ته کښېنستو. لېوني خو وو ولاړ.

موځي: "دغه بیا راغلی- هره ورځ دا رنګه هارن وهي، نۀ زۀ له مخه وزم نۀ دی شرم لري- زۀ خو ځان څکه ملامت نۀ بولم چې دا تره د دوکان په مخکه کښي ده او بل دوکاندار ماته اجازت راکړی دی خو دغه سړی مې هره ورځ له دې ځای څخه لري کړي- موټر دې تري ته پاس راوخېژوي. نن یې سم ځواب کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موښي ماما لا خبره پای ته نه وه رسولې سرې را کوز شو. موښي ماما يې پر مخ په څپېړه وواهو. ګرېوان ته يې لاس ور واچاوو، تولې تنې يې ور پرې کړې.

موښي ماما چوپ ولاړ وو، څه يې نه ويل. کله چې هغه ورته وويل

"ستا د مور څه او څه". دلته د لېوني رنګ سور او شين شو ور حمله يې کړه

"مرې که يې وژنې! د مور ښکنځا د مور ښکنځا".

پر سرې ور غوټه شو. پوزه يې ور وينې کړه، ګرېوان يې ور څيري کړ. هغه وخت لېوني او موښي ماما دواړو جنګ کاوو.

سرې ناري وهلې

"و يې نيسئ، و يې نيسئ د خره زوی لېونی دی".

دا وخت مور او خلکو لېونی او موښي ماما دواړه نيولي وو. لېوني به دا ويل

"مرې که يې وژنې! د مور ښکنځا، د مور ښکنځا

مرې که يې وژنې! د مور ښکنځا، د مور ښکنځا

مرې که يې وژنې! د مور ښکنځا، د مور ښکنځا".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته خلک پر لیوني را تول شو لېوني یې قابو کړي ـ ما هم له خلکو سره د خپل لېوني په قابو کولو کښې همت کاوو.

د موڅي ماما دا خبره مې لا تر غوږ شوه چې هغه خوان ته یې کوله

"اوس نو ښه ئې یې چې ځیري ګرېوان کور ته لاړ شې ـ خود به ورته وایې ګرېوان یو موڅي را ځیري کړو ـ ښځه به څه درته وايي؟.

زه خو به هر چا ته وایم خریې په واک نه وو، پر ځل یې وګرزولې".

په دې وخت کښې لېوني بې هوښه شو موږ هسپتال (روغتون) ته یوو ړی.

زما لېوني چې د خپل لېوني یار کیسه کوله ستر ګې یې له اوښکو ډکې شوې.

ما له ځان سره سوچ وکړ چې پردهٔ د لیونتوب بله دا سې دوره رانهٔ شي کومه چې په هوټل کښې پرې راغله نو ځکه مې ورته وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

"وروره! ناوخته شو، زۀ به نرسه را وغواړم ستن دي نا وخته کېږي".

دۀ د سر په ښوررولو کښي د هوخواب را کړ.ما نرسه را وغوښته،دی خاموشه وو.نرسه راغله،دۀ هيڅ هم نۀ وويل.

نرسې زما په خوا وکتل

"ولي خاموشه دی.ما نه وو درته ويلي چې خاص خيال يې ساته".

دی موسکی شو.د روغتون په څادر يې سرپټ کړ،ويدۀ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

O
8

لېوني د هسپتال (روغتون) په څادر مخ پټ کړ ويدۀ شو. ما هم اودس او لمونځ وکړ. قران شريف مې را واخيست تلاوت مې وکړ بيا ويدۀ شوم. سهار ور وتکېدو، زۀ هم له خوبه را ويښ شوم. نرسې د لېوني د پاره کېک او چای را وړې.

زۀ دې خبرې ته ډېر فکر يوړم چې

"زمونږ د کوټې په څنګ کښې خو څلور نورې نرسې هم اوسي بيا ولې دا يوه نرسه د لېوني دومره خدمت کوي؟".

ما هم ډېر په ويره ويره لېونی را ويښ کړ. د نرسې د چای او کيک کيسه مې ورته وکړه.

لېوني مخ ومېنځلی را غلی. پورته يې پام شو

"مرې که يې وژنې! دا قران شريف چا را اخيستی دی؟".

زۀ: "ما ولې؟".

لېونی: "مرې که يې وژنې! ښه خبره ده. قران شريف وايه ډېر ثواب لري. عمل پرې کول ډېر ضروري دی. دا سې نه وي چې تۀ کاروبار پر شروع کړې لکه زمونږ ځيني ملايان". کلک يې وخندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه: "تهٔ څهٔ پوه شوې چې قران شریف چا را اخیستی دی؟".

لېونی: "مرې که یې وژنې ! تهٔ څهٔ خبریې چې تهٔ نهٔ یې بیا زهٔ څهٔ کوم. په کومه طریقه چې ما اېښی وو هغه رنګه نه وو۔ ځکه مې درڅخه وپوښتل چې دا قران شریف چا را اخیستی دی"؟.

ما کېک او چای را واخیستلې۔ لېوني دخندا په حالت کښې راته وویل

"مرې که یې وژنې ! اوس مې منې چې ترسه هم زما چوپړ وهې (خدمت)".

لېونی بیا ولاړ شو، وڅرخېدو۔ دا سندره یې په لوړ ږغ پورته کړه.

لیلا قمیص دې تور ما به مړ کړې".

بېرته کښېنستو.

"مرې که یې وژنې !یاره ! تهٔ خو هم سم دم لېونی یې۔ هسپتال (روغتون) اوس د اتڼ او بدلو ځای دی. ولې مې نهٔ پوه کوې".

لېوني چې پیاله یې پورته کوله

"مرې که یې وژنې ! کیسه مو تر کومه ځایه پورې ورسوله".

ما کیسه ور په یاد کړه او دهٔ هم داسې په کیسه شروع وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی : "مرې که یې وژنې ! نیم ساعت پس لېونی په هوښ کښې راغلی .ما ته یې برګ برګ کتل بیا یې په وارډ کښې شا و خوا وکتل .مرې که یې وژنې ! زۀ دلته چا راوستم".
ما کیسه ورته وکړه.
لېونی جانان: "ښۀ ښۀ .مرې که یې وژنې !".
څپلۍ یې په پښو کړې او ما ته یې وویل"
درځه موږ هسپتال (روغتون)ته څۀ خلاص یو.صالوجان څۀ شو؟".
له دې خبرې سره سم صالوجان هم هسپتال (روغتون) ته راغلی .موږ درې سره له روغتون څخه راووتو.
لېونی کښېنستو پر مځکه یې څلور لیکې وکښې .یوه یې د ختیځ په لورې چې د ښار په خوا تللې وه بله د لوېدیځ په لورې چې د کلي په لور تللې وه بله د سهېل چې د دښت په لور بله د غرۀ خوا ته تللې وه چې د قطب په لورې د اوبو د بند خواته وه بیا یې اکوبکو پر وویله .ما او صالوجان پر خندل .
دۀ اکو بکو پر هغه لیکه ختمه کړه کومه چې د بند په لورې تلله وه.
لېونی جانان: "مرې که یې وژنې ! بس دې خواته ځو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ خو وو د لېوني په لاس. دی مخکې موږ ور پسې شو. چې بند ته ورسېدو، ما خپل څادر خور (هوار) کړ، درې سره پر کښېنستو.

لېوني جانان: "موبایل راکړه". له صالو څخه یې هغه میموري کارډ طلب کړ کوم چې یې د موبایلونو په دوکان کښې ډک کړې وو. مېموري یې موبایل ته واچوله ما ته یې وېل

"مرې که یې وژنې! راشه ویې ګوره".

مسلمانه! مېموري نه وه سمه ورا وه. ټول د علاقې د ښځو عکسونه وو. یوې به وره اغېل، یوې به دودی پخه وله، یوې به اتڼ کاو.

لېوني صالو ته ووېل

"تهٔ ولاړ شه دا یو څهٔ شیان ستا د کتلو نهٔ دي"

بیا یې یو دوې درې ویډیوګانې په را وکتلې بیا یې د هغه سړي د لور ویډیو او عکس هم را ښکاره کړ کوم چې موږ په هوټل کښې لیدلی وو.

ویډیو څهٔ دا رنګه وه چې یو سړی نجلۍ ته وایي چې

"تهٔ به د خان کره ځې او خان ته به وایې چې ما ته خپل پلار لاس راواچاوو".

نجلۍ زارۍ ورته کوي چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مهٔ کوه، خدای ته وګوره. هر څهٔ مې ستا و منل. دغه ناجايزه مهٔ را باندې کوه"

.خو هغه خوان ورته وايي چې

"ستا عکسونه او ويډيوګانې په بازار کښې رسوا کوم. نوره ستا خوښه ده".

نجلۍ ورته وايي

"اوف! زهٔ څهٔ خبره وم چې تهٔ به ما رسوا کوې. ما چې له تا سره هر څهٔ کول په دې وجه مې کول چې تا راسره د وادهٔ کولو قول کړی وو".

په اخر کښې يې نجلۍ دې ته مجبوره کړه چې د خپل ګران پلار په خلاف د مشر کور ته لاړه شي.

يقين وکړه چې لاس او پښو مې کار پرېښودی. حق حيران پاتې شوم چې يا خدايه! دا څهٔ وينم. د ستې مې ورته وويل

"بس بس بند يې کړه".

ولاړ شوم.

لېوني موبايل پورته کړی له مځکې يې وويشتو. موبايل توټې توټې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونۍ جانان: "مرې که يې وژنې !
مرې که يې وژنې !
حقيقت دې ترخه وي. دلته دا سې هم کېږي".
بيا کښېنستو. زما خو يو د تولنې په کره وره او بل په موبايل هم زره شين وو خو لېونۍ دومره راته ګران وو چې په هيڅ وخت مې نه شو خفه کولای. ولې چې لېونۍ زما په زړه را ننوتی وو- بې لېونې مې ځان يو اخې ګڼلی.
لېونۍ بند ته ورځرمه غرۀ ته وخاتو. صالو حيران حيران راته کتل. خود به يې دا سوچ کاوو چې موبايل يې ولې مات کړ- مو بېليد و چې لېونۍ د غرۀ څوکې ته ورسېدو.
زۀ او صالو سره کښېنستو. صالو ته مې وويل چې
"زړۀ مۀ تنګوه. لېونۍ دی څنګه يې کوې"؟
صالو په کم عمر دېر پوخ وو- د ژوند په ترخو او خوږو ښه پوهېدو- دومره باکماله او خيرک انسان وو چې ما او لېونې ته يې د ورونو غوندې عزت راکاوو.
لېونې په غرۀ کې په زوره نارې وهلې
"مرې که يې وژنې ! تولنه لېونۍ ده،
مرې که يې وژنې ! تولنه لېونۍ ده،
مرې که يې وژنې ! تولنه لېونۍ ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ او صالو ورو ورو د ښار په لوري را روان شو چې مونږ ښار ته نژدې کېدو دی هم را ورسېدو. ساه یې لنده لنده کېده. پر ما یې غېږ وګرځوله

"مرې که یې وژنې ! خوا مۀ بدوه بیا زۀ بل موبایل درا خلم".

زۀ: "زۀ د موبایل په کیسه کښې هم نه یم خو په تا مې زړۀ شین وو.ما ویل چې دا سي نه وي بیا بې هوښه شي.دا سي مې هم نۀ یې پرېښې.تۀ چې له غرۀ څخه راکوزېدلې مونږ درته کتل".

لېونی بیا په توپونو شو

"مرې که یې وژنې ! یاران زنده باد

،ماران مرده باد".

ښار ته ورسېدو.دۀ چې دا خبره لا سر ته نه وه رسولې ور خلاص شو.نرسه بیا راغله.دۀ اتې واچاو.

د لېوني په کیسه کښې دومره خوند وو لکه سړی چې هغه شیان په سترګو وینې.د نرسې را تګ به دا سې بد رابا ندې لګېدو لکه ناګهانه چې یو څوک چیغې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(9)

زه: "یاره! یو خودا باجي هر وخت ستا خبره ګډه کړي او زما په نشه کښي تېشه ووهي".
لېوني په قهر راته وکتل او ترسه په خندا له خونې ووته
.
لېوني: "مرې که یې وژنې! هغه خوارکی او تهٔ بیاله کومې خواګډ شې)
د څهٔ خاموشۍ وروسته یې بیا په خپله کیسه شروع وکړه.
لېوني: "مرې که یې وژنې! موږ ښار ته ورسېدو موځي ماما پر خپل ځای ناست وو، خندل یې روغبړ وشو دهٔ د چای د پاره بیا د خپل سکمي هینداره د هوټل والا پر سترګو برابره کړه.
ما پوښتنه ځیني وکړه چې هغه ورځ بیا څهٔ وشو؟".
موځي: "موټر یې ځای پر ځای وځرخاو، په غصه روان شو.ما ته دوکاندار ووېل
"وروره! اوردي توی کړی- تا دا څهٔ کاوو- دغه شکر وکړه چې هغه خلګ نه وو کوم چې پر دوی ځان ګرانوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس به هغو سوکان او لغتي درکولي هغه څوان به له سړیو سره راشي. خان خو دي په بې عزته کړی او اوس مور په بې عزته کوې".

چا به راته ویل چې

"غورزه خان باسه اوس به خلک در پسې راشي لاس ترلي به دي یوسي".

ما د دوی په خبرو غوږ نهٔ نیوو. لاړم هوټل ته مخ مي ومینځلی. پوره یو ساعت پس یو سپین ږیری سړی په موټر کښې راغلی، زهٔ یې د لاس په اشاره ور وغوښتم. زما د زړهٔ درب شو چې دوکاندار خو سم ویل چې ورې دي بیا مي بېرته له خان سر سوچ وکړی اوس خو هسې هم کښېوتی یې چې څهٔ وشي بیا به یې د حل لار لټوې.

زهٔ په دې سوچونو کښې وم چې په موټر کښې ورسره کښېنستم. سپین ږیري موټر سوکه سوکه روان کړ، تر بازار ووتو.

سپین ږیری: "زویه ! څهٔ کیسه وه".؟

ما ټوله کیسه ورته وکړه. دهٔ ویل چې

"ناصالح اولاد دي خدای چا ته نهٔ ورکوي".

موټروان: "هیڅوک ناصالح له موره نهٔ پیدا کېږي. تهٔ اختیار مهٔ ورکوه. موټر څیني ودروه چې دی غربت او دربدري ووینې په خپله به صالح شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین ږیری: "څهٔ ووایم ـ بچیه! خبره خو دي سل په سله کښې سمه ده ـ زموږ له بې غورۍ زموږ اولادونه ناصالح شوي دي ـ څهٔ وکړم هر چا ته خو نشم ویلای چې زما زوی دا نورو له کاره ایستلی دی ـ وروره! دا (لویي) مو دلته له غاړې ده اوس مې ستا پر سر په کور کښې جنجال وکړی ـ ټول څوانان سرهٔ او شنهٔ کېدل چې موځي وګوره او موږ ته لاس را اچول وګوره ـ په څهٔ خواستې او زارۍ مې کښېنول ـ ورته ومې ویل د خدای بندګانو که مو دغه حال وو په خدای چې سبا به دغه د موځیانو زامن پرتا سوخانان وي.

زما زوی غلط کار کړی دی ـ تا له دغه ځایه والله که د چا پلار هم ولاړ کړي. زهٔ به خپل زوی پوه کړم".

موځي: "تهٔ یوار ستا په موجودګي کښې ستا زوی له ما سره کښېنوه".

سپین ږیری: "هو خو د خودا خبره به زما او ستا تر منځه وي راځي به له تاڅه به معافي غواړي".

بېرته یې هم پر دې ځای کښته (کوز) کړم. دی روان شو.

دلته چای هم راغلې، موځي ماما پیالې ډکولې.

لبوني جانان: "مرې که یې وژنې! دا خو د ډېر ښهٔ شوي دي خو دا یوه خبره د رڅخه پاته شوې ده".

موځي: "لکه کومه خبره؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونۍ جانان: "مرې که یې وژنې! هغه دا چې کوم کارونه زموږ وو، هغه اوس تاسو کوی او کوم چې ستاسو وو، هغه موږ کوو ـ د دۀ په خپله په نوره کیسه سرخلاسېدو".

موځي ماماوخندل

"لېونو! تۀ نه وې چا پوه کولم".

لېونۍ جانان: "مرې که یې وژنې! د دې تولنې خلک ولې تول شکي غوندي دي؟".

موځي ماماوخندل او لېونې ته یې وویل

"لېونو! کوم ستېشن دي په ونیوو"؟

لېونۍ جانان: "مرې که یې وژنې! هغه مخامخ کوځه که دي په یاد وي ـ د هغه د دېوال سایې ته چې په تک سرۀ ژمي یوه سرې ښځه کښېنوله".

موځي ماماوخندل بیایې ماته مخ را واړاوو

"دا سې نه وې چې تا سوشکیان شې ـ دادا سې کیسه وه ـ یو وخت مې یو سړې لیدو تېر شو، ښځه ورپسې وه ـ له جامو د ېره خواره ښکارېده ـ دوه واړه ماشومان ورپسې وو ـ یو هلک بله نجلۍ وه ـ یو ماشوم یې په غوځي (غېږ) کښې وو ـ په هغه مخامخ کوځه کې یې ښځه او ماشومان په سارۀ ژمي و سایه ته کښېنول ـ دی په ښار کښې روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای شته خوا مې ډېره بده شوه ـ له ځان سره مې سوچ کاوو چې

"ته دي خرۀ ته ګوره ـ ښځه غریبه یې له ماشومانو سره په یخ کې وسایه ته کښېنوله دی روان شو" ـ ما چې مخ را واړاوو د لېوني هم نظر په هغه ښځه او ماشومانو کښې وو.

زۀ لا په دې سوچ کښې وم چې لېوني ته به وایې ته دي خرۀ ته ګوره چې د لېوني ږغ مې تر غوږ شو.

وهغه غټو کې ماشوم ته یې وږغ کړ ـ هغه ترکې وچکې ماشوم، پوزه یې بڅېدله، په کړېدلو زامو راغلی ـ لېوني یو څو خوږې ورکړې ـ دا واخله ته او هغه بله ماشومه به یې وخورئ او مور دې ولاړه کړه د هغه بل دېواله و پیتاوي ته یې کښېنوه.

بیا یې ما ته وویل

"مرې که یې وژنې! څومره بې سوچه او بې پروا خلګ دي ـ هغه ښځه او ماشومان یې په هغه سایه کښې کښېنول ـ دومره عقل ورسره نشته چې لمر ته خو یې کښېنوه ـ نه په ښځه کښې دومره زړۀ شته چې له دې ځایه څخه ولاړه شي لمر ته کښېني ـ د لېوني لا خبره په خولۀ کښې وه چې هغه سړی راغلی

"دا خوږې زما و ښځه ته چا ورکړې؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېوني جانان: "مرې کـه يې وژنـې! ښـځې تـه نـهٔ، ماشـومانو ته".

سړي لاس له خولې واخيستو

"دلګانو تا سو مورا و خور نهٔ لرې؟".

څهٔ چې يې پرخولهٔ ورتلو هغه يې راته وويل.

خلـک را تـول شو ـ هغـه سـړی يـې پـه زوره بوتلو ـ تولـو لېـونی ملامتـاوهٔ ـ سـړی خلکـو روان کـړی وو، دهٔ پـوچ ردويل.

لېونی ولاړ وو ويې خندل

"تهٔ اوس له دې راندهٔ اولسه ګيله څنګه کوې".؟

نـهٔ د هغـه سـړي چـې پـوچ رد يـې ويل، نـهٔ د ښـار د خلکـو دې تـه فکـر وو چـې دا خـو لېـونی دی ـ پـه دې خـو خـر هـم پـوهېږي چـې لېـونی دی ـ تـهٔ د دهٔ ببـر سـر، ببره ږيـره، څيـري جامې بيا هغه پوچ رد وايي.دی خاندي.

پـه دې وخـت کښـې هغـه ځـوان هـم راغلـی چـې لـه مـا سـره يې جنګ کړی وو.له خلکو يې پوښتنه وکړه.

يو ځوان کيسه ورته وکړه.

ځوان: "دا خـو دونـي کيسـه ده هـم نـه ـ دا لېـوني خـو ښـه کـار کړی دی".

مـوځي مامـا ماتـه سـترګه ووهلـه ـ مطلـب دا چـې دهٔ تـه ګـوره ـ پـه دې وخـت کښـې هغـه ځـوان هـم راغلـی پـر مـوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې لاس وګرزاوو روغبړ يې ورسره وکړ۔موږ هم روغبړ ورسره وکړو۔دی کښېنستو موځي هم ښۀ عزت ورکړ.

ټول دوکانداران حيران وو چې دا کومه کيسه ده۔ موځي ماما د دۀ پاره چای را وغوښتې۔ دی خاموشه وو موږ ته يې حېران حېران کتل.

موځي: "تر دې کيسې پوري يوه بله د خپل کور کيسه درته کومه۔زموږ يو نژدې قريب وو۔ هغه ته زما سکه د اکا لور ناسته وه۔ د وادۀ يوه مياشت پس نجلۍ کور ته په شپو راغلې وه،مور ته يې ويلي وو

"ددې سړي خو پر ماشک دی وايي تۀ په موځي توره يې".

مور يې راغله ما ته يې ويل

"تازکه !له خانه سره پام کوه۔د نجمې مېړۀ دېر تور زړی سړی دی.دا سې نه وي څۀ تاوان در وه نه رسوي".

ما ورته وويل

"خدای به هر څۀ خېر کړي۔تۀ کورته لاړه شه او نجمې ته اطمنان ورکړه.ځان مۀ پرېشانه کوه".

په سهار مې د نجمې مېړۀ چې زما اخښې کېدو پيدا کړو ورته ومې ويل

"نجمه که زما د کاکا لور ده خو خور مې هم ده۔دا تا اوس کوم دول شروع کړی دی۔بل وار چې دا سې خبري

(c) ketabton.com: The Digital Library

وا نه ورم ـ هر څوک خورا او مورلري ـ که دي نجمه نه ده خوښه طلاق ورکړه خو پر لمن به تور داغ نهٔ وروړدي.
هر څهٔ چې مې ورته وویل د سړي تر خولهٔ یوه خبره نهٔ را ووتله".

موڅي ماما چې دا کیسه پای ته لا نه وه رسولې چای راغلې ـ هغه څوان هڅه کوله چې د چای روپۍ ورکړي خو موڅي ماما ورته وویل
"ته مېلمه یې".

څوان په څان کښې ورک وو لکه چې بل څای یې دا سې مجلس نه وي اورېدلی ـ لیوني چې د چای د راتلو په وخت کوم توپونه وهل ـ څوان دومره وخندل چې له ډېري خندا یې په سترګو کښې اوښکې راغلې ـ په دې وخت کښې صالو له څوان څخه د نامهٔ پوښتنه وکړه.

څوان: "نوم مې بریالی دی. ستا نوم؟".

صالو: "صالو جان".

بریالی: "ماما ! د لېوني توپونو خو ستا کیسه سره پرې کړه خو دا نجلۍ ستا ترله ده، خور دي نهٔ ده ـ دا سړی خو نه دی ملامت ـ دا خو مور تول په سترګو وینو چې تربرونه وترلو ته څرخېږي (نڅېږي) ـ د جهان خلک د اکا له لور سره وادهٔ کوي ـ دا ستا څهٔ رنګه کیسه ده؟ ـ زهٔ نهٔ شوم پوه". ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســوشي: "زمـا بابـا دوه ودونـه درلود ـ زمـا د مـور او پـلار ژونـد سـره تـريخ وو ـ زمـا پـلار زمـا پـر مـور هـيڅ کلـه هـم تهمـت نـهٔ وايـو ـ يـو ورځ يـې زمـا مـور تـه ويلـي وو چـې ښـځې! ښـهٔ سـره پـوهېږو چـې زمـا او سـتا نـهٔ سـره لګـېږي ـ قسـم در سـره کـوم ـ طـلاق در کـوم خـو پـه يـو شـرط ـ پـر هر سـړي چـې تـه لاس کښـېږدې هغـه سـړی بـه تـا پـه وريـن تندي قبلوي.

زمـا مورکـی د جومـات پـر خـادم لاس ېښـې وو ـ بابـا پـه هغـه وخـت د مولـوي صـېب پـه حضـور کښـې لـه خـادم سـره مخـامخ کـړې وه ـ د دوارو خوښـه وه ـ بابـا مورکـۍ تـه طلاق ورکړی وو.

مـورکۍ يـو څـهٔ وخـت زمـوږ د يـو بـل همسـايه پـه کـور کښـې اوسـېده ـ اخـر يـې مولـوي صـېب لـه خـادم سـره نکـاح ور تړلـې وه ـ زهٔ يـې هـم د جومـات د خـادم کورتـه ورسـره وړې وم.

کلـه چـې زمـا اکـا د نجمـې پـلار خبـر شـوی وو نـو يـې زمـا پلار ته د ېر پېغورونه ورکړي وو چې

"د پښتـو ماينـه څـوک وچـا تـه کښـېنوي ـ پـوزه دې را پـرې کړه. دغه هلک دې ولې ورکاوو"

بيا يې زهٔ خپل کورته وړې وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا زه خکه له ادې سره پرې یښې وم چې زۀ پرتې وم-
دوی وای چې
"کله کاکا تۀ له مورکې ځخه ورې نو هغې د برې چیغې
وهلې.د خدای رویونه یې ورته گرزول".
د هغو چیغو باوجود هم کاکا ظالم له ادې ځخه جدا
کړی وم بیا د نجمې مور ما او نجمې دواړو ته خپلې
شیدې راکولې-دغه رنگه زۀ او نجمه په یوه غېږه او یو
ځای کښې سره لویان شوي یو-اوس خوښه ستا سو ده
نجمه زما خور که ترله بولی؟".
بریسالی: "ښۀ ستا بابا خو کمال کړی دی-دا سې خلگ خو
د بر کم پېدا کېږي".
دروازه خلاصه شوه،نرسه راغله،زما او د لیوني کیسه
یې بیا سره را پرې کړه.
لیونی: "مرې که یې وژنې !بیا راغله.لچې ملایې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

10

نرسي ستن ولګوله لېوني ته يې ويل چې"ډېر مۀ ږغېږه. پردماغ بوج مۀ راوله".

په حقيقت کښې مې نرسي ته ډېره خوا بده شوه چې"تۀ دغه وګوره. په ستړې زۀ يم.لارې دا ورښيي".؟

تر ورۀ د وتلو په وخت کښې يې راته ويل"ډېر يې مۀ ږغوه. دی که لېونی دی تۀ خو پرسود يې.د نشې ستن مې ورلګولې ده.ډېر يې مۀ تنګوه.تا ته هم لکه چې جوړه مېله په لاس درغلې ده". دروازه يې په زور سره بنده کړه.

لیونی را ولاړ شو اتڼ يې شروع کړی.پر پُونده وګرځېد و"ليلو لښته ده".

لېونی: "مرې که يې وژنې !تۀ د دې خبرې پرېږه.د نشې ستن مې ورلګولې ده ،له ما خپلې کيسې وغواړه چې درته کوم يې. مرې که يې وژنې !ما څۀ ويل؟".

ما د کيسې پای ور په ياده کړه.

د دۀ کيسه شروع کړه.

لېونی: "مرې که يې وژنې !دبريالي له خبرې سره موږ ټول له هغه خايه څخه را ولاړ شو.خپلو کورنو ته لاړو او لېونی په بازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې پاته شو. ماخوستن ور وتکېدو چې ورورتم د صالو پلار وو. د مېلمنو خونې ته مې بوتلی. ډېر غصه معلومېدو. چای مې ورته راوړې دهٔ وویل "خوانه ! زهٔ خو د بازار خلگو او خپلوانو دومره ستړی کړی یم چې زوی دې تر ځان له لویانو سره ګرځي او بل له هغه لېوني سره؟.

صالو ته چې ووایم هغه ستاسو صفتونه راته شروع کړي. وروره ! دغه هلک پوه کړه او له ځان سره يې مهٔ ګرځوئ".

زهٔ: "کاکا ! تهٔ دا راته ووایه چې صالو مځکې ښهٔ وو که اوس؟".

کاکا: "خوانه ! که حقیقت درته ووایم د اسمان او مځکې فرق یې کړی دی. پر وخت سکول له ځي پر وخت راځي. مور، خور او ټول کور ځيني خوشاله دی".

زهٔ: "کاکاقسم نهٔ درسره کوم خو دا باور درکوم چې مور که ستا زوی ته ښه نهٔ ور رسولو، بد هم نهٔ ورسوو. ته چې په دې پوهېږې صالو تر پخوا ښهٔ دی بیا راتلې ولې".

کاکا: "زویه د خلګو دې زوی مړشي تېرېې ایستم ! ما ستا اخلاق او خلوص ولیدو، زه بالکل مطمئنه شومه. خلګ چې څهٔ وایې، و دې وایې".

د صالو پلار مې ښهٔ په خلوص رخصت کړ. کور ته راغلم ویدهٔ شوم. سهار چې مې چای وڅیښلې ښهٔ په تسلې بازار ته لاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالو د موځې ماما پر تړه ناست وو. د موځې ماما پښتې پرته وه دی ئۀ ښکارېدو. مونږ راغلو د دۀ انتظار مو کاوۀ. ناګهانه د لېوني ږغ شو.

لېوني جانان: "مرې که یې وژنې ! راغلی راغلی هغه دی ماما".

ماما هم راورسېدو چې خپل وړوکی کالی یې خوراوۀ خندل یې"لېونو ! بیا دې څۀ تماشه جوړه کړې ده". ؟

له ماما سره د روغبړ کولو ورسته سره کښېنستو.

لېوني جانان: "مرې که یې وژنې !له ما سره تر را رواني جمعې پورې کار مۀ لرئ.ما په ښار کښې بد شروع کړي دي.کله یو په سوک وو هم کله بل، کله د یو موټر شیشه ورماته کړم کله د بل ،کله څۀ وکړم کله څۀ".لېونی د دې خبرې له کولو پس بې له رخصته روان شو.

مونږ یو ساعت لا هلته ناست وو بیا را ولاړ شو. په لېوني هم پرېشانه وو چې خلګ یې خوږنه کړي یاله خلګو ور پېښه نه شي ؟

د جمعې تر ورځې پورې زۀ او صالو د موځې ماما تړې له هره ورځ راتلو . کله کله به بریالی هم راغلی خو لېونی ئۀ ښکارېدو. د جمعې په ورځ چې زۀ او صالوجان هوټل ته لاړو ،ما د لېوني ګپې ورته کولې دۀ خندل.اذان وشو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صالوجان: "د مولوي صېب ګرې غلطه شوې ده که وخت د اذان دی؟".

زه:چېګرې، ته مې وکتل."نه د مولوي صېب ګرې نه ده غلته نن جمعه مبارکه ده".

صالوجان وخندل"درځه چې ولاړ شو داسې نه وي لېونی راشي بيا مو نه پرېږدي وايي به په دې ښارکښې د جمعې لمونځ نه کېږي".

له دې وروسته موږهم ماجت ته لاړو ، لمونځ مو وکړ،را ووتو په ښار کښې روان شو- سوکه سوکه تلو په ښار کښې به د جمعـــــې د لمانځـــــه پـــــس د ېــــــر رش وو ــــــد موټرسائيکلانو،موټرانو،رکشو هارنونه او د خرۀ ټانګو به اکثره سړک بند کړی وو-د ښار زوروړو به ورته پوچ رد ويل دوی به پر خپلو خرو ناري بوغاري جوړې کړې وې، خپل خرۀ به يې وهل،هلې ځلې به يې جوړې کړې وې .د خرو په غاړو زمرغوا او بل خوا د ريړۍ والا ږغونه هر شی په پنځۀ پنځۀ . چابه ويل ارزانه شوې کېلې،چابه د يوۀ شي ناري وهلې چابه دبل شي.

له بلې خوا به د موسيقي ږغ وو ،د پر خوند يې کاؤ-د دې تولو ږغونو اجتماع ځان له ساز جوړ کړی وو ،زۀ پکښې ورک وم .و

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ته ودرېږه له بل سره ودرېږه تر څو چې د موټر اډې ته ورسېدو.يوې اوبلې خواته موکتل د لېوني په انتظار وو.
دلته مو لېونی په نظر شو راروان وو. د لېوني ترار رسېدو له مخه يو سړي را ږغ کړ"پام ورسره کوئ ډېره يې په لاس کې ده".لېوني د دۀ له نارې سره سمه ډېره راخلاصه کړه . له موږه لرې ولگېده
لېونی چې تر موږه راورسېدو ، له موږ سره يې روغبړ وکړی.
لېونی جانان: "هغه ورځ چې يې ښادي ته پېسې ورکړې، هغه سړی شاعر دی.هغه شاعر له څو".موږ ورسره ومنله.
لېونی جانان: "مړې که وژنې ! هغه سپين وېګن وينې سرچې يې د وورو لـه گونيـو ډک دی، هغـه تـه وخېـژئ .ورتـه ووايـاست موږ منوجان کلي تـه ځو.لـه بندوال سره مو کار دی".
موږ هم هغه وېګن ته وختو،وېګن روان شو.تلو تلو په دې کلي کښې سواري کوز کړه،ودې کور ته ور وگرزېږه گونۍ کوزه کړه ، دې کور ته ودرېږه ښځه کوزه کړه . لمر لوېدو چې استاذ وېګن ودراوو پر موږ يې ږغ کړ.
استاد: "هغه دی د بندوال کور".

تولنه لېونی ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ راکوز شو.لېونی بیا د وېګن له دروازې سره ولاړ وو،و یې خندل.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې !دوی خو هم له ښاره راغلو".

زه: "موږ؟".

لېوني جانان: د وېګن دروازه ته لاس ونیوو.

"مرې که یې وژنې !دغه هوښیاران چې په ښځو یې د وېګن له خلګو مخونه پټ کړي وو، درسته ښار ته ښکاره وو".

ټولو خلګو وخندل.ما د وېګن دروازه بنده کړه، وېګن روان شو.لېوني لږ له وېګن سره منډه کړه،بېرته راوګرځېدو ویې خندل.

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې !استاذ په خدای چې ماښام ښځې ته ووایې چې نن مې یو لېونی په چل چل کښې داسې پرېښودی، موټر مې وځغلا وو".

لېونی جانان له مخه شو موږ ورپسې چې ورسېدو ،بندوال ولاړ وو.خونې ته یې بوتلو په خونه کښې ناست وو، شا وخوا مې سره کتل له ځان سره مې وویل"په دې سارا کښې دومره ښایسته د مېلمنو خونه.تک سپین دېوالونه،چار پېره عکسونه پکښې ځړېږي .لاندې چارپېره سرې نالۍ

بولنه لېونی ده عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورې، سره بالښتونه پرې پراته دي. په دروازو يې تکې سرې پردې ځړېږي".

د بندوال د دوباره راتلو سلام زۀ د خونې له ننداري راغبرگ کړم.

زۀ: "چې د دۀ له کښېنستلو سره سم مې دا خبره وکړه .ياره بندواله! په دې سارا کښې دا عکسونه دا سپين ږيري او ملايان پرېږدي؟".

بندوال: "ياره ! يو څۀ وخت د پېر ور سره په تکليف وم بيا څۀ ښۀ شوم چې ملايان خدای را وشرمول .يو سپين ږيری پلار لرم هغه دې خونې ته نه راتلو-يو ورځ مې پلار ښار ته بوتلی هغه په ښار کښې لگېدلي د ملايانو غټ غټ عکسونه مې ورښکاره کړو چې هغه يې وليدو بس په کراره شو".

زموږ خبره لا نه وه خلاصه د بندوال پلار چې لکړه يې لگوله خونې ته راغلی،موږ ټول ورولاړ شو.له روغبړه پس بندوال ترلاس ونيوو ،بالښت ته يې کښېناوو.کاکا چې ساه سمه کړه دوباره يې بياله هر يوۀ سره روغبړ وکړو.په کاکا پسې دستې ډوډی راغله.له ډوډۍ پس په گپه گپه کښې،هغه وخت چې کاکا خپلې چشمې له سترگو راکښلې وې، د خپل پټکی په څاک يې پاکولې.

تولنه لبونی ده عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېوني جانان: مخ ورواړاوو.

"مرې که يې وژني !کاکا !دا ملايان وايي دا ځيني تولني مور خور نه لري،نه تر له مالومېږي.ستا څه خيال دی؟"

کاکا: چې خپلې چشمې په ستر ګو کړې."زويه !څه خبر يم.خدای دې په دوی کوي، مور،خو نه دي ليدلي".

زه: چې ورغبر ګه مې کره."کاکا !بيا هم ستا زړه منې چې که مور،خوريا لور په لاس ورغله لاس نه تراړوي".

کاکا: چې و بالښت ته څنګ وهلی وو راپورته شو.

"زويه !زمور يقين دی.ولي ملايان دروغ نه وايي.ملايان چې هره خبر کوي هغه له کتابه کوي".

لېوني جانان: د خبرې وار له مخه کړو."مرې که يې وژني !مور کله ويل چې دروغ وايي . مور وايو چې دوی په خپله نه په پوهېږي که خلګ پوه کول نه غواړي.دا مور منو چې ملايان څه وايي هغه حقيقت دي.ليکن دوی مور دا سې نه پوه کوي لکه دا اوس چې زه په دې خبره اولس پوه کول غوارم".

زه: چې خبره بله خواته واړوله."کاکا !د دې غارې به څومره وختونه کېږي چې وايي

تولنه لېونی ده　　　　عبدالقادرمجرم

بولنه لېونی ده　　　　عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر دراوی یې بل کړی اور
یواریې لور راسې بیا مور

کاکا: موسکی شو۔"زویه! دا غاړه به زیام (زۀ وایم) زما تر پلار هم مشره وي".

زۀ: "کاکا ! تۀ دراوی ښۀ کار بولې که بد" ؟

کاکا: "زویه! دراوی که ښۀ کار نه دی بد هم نه دی .هغه بیا تاسو پرګوری ما په خپله کړې ده،زۀ خو یایم ښۀ کار وو۔ اوس په دې هم پوه شوم چې تاسو خبره کوم ځای له بېول غواړی .په هغه وخت کښې به ضرور یو دوه داسې دلګان وو لکه دا اوس چې درسته زمانه ده۔زۀ د خپلې دراوی ذکر ځکه کوم چې تاسو د هغه وخت د خلګو او د اوس د خلګو فرق وکړی .کومې پېغلې ته چې به زۀ ورتلم هغه یو کال کېږي وفات شوه۔زۀ چې به تاکلې ځای ته ورغلم د روغبړ لاس به مې ورکړو بیا تر سهاره لاس ورورل پرما داسې دي لکه له موره سره زناـپخوانې خلګ ځۀ لېوني نۀوو،نۀ دومره بېغېرته ووچې لور یا خور به یې له بله سره شپه تېروله،دی به په خبر هم وو ځۀبه یې نه وویل.

زویه! زما په خیال د دراوی اثر به نورو خلګو ته هم له موره ځه ورغلی وي۔ستاسو که نه دي په یاد زما خو داسې په یاد دي

بولنه لېونی ده
عبدالقادر مجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه دا اوس اوس . په یوه خونه کښې به دیوې زیې کور پروت وو په هغه بله کښې به د بلې زیې کور پروت. څوک د نر زوی وو چې ودې کورته به یې په بد نظر کتل.

بل دا چارد بوالۍ نه وې نه د اوس په رنګ پردې وې . زموږ ښځو له مېړو، پلارو او ورونو سره سم کار کاوه. لوڼه، وابنه او بوټي، له بېخي لرې لرې به یې اوبه راوړلې . پردې ښځو چا پېرداري کوله . دا یې ښکاره مثال دی چې زموږ د کوچیانو ښځې اوس هم هغسې ګرځي. شته د نر زوی چې په کږه ورو ګوري.

دا اوس زمانه په چارد بوالۍ او په پردو ښځې راګرځوي. زۀ هره ورځ له دې خپله سره اریم چې په د بوالو ښځې نۀ راګرځي . له خانه د سرې زامن جوړ کړي ـ دې ته بېخي حېران یم چې دا ناروغي زموږ تولنې له چا راوړه؟".

له دې پس یو څۀ ګړی چوپ ناست وو

کاکا: واړه وخندل. "زویه! دا زما تجربه ده چې د مېړۀ په ښځه بروسه نۀ وه . د ښځې په مېړۀ بیا ښځه په پردو او د بوالو نۀ راګرځي دا یاد ولرئ.

زۀ حېران ودې ته یم چې دا بلا دودونه له کومه راغلو، چا راوړو؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیر دا خو دي اورېدلي دي چې پخواني خلک ډېر مینه ناک خلک وو،وسیله یې درلوده. هغه د دې دراوی برکت وو چې هر سړي به یې وکوم کار ته مخ کړو هغه به یې دومره په مینه کا وو لکه له هغې پېغلې سره ناسته .په دراوی کښې نورې هم ډېرې داسې ګټورې خبرې وې .دا څو خبرې چې درته کوم دا زما خپله تجربه ده لکه حوصله ، وسیله او ایمانداري.دا په دراوی کښې وې.
دا کوم څهٔ چې په ما کښې وینې یا شته دا ده هغې دراوی برکت دی".
د دې خبرې له ختمېدو سره سمه
کاکا: خپله لکړه ورکش کړه."زویه! ماته رخصت راکړئ زهٔ زیاته ستړی شوم".
بندوال تر لاس ونیوو کورته یې بوتلی.له هغې خوا چې راغلو زمونږ د پاره یې د اغوستلو کالی(بسترې) راوړې،دی بېرته لاړی.
لبونی: "زهٔ ستړی شوم یوا راتین کوم".
دهٔ چې اتڼ ختم کړی نرسه هم راغله د نشې ستن یې ورولګوله .دی ځای پر ځای ویدهٔ شو ، زهٔ هم ویدهٔ شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(11)

سهار د هسپتال د کمرې ور وټکېدی، ورمې ور خلاص کړې.
د نرسې له راتلو سره لېونی هم را ویښ شو.
لېونی: "مرې که یې وژنې ! الچې ملایې بیا راغله بلبله ده.
مرې که یې وژنې !کیسه چېرې پاته شوه".
ما کیسه ور په یاد کړه.
لېونی: "مرې که یې وژنې! سهار چې را پورته شو اودسونه لمنځونه مو وکړل. بندوال ښې د شیدو مستې چای، کوچې ښه توده ډوډی راوړه. چا اوله پیاله څښتلې وه، د چا لا هغه پیاله په لاس کښې وه. د لېوني جانان پر برېت لوړه د کوچو خاشه پروته وه. بندوال دا هڅه وکړه چې د لېوني جان له برېته هغه خاشه لرې کړي ،لېوني یې لاس ونیوو.
لېونی جانان: "مرې که یې وژنې ! څهٔ کوې؟".
بندوال: "پر برېت دې د کوچو خاشه پروته ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لبونى جانان: چې ويې وخندل."مرې كه يې وژنې! ګوره ګوره چې برت ته مې لاس ور نه وړې. خداى دې وكړي چې غوا پر ولاړه وي".

پر دې خبره مورې بېخي ډېر وخندل. وروسته

لبونى جانان: بندوال ته مخ ورواړاوو.

"مرې كه يې وژنې! ستا څه خيال دى زموږ مور،خور مالومه ده؟".

بندوال: چې پياله په لاس كښې وه،ويې خندل.

"تهٔ بل كار هم لرې. دومره وار خو وكړه دا چاى وڅيښو يا يو سګرېټ وڅكوو".

لبونى جانان: "مرې كه يې وژنې! مورې ولاړېږو تولهٔ ورځ خو به تا ته نه يو ناست. ژر زما د خبرې ځواب راكړه".

بندوال: پياله كښېښوده.

"ښهٔ نه مې پرېږدې. خبره دا ده چې خور، مور هغه تولنې هم لري كوم چې دا ازادي بنيادي بشري حق ګڼي. مور او خور هلته هم محترمه ده څوك چې د ګناه تصور دماغي ناروغې ګڼي. دا خو هسې زموږ خيالات دي چې په كومه تولنه كښې چې سائنس او نوښت وده وكړي هلته د مور او خور تصور ختم شي. زما په اند هلته نور هم دا تصور وده كړې ده،هلته نور هم مضبوط شوى

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی،هلته سائنس او فطرت په خپله د یو مضبوطې عقیدې شکل اختیار کړی دی.

هان یوه خبره ضروري ده چې په هغو ټولنو کښې په ښوونځیو او پوهنتونونو کښې له ښځو سره پر ترون زده کړي ورکول کېږي. ښځ او بد ارخ یې دواړه ورته ویل کېږي.هلته دراوی بې عزتي نه ګڼل کېږي. ځکه یو پلار او یو زوی په دې نهٔ شرمېږي چې یو بل ته ښرګنده کړي چې د پلانکي له پلانکۍ سره یاري ده چې یو بل ځان ترې وژغوري.

زموږ په ټولنو کښې خو بدمرغي دغه ده زده کړي خو بیخي لرې خبره ده. د شرم،حیاء او د عزت پردې مو هم پر عقل پرتې دي او هوس پرستۍ مو هم سترګې ړندې کړې دي. ټوله ورځ مو د ېر عزمند خلګ په ښار کښې د هلکانو په لټون کښې وي.موږ یې وینو پورې خاندو دا هم وایو پلانی خو هم د ښکار په طلب دی. یو د بل لوڼې او خوندې تښتوو، پردې خاندو دا دومره کیسه نه ده.غل که غلا وکړي پر وخاندو.

کاش! چې د دې ټولنې غلهٔ غلا ځان له کولای،د بل د پاره مهٔ وای یا بدماش بدماشي د ځان د پاره کولای، د بل د پاره مهٔ وای . د دې ټولنې د غلهٔ په غلا کښې ډېره حصه د زورورو وي. بدماش یې هم دغسې وګڼه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ پر خاندو ،مېا پرېږه دا خو يو دى نه دى خو پلاني او پلاني هم غلا کړې ده . يو د بل سره په نفاق کښې يو د بل په بې عزتي پسې يو.

ملايان مو هم د دين په روح نه پوهوي . دوى په دا نۀ پوهېږي چې خلک څنګه پوه کړي که څۀ هم د دوى مقصد دا دى چې يو د بل دروازې مۀ ټکوئ . يو د بل عزت مۀ اخلئ . زۀ خو وايم هغه ټولنې که له مذهبه لرې شوې،د سائنس د ترقۍ لارې خو يې خپلې کړې دي . ساځنس خو يې د ژوند لاروي وکړه.موږ خو نه د دين شو نه د دنيا شو.

دا مو هم زړۀ نه مني چې زما خور، لور او ورېندار دې نه بې عزته کېږي او د بل له لوره،خوره او ورېندارې دې هم نه را ګرځو.

ستا څۀ خيال دى دا د تورو شپو په دراوۍ کښې به بيا زموږ وبچيانو ته خور او ورور درک ورکړي؟".

لېونى جانان:ولاړ شو ځپلۍ يې په پښو کړې.

"مرې که يې وژنې !د دې يوۀ سوال څواب لا راکړه.دا ملايانو چې د سکول مخالفت کولى.اوس څۀ وشو چې په خپله يې سکولونه خلاص کړو.د جمعې په ورځ پر ممبر ناست وي و خلګو ته وايي خپل ماشومان راولئ په سکول کښې يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داخله کړئ.له دې سره سره دا خبره هم وکړي چې ما سکول خلاص کړی دی په هغه کښې موږ له نورو دنیاوي مضمونونو سره سره اسلامیات هم وایو".

بندوال: خالي پیالې سره یو ځای کولې.

"یاره! ته ملایان خواران څهٔ کوې؟ هغه وخت د دوی ګټه پکښې نه وه. اوس یې هم هغه ملایان نه دي مخالفه چې خپل سکولونه یې خلاص کړي دي.دا نور یې اوس هم مخالفت کوي.ګنې که د اسلامیات خبره شي خو چې د سکولونو بنیاد ښودل شوي دي اسلامیات پکښې ویل کیږي. ور سره سره عربي ژبه هم ور ښودل کیږي او د عربي استاذان هم ملایان وي.

زموږ د قام خو بد مرغي دغه ده چې ملا،مشر،خان، تعلیم یافته ټولو د نس ومنل ځکه خو ورځ تر هغه بله تیاره جوړیږي".

لیونی جانان: د روانېدو هڅه کوله.

"مرې که یې وژنې! بس هم دومره مې در څخه پوښتل غوښتل . بندواله زه خووایم هغه وخت چې ملایانو دا سکول مخالفت کولی . چې په دې پورې یې لاس نیولې وای . اوستاذ ،استاذه،ماشوم اوماشومه ټول به په دې خپله جامه کې اسکول ته راځي ښه به نه وه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بندوال د پر راته وويل چې پاته شئ نن شپه لا را سره تېره کړئ. ښهٔ به د زړهٔ غوټې سره خلاصې کړو خو دا خبره په لېوني چا منله.له بندوال څخه مو رخصت واخيست. ښار ته راورسېدو.

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې !زهٔ له مخه کېږم تاسو څو قدمه وروسته پسې راځئ".

زهٔ: "څهٔ چل به کوؤ؟".

لېونی جانان: "مرې که يې وژنې !زهٔ به وسرې سرې ته درېږم ورته وايم به چې ملايان وايي د ځينو تولنو مور،خور نه دي مالوم. زموږ خور،مور مالومه ده که نه؟.

تاسو يو څو قدمه شاته راځئ که يې ښکنځل راته کول يا يې پر ځان بده لګوله، تاسي به ورته وايا ست"لېونی دی".

زهٔ چې ومې خندل. "ياره !نورې ورځې که نه وې لېونی نن نو په خدای به سم دم لېونی يې.دغه رنګه خو دي والله که زموږ پلار هم له خلګو خلاص کړي. په دې پورې کلې کښې نن وادهٔ دی زهٔ يې ورا له غوښتی وم نه وم ورغلی،دوی له به ورشوو،عذر به مو هم جوړ شي.هغه خلګ خو ما پېژني،تهٔ که چا پېژندلی هم کېدای شي خو دا ستا پوښتنې زهٔ له خلګو څخه په خپله طريقه کوم.تهٔ به خاموشه کېږې".

لېوني جانان سره ورښوراوو چې هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حقیقت کښې زما د ټولنې دې خبرو ته پام نهٔ وو چې څهٔ کېږي څهٔ نهٔ خو دې لېوني زوی مرې زهٔ په دې بلا اخته کړم.
ورغلو، دسترخوانونه خوارهٔ وو، ډوډۍ شروع وه. مونږ لاس ومینځل په ډوډۍ خوړلو مو شروع وکړه. ډوډۍ وخوړل شوه. د کور مشر د روغبړ په وخت کښې راته وویل" په ورا کښې نه وې چې ډوډۍ له راغلې یې هم دې ښهٔ وکړل. ګنې سلام مې در څخه بندولو". ټولو خلګو وخندل. څوک رخصت شول، ځینې اتڼ ته ووتل. زهٔ، صالو، لېونی جانان او یو څو سپین ږیري او ځوانان په خونه کښې پاته شوو ګپه شروع شوه. ما هم خپل هډ ور ورغورزاوو. که مې څهٔ د لېوني له هغې مهمې پوښتنې څخه شروع وکړه خو زما طریقه له لېوني څخه بېله وه.
نانې اکا چې بالښت ته شا وهلې وه.
زهٔ: "نانې کاکا! دا څو ورځې مې په دې کښې سودا اړه ده بېخي تر ډېره د شپې خوب نهٔ راځي".
نانې کاکا: چې له بالښته را پورته شو "لکه څنګه؟".
زهٔ: "دا د عمرګل زوی چې نجلۍ وتښتوله په دې خو دا ټول کلی هم خبر یو هم ماخوذه یو چې د نجلۍ له موره سره یې د پلار یاري وه".
نانې کاکا: پر ږیره لاس تېر کړي ویې خندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"تهٔ لېوني يې دا کوم اول وار دی،داسې کیسې خو په موږ کښې بېشمره شوي دي.د توري تیارې د یارۍ خو دا نقصان دی.هغه خواران په دې څهٔ خبر دي".

په دین ګل اکا کښې زما نظر وو چې ناکراره وو کله به ماته د خبرې وار راشي چې کله د خبرې وار ورغلی نو په خبرو يې داسې پیل وکړو.

دین ګل: "تانیه ! هغه خو به په تیاره کښې وو.اوس چې يې د پلار له موره سره یاري شي لور يې وزوی ته وغواړي په دې خاطر چې بیایې کورته په سپینه ورځ ورتلای شي".

وارد ملک کاکا شو.

ملک کاکا: "هلکه نانیه ! داسړی له خدایه وېرېږي څکه يې په دې کښې سودا اړه ده .موږ دې مشرانو او ملا یا نو قام ته بېخي شاورته کړه.د دهٔ تر دې خبرې پورې یوه خبره را په یادشوه.
هغه ورځ مې په ښار کښې ملا تاجک ولیدی".

نانی کاکا: "کوم ملاتاجک؟.

ملک کاکا: "یاره ! هغه ملا تاجک دېر ښایسته اذان چې يې کاوو بیا ورک شو.هغه ورځ مې په ښار کښې ولیدو.ما څهٔ پېژندلی دهٔ روغبړ را سره وکړو.ما پوښتنه څیني وکړه سړیه چېرې ورک شوې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا تاجک وخندل"ملک کاکو ! موږ دي خدای له مشرانو خلاص کړي".

ما ورته وویل"ولې مشرانو څۀ ګناه کړې ده؟".

دۀ وویل"ملک کاکو ! څۀ درته ووایم؟".

"ما ورغبرګه کړه بیا هم".دی یو څۀ وخت چوپ ناست وو سرېې ځړولی وو.ما بیا پرېږغ کړو "ولې ملاجانه !"

دۀ وویل"یاره ملک کاکو ! دلته درې قانونه دي.یو ستاسو دود و دستور بل د ملایانو شرع،دریم د حکومت قانون چې په کوم یوۀ کښې ستاسو ګټه وي هغه ته لاس واچوی.

مثال: که لور ور کوی یا زوی ته واده غواړې له یوۀ هم پوښتنه نۀ کوي".

ما ویل"دا خو څۀ بده خبره نه ده".

دۀ ویل"که بده خبره نه وایه نو زۀ به نهه کاله نه وایه ورک".

ما ورغبرګه کړه"زۀ نۀ شوم پوه".

دۀ وویل"زما پلار ما له واده زمابېخوښې غوښتی وو. هغه نجلۍ چې دېر وخت یې زما له موره سره یاري وه. که دۀ له ما پوښتنه کړې وای دا پېښه به نۀ کېده".

ما ورته وویل"بیا دي څۀ په وکړو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دۀ ویل"پرې مې ښوده. پلار مې هغه بل ورور ته کښېنوله".ما ویل"بیا خو مې هم خاص فرق نۀ دی په کړی".

د دۀ سترګې له اوښکو ډکې شوې.د دې خبرې له کولو سره ولاړ شو"خدای خو دې هغه وخت راولي چې زموږ خوندې او لوڼې په خپلو حقوقو خبرې شي چې پر خپلو حقوقو پلار او ورور څۀ، هر څوک تر مړوند نیولای شي".

دروازه وټکېده زۀ ورولاړ شوم..........

(c) ketabton.com: The Digital Library

○
(12)

لېونی: "مرې کـه يې وژنې ! يـو خـو دغـه ترسـه لېونی، زموږ ګرده کيسـه راګډه وډه کړي۔ ښـځـو مـا ويـل چې د وادۀ څخه راغبرګ شوو نو لېونی تر موږ مخکې چابک چابک روان وو۔ داسې ورک شو لکه تاچې نۀ دی ليدلی بيا موږ هم نۀ دی ليدلی.
پوره نولس ورځې لېونی نه وو۔ موږ به موځي ماما ته راغلو د لېوني بې ديده به بېرته رخصت شو۔ موځي ماما به يو څۀ د لېوني څۀ به يې خپلې خبرې په ګډې کړې۔ داسې کيسې به يې کولې چې سړي بېخي يقين نه شو په کولای.
مثال لکه دا کيسه
"زۀ يوه ورځ له دوبی، څخه په جهاز کښې را روان وم۔ دا زما اول وار وو چې پـه جهـاز کښـې مـې سـفر کاوو۔ ښايستو ښايستو نجونو پـه جهاز کښې خذمت کاوو۔ يوې وماتـه بېخي د ېر خوند را کړی۔ وار يـه نه وو مـا بـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې په خوا وکتل. د دې هم په ما کښې سودا اړه شوه هر ساعت به راغله سرجي څۀ خذمت؟".

زۀ: "کورودان".

د جهاز والا ټول مسافر ماته ډېر حېران وو چې دا ښکلې نجلۍ هر وخت د دۀ خوا له څنګه راځي - ما هم د نجلۍ د خوشالولو د پاره غوښتو چې دا سې کارنامه وکړم چې دا راته حېرانه شي بس خدای راجوړوله په جهاز کښې اعلان وشو چې د جهاز د مخ ټائر پنچر شو - ټول مسافر وار خطا وو - چا ژړل، چا کلمې ويلې - ما هغه ښکلې نجلۍ ته وويل "په جهاز کښې رسۍ شته؟".

نجلۍ: "هو سرجي! څۀ په کوې؟".

زۀ: "تۀ ورشه رسۍ را واخله".

دې رسۍ راوړه، ما رسۍ په ځان کښې غوټه کړه - پاتې رسۍ مې پراوږه واړوله، په جهاز کښې سوکه راروان شوم - ډرائيور ته ورغلم چې دا ټائر پنچر ولې شو. د دۀ په خولۀ کښې لاړې وچې وې. ما وويل "ول پانه چيرې ده؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ د صندوخ خوا ته اشاره وکړه ـ رنګ یې تک تور شوی وو. ما ول پانه را واخیسته.

نجلۍ: "مهٔ کوزېږه".

"چې تول مري یو زهٔ دي هم مړ شم".

دروازه مې خلاصه کړه، کښته شوم ـ نورو خلګو رسۍ تینګه نیولې وه ـ په رسۍ مې ځان ترلی په هوا هوا کښې مې د تائر پنچر ولګاوو چې بېرته راغلم ـ وروره! هغې نجلۍ په غېږه کښې ونیولم، تول خلک راغلو داد یې راکړی ـ جهاز روغ رمټ پر هوایي ډګر کښته شو ـ ماته یې کرایه بېرته راکړه ـ افسرانو نورې پیسې هم راکړې ـ سواریانو هم روپۍ پر راغورځولې او هم یې دعاګانې راته کولې ـ عکسونه یې را سره اخیستل ـ په اخر کښې هغې ښکلې نجلۍ څلور، پنځهٔ عکسونه را سره واخیستل بیا یې له ما ځخه ادرس طلب کړو.

بېخي ډېر وخت پس د چا هغه د جهاز کیسه په یاد وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنگین دوکاندار را ږغ کړو "هلکه! راشه ستا یو لیک راغلی دی".

ما چې لیک راوخیستو خلاص مې کړ، د هغې ښکلې نجلۍ وو چې زما او د دې پریو ځای عکسونه یې هم پکښې رالېږلي وو- اوس هم د جاني استاذ د وېګن پر ښېښه زما او د هغې نجلۍ عکس لګېدلی دی".

دا عکس خو ما او صالو د جاني استاذ پر وېګن لېدلی وو- مور پوهېدو چې موخې ماما په عکسو والا جوړ کړی دی- د دۀ سرېې د یو بل سري پر سر لګولی دی.

د دېرې خندا څخه د صالو په سترګو کښې اوښکې راغلې- موخې ماما ویل "اوس زۀ د لېوني پر ځای در پاته یم. دغه رنګه به مو خندوم".

مور له موخې ماما څخه د رخصتېدو په حال کښې وو چې یو چا پر سترګو لاس راونیول- ما پر مروند وپېژندی چې لېونی دی.

زۀ: "ها لېونو!".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ زما له سترګو لاس لري کړو- دومره کلک يې مچ کړم چې کله مور هم نهٔ يم مچ کړی.

زهٔ: "چېري وې لېونو ای اوس کار دی چې تا وکړي؟".

لېونی جانان: "مرې که يې وژني! بس نور مې مهٔ ژړوئ، ملامت، ملامت، ملامت يم".

چای مو ورته را وغوښتې دی بيا يو وار پر پونده وڅرخېدی- مورې د ماما د جهاز کيسه ورته وکړه دی پر مځکه غزېدلی پروت له خندا شين شين کېدو- په دې وخت کښې بريالی هم راغلی- مورې هم ښهٔ په تپاک له بريالي سره روغبړ وکړی.

بريالی: "ماما! که ستا سو خوښه ده درځئ نن صحراته لاړ شو- چکر به ووهو، ښکار به هم وکړو- يو ساعت به سره وخاندو- په څهٔ بلا مو کښېيستم بې له تا سو په خدای که نهٔ کور خوند راکوي، نهٔ بازار، نهٔ نور ياران- د اکا زامن او نور خپلوان پېغورونه راکوي وايي چې لېونی شوی يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ ورتــه وایــم ښــۀ دی چــې لېــونی یــم ــ چرســي او شـرابي خـو نـۀ یـم ـ دوی وایـي بـس پرېـږدی یـې دغـه خپل ژوند خرابوي".
مـوڅي مامـا ورسـره خوښـه کـړه ـ زۀ، صـالو، لېونی او مـوڅي مامـا لـه بریـالي سـره پـه مـوټر کښـې سـپارۀ شو ـ زمـا پکښـې خیـال وو چـې د بریـالي پـلار مـوړ تـه کتـل چـې مـوړ لـه بریـالي سـره مـوټر تـه وختلو ـ د دوی او بریالي پام ورته نه وو.
مـــوټر چـــې څنګـــه روان شـــو بریـــالي مېمـــوري ورواچولــه وېــل یــې"دا ښــۀ پــه غــور واوری" چــې څنګه بدله شروع شوه
.
لېـــونی جانـــان: ورغوتـه شـو مېمـوري یـې بېرتـه را ویســـته "دا پرېـــږدئ ـــ د دۀ تـــر ږغ خـــو زمـــا د اربږي ږغ هم ښه دی".
لېـوني ناتراشـه غـاړې شـروع کـړې ـ د یـوې غـاړې سـر د بلې پاي.لکه.
که له کښې یې که له پاسه
ګرانه مرۀ دي زورور دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه رنګه يې نورې هم وويلې ـ واقعي هم د لېونې ښځې دېر ژغ و ــ مور خندل دې لګيا وو خپلې بابولالې يې شروع کړې وې.

ما د قدرت د نظارو ننداره کوله ـ پر اسمان نرۍ نرۍ وريځ د غرونو پر سر چې به لمر ښکاره شو د باران په نري پشم نا وده کاني به ځلېدو ــ بېخي د پر خوند يې کاوو خو لمر پټ او ښکاره کېدو ما د خپل ارخ د کړکۍ ښيښه خلاصه کړې وه، تازه هوا ښه پر را لګېده.

له لري به ځای په ځای شنيغزيان ښکارېدو ــ اوښان، کوچيان او رمې د پر خوند يې کاوو ــ يو ځای يو شپانه پر ډبره ناست و ، شپېلۍ يې ډغوله .

لېونۍ جانان: "موټر ودروئ".

بريالي موټر ودرولی ـ مور هم راکوز شو ـ لېونې له شپون څخه شپېلۍ واخيسته ـ دا سې شپېلۍ يې وډغوله چې مور حېران حېران ورته کتل ـ شپانه په شاه يوه د شمسي وره ښيښه هم اخستې وه.

بريالی: "دا ښيښه څه کوې؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپانه: "موبایل په چارجوم".

بریالی: "دلته موبایل کار کوي؟".

شپانه: "نهٔ!".

بریالی: "بیا نو څهٔ د پاره موبایل ګرزوې؟".

شپانهٔ وخندل ـ زموږ سر خلاص شو چې شپانهٔ د عکسونو ویډیوګانو د پاره اخیستی دی.

بریالی: تهٔ ښکاره کړه چې ویې ګورو ـ څهٔ رنګه موبایل دې دی".

ساده شپونکي خپل موبایل بریالي ته ونیوو.

"ها دغه دی ویې ګوره".

په دې خبرو خبرو کښې یې له ساده شپونکي سره داچل وکړي.

بریالی: "دادي په څو رانیو؟".

شپانه: "یو څهٔ ساتلی مګ مې پې ورکړو".

بریالي په دې وخت کښې د ساده شپونکي هېموري تو له خپل موبایل له را اړولې وه ـ بریالي بېرته خپل موبایل شپون ته ورکړې.

لېونی پر پونده وګرځېدی "واوره راواوره په بشتره کښې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور له شپون سره خدای په اماني وکړه ـ بېرته موټر ته وختو ـ هغه ورځ چې مو څومره خندلي دي بيا مې تر ننه پوري دومره نهٔ دي خندلي ـ ماخوستن بېرته راورسېدو په ښار کښې د برياني له موټره کوز شو ـ ټول له موڅي ماما سره شپې ته لاړو. دا بله ورځ کور ته سره لاړو.

دوې ورځې ښار ته نه لاړم ـ کور مې څهٔ کار وو ـ دريمه ورځ صالوجان کور ته پسې راغلی، زهٔ هم بازار ته ورسره راغلم ـ موڅي ماما هم ګيله من وو ـ ما هم خپله حال ورته بيان کړ ـ موڅي ماما د هينداري په رنا هوټلي ته د چای وويل ـ چای راغلې مور وڅېښلې ـ ټوله ورځ مو پر برياني او لېوني خندل. ماخيګر کورو ته سره لاړو.

د شپې يو د موټر سايکل والا د موڅي ماما کور ته ورغلی وو.

سړی: "د خدای د پاره را سره لاړ شه بل د هغه لېوني زوی مړي ياران څوک دي چې له تا او له دهٔ سره يې ناسته پاسته ده".؟

موڅي ماما: "خير خو دي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی: "هو خبر دی. زه د هغه لېوني زوی مړي ماما یم. نن مي د زوی وادهٔ وو. زما له یاده وتلي وو، لېوني ته مې د وادهٔ ست نه وو کړی. خدای خبر له کومې خوا راغلی، د انا کوټې ته تللی وو توپک یې را اخیستی دی وایي چې "زهٔ که دي نه واي را غوښتی پروا نه وه. دا زما یاران دي ولې نه دي غوښتي.

تر کومه وخته پورې چې زما یاران نه وي راغلي په والله که یو هم دوه ډې راځخه وخوري. کوم نر شته چې زما مخ ته ودرېږي یا مې ونیسي". ورورره! په عالم کښې یې رسوا کړم. دغه یاران به یې راښیې".

د ستي یې بریالي ته تیلیفون وکړ هغه هم راغلی. بریالی له مخه ماما یې راپسې وو. موږ یې له خپلو کورونو را واخیستو چې کله یې د ماما کورته ورسېدو .

لېوني جانان: چې موږ ولیدو توپک یې وغورزاوو. پر یوه پښه وڅرخېدو "ماما! کارتوس خو راکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په توپک کښي کارتوس نشته ـ مري که يې وژني
! ياران زنده باد".
پـر دوی هـم لکـه لمـر چـې را وخـېژي خوشـاله شوـ
لېوني مور له خلکو لېري پريـو هوارځای بې کـالي
کښېنولوـ ماما خـواريـې د پـرورتـه وويـل"دا
مېلمانـهٔ کـالي تـه راولـه"ـ داخبره بيا پـه لېـوني چـا
منله.؟
ماما خـواريـې د لاس د مينځلـو اوبـه پـه خپلـه
راوړي.
لېـونی جانـان: "مـوږ دا سـتا غوښـې نـهٔ خوروـ مـوږ تـه
پياز په غوړيو کښې را سرهٔ کړئ".
ماما يـې سـرهٔ کـړي پيـاز راوړل، دوی مـو وخـوړهـ
لېـونی جانـان: "يـارانو ! ورشـئ دوی بـه غلـه وهلـې
وي، خپلـې پوښـتنې کـوئ ـ زهٔ بـه دلتـه يـو ګـړی اتـن
واچوم".
لـه دوی پـس راغلـې ترخـې چـای مـو لـه ناسـتو
خلکـو سـره ځيښـلې پـه خبـره مـې څهٔ داسـې شـروع
وکـړه ـ "يـاره ! هغـه د چـا خبـره چـې(تـه دې وژلـم د
پلانکـې مـړه اوښـه دې پـه راليدلـه) دا اوس څنګـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمانه شوه-دا نجوني وګوره چې تښتېږي هغه هم له هغه سره چې بل وادۀ يې هم وي- دا نور خلګ بيا وګوره چې له ښو عزتمندو کورنيو دي له يوۀ او بله ځايه ښځې راولي-هغه هم يو يو نۀ په پنځو ،لسو.

په دې کښې به مور،لور،خور څنګه تر له مالومه شي يا دا چې د پلارېې له يوې ښځې سره ياري وه، زوی يې لور وتښتوله او بل زوی مورته خلګ بياي،ورور خورته ، پلار لورته، اکا وريرې ته ،تربور ترلې ته-دا هم وينو هم يې اورو.

نن پلاني ښځه پرېښې ده،نن پلاني-که پوښتنه پسې وکړې وايي به موبائل يې ورسره نيولی وو-يا پلاني له خوره سره موبائل نيولی دی د پلاني په زوی پسې ګرځي-تول يې هم په سترګو وينو هم يې په غوږو اورو".

دا وخت به لس کسه ناست وو ما په لوړ ږغ وويل "چېري دي د دې ټولنې ملايان،خانان،پيران او فقيران.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به تاسو تولو اورېدلي وي ليدلي که مونه دي".

چا سرو ښورا وو چا"هو".

اوس چې هرچا داسي يوه کيسه اورېدلې وي هغه به يې ودې ناستو خلګو ته کوو".

رفيق:"ستا په دې کښې څۀ مقصد دی؟".

زۀ:"يو مقصد مې نه دی ـ دا ګورم چې څوک رښتيا ويلای شي که نه. اول وار زما دی.

زمونږ يو لري قريب دی ـ زوی ته يې وادۀ وغوښتو ـ هغه هم د خپل ورور لور چې کله يې نجلۍ را وادۀ کړه، هلک ولوږل که زۀ نجلۍ خپلې خونې ته راپرېږدم ـ که به هلک ته د نصيحت د پاره څوک ورغلو، هلک به ويل"زۀ دا نجلۍ څنګه وکړم ـ د دې له مور سره ما خپل پلار ليدلي دی" ـ هغه هلک که هر څو وخت تېر شو له خپلې خبرې نه واوښتو. نجلۍ يې پرېښوه.

اوس نو تاسو خپله خپله کيسه راته وکړئ".

يو ساده سړی چې له مونږه لېري يو بالښت ته ناست وو، د چای پياله يې په لاس کښې وه پټکی

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې لـه سـترګو پورتـه کـړې و يـې خنـدل"مـا دا خـو لا ښـهٔ دي چـې نـر او ښـځه دي ـمـا خـو يـوه ناشـوده وليده، ښځه له ښځې سره".
ما ورغبرګه کړه"پېغلې که وادهٔ؟".
دی چـې پـر خپلـه کـړې خبـره پښـېمانه ښـکارېدو"يـا پېغلې".
"يـو بـل سـړی وروره! پـه دې کښـې شـرم نشـتهـزهٔ بـه يـوه کيسـه درتـه وکـړم د يـو سـړي د خـور زوی د يـو چـا پـر لـور تکـان وکـړو بيـا مـوږ هغـه سـړي تـه ورغلـو ورتـه و مـو ويـل دِ هـر غلـط کـاريـې درسـره وکـــړو اوس دا لـــور ورکـــړه د دواړو بـــه عـــزت خونـدي شـي د خـوارهٔ هـر وويـل وروره مـا پـر هـېڅ مـا مـه مجبـوره کـوی بـس کـم غلـط کـارچـې يـې راسـره وکړو،تـر هغـه بـه زهٔ ورتېـرشـم"ـ د دې خبرې بـاوجود هـم مـوږ هغـه سـړی تنـګ کـړی ـاخر هغـه سـړي مـخ را واړووـ د هلـک مامـا تـه يـې وويـل"تـهٔ ورشـه لـه خـوره پوښـتنه وکـړه چـې زمـا لـوريـې و زوی تـه روا ده کـه نـاروا"ـمـوږ ټولـو لـه شرمه کښته کتل تر هغه وخته چې را ولاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو بل سړي "ياره! که دغه حال وو خو د مسلمانۍ دربه ودرېږي".

وخندل ته يې ناست سړي وويل "خاوري مو شه مسلماني - مسلمانان داسې وي - يوه ورځ غرمه له ښاره راغلم - يو سپين ږيرى کليوال مې ولاړ ووچې مو ږد سکول ماشومان کوزول د وويل "مېړور مې ناروغه ده که دي ماخيګر ډاکټر ته راسره يوړه". ما ورته وويل "سمه ده".

ماخيګر مېلمانه راغلو - اوس حېران وم چې له مېلمنو سره کښېنم که له سپين ږيري سره ولاړ شم - زۀ له مېلمنو سره ناست وم چې دى بيا راغلى - مېلمنو وويل "تۀ ور سره ولاړ شه - موږ ناست يو خپله ګپه کوو، تۀ به بېرته راشې" - زۀ ور سره ولاړم هغه ښځه مې ډاکټر ته ور سره يوړه - يوار خو مې د ډاکټر څو ترخې واورېدلې چې "تاسو ناروغه تر مرګه ورسوى بيا يې راوړى - اوس ور شئ تېست يې وکړئ - وينه يې بېخي کمه ښکاري".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ ورغلو هغه لیب اسیسټنټ یې وینه په موټر کښې واخیسته-دا په هغه موټر کښې ناسته وه چې د سپین ږیري زوی (د ښځې مېړهٔ) پر سکوټر راغلی وماته یې لاس له خولې واخیستو"تهٔ د خلګو ښځې په موټر کښې ګرزوې".

زهٔ حق حېران ولاړ وم-د ښار خلګو راته کتل-دهٔ ښځه په یو کشوله پلارېې پر بله-آخر دې روان شو ښځه یې و پلار ته پرېښوده-موږ هغه تیسټ پرېښودی-دوی مې د خپل کور په دروازه کښې کوز کړو.

په سهار وختې یې پلار له ماجته زموږ کور ته راغلی معافي یې غوښته-د زامنو یې نن هم سلام راسره نشته چې یو چل راسره کولای شي کوي یې".

په ناستو خلګو کښې یو بل چا وویل"هغه پلانی او پلانی-دا یو ګروپ وو-له نورو ښارونو یې ښځې راغوښتې-یوه ورځ هغه پلاني خپله ښځه ډاکټر ته راوستې وه،هغه د خپل ګروپ ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر پېښ شوي وو هغه ته يې ويلي وو چې "مور يې را وغواړو تا په ګډه وو - ته چې يې را وغواړې بيا خان پر واچوي" - هغه که هر څو وويل دا مې کور وداني ده - نه منل کې ده - تر جنګه سره رسېدلي وو. په دې ټول خلک خبر دي.

بله يو سړی چې د ېر په کرار راته رغېدو "ته هغه سړی وګوره په کوريې خلک وزي تنوزي، دی راروان دی نورو ته لارښووني کوي - په خپله د پلانې په ښځه تور شو - و ماته د هغه مشر سړي خبره را په ياد شوه - دوی وايي "له هغه مشره سره د ېر خلک ناست وو، يو سړی راغلی مشر ته يې وويل "ته زما په کار يې" - هغه وويل "هره خبره چې ده ووايه" - که يې هر څو مره خان ټينګ کړی آخر مجبوره شو و يې ويل "زه تور شوی يم".

دوی وايي هغه وخندل ويل يې "سړيه! دا تور ټول يو. ته هسې ښکاره شوی يې".

دروازه خلاصه شوه - ورور مې د غرمې د ډوډۍ راوړه - لېونی ولاړ شو اتڼ يې واچاوو - ورور مې حيران حيران ورته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

O|
(13)

چې ورور مې له خونې ووتو، ما دسترخوان هوار کړی ـ لېوني لاس ومینځل راغلی ـ ما چې د دېګ سر پورته کړی، چرګ یې پخ کړی وو.

لېوني چې ولید وله خندا شین شو بیا ولاړ شو ـ ما پرېږ کړو "راشه یاره! ته خو لېونی وای خو زه دي لېونی کړم".

لېوني: وخندل "مرې که یې وژنې! خلک خو وایي چې (پیلان ساتي دروازې به لویې ږدي ـ زه خو وایم هغه دي بېخي د دروازې نوم نه اخلي).

مرې که یې وژنې! یوار د دېګ سر بند کړه ـ یوه ګپه را په یاد شوه".

ما د دېګ سر بند کړی ـ هوار د سترخوان مې هم سره واړاوو.

لېوني: "مرې که یې وژنې! سرې پر د ودی ګپې نه کوي ـ یوه دېره پخوانۍ د اسکول د وختو کیسه را په یاد شوه ـ مورږ د یو کلاس فېلو په کور کښې مېلمانه وو چې هغه زما کلاس فېلو نه بلکه زما عزیز هم وو ـ یو زه بل د ښار او سېدونکی کلاس فېلو ور سره مېلمانه وو چې کالی

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې د خپلو دوو خونو وشاته پر هوار ډګري هوار کړي وو- د ډوډۍ خوړلو وروسته مور نوي نوي تاش زده کړي وو- مور ډېري وو، څلورم سړی نۀ وو- جميل (کوربه کلاس فېلو) کور ته لاړ- له هغې خوايې لالټين، خپل پلار تاش ته راوستو- مور ډېر حېران شو چې "تۀ دې سړي ته وګوره را غلی له زوی سره ولالټين ته ناست دی، تاش کوي.

مور د پلار ترمخ د تاش نوم نۀ شو اخيستلای".

خير تر ډېره مو تاش سره وکړو بيا يې پلار ولاړ شو ويل يې "ما لمونځ نۀ دی کړی".

د ګرمۍ شپې وې- مور تول د باندې ناست وو بيا ويده شو- ګوره په دې کښې څومره وخت تېر شوی وو چې د جميل د مور ناروې وې چې د جميل بابا ته يې ويل "سړيه! را پورته شه سپوږمۍ ناجوړه (تندر نيولې) ده".

په دې وخت کښې ترور په زوره زوره ويل "خدايه! تۀ خو دا سپوږمۍ زمونږ په ګناه مۀ نيسې- ګناه ګاره خو مونږ يو دې څۀ ګناه کړې ده".

د جميل پلار چې را ويښ شو خپلې ښځې ته يې وردېغ کړو "ها ښځې! څۀ کيسه ده".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جمیل مور: "سریه! را پورته شه سپوږمی ناجوړه ده ـ دوه رکعاته نفل به وکړې بل به زۀ چرګ ونیسم هغه به حلال کړي".

د جمیل پلار: "ور شه ښځې! کراره ویده شه ـ سپوږمی زموږ په حد کښې نۀ ده ـ د پلانکي خېلو په حد کښې ده". له دې خبرې سره یې رغ ورک شو.

دا خواره بیا راغله خپل زوی جمیل یې وېښاوو ـ هغه را پورته شو ـ مور یې چرګ او چاړه راوړي وو ـ هغه چرګ حلال کړی ـ راغلی پر خپله بشتره پرېوتو ـ مور یې پر رغ کړ "زویه! ته ولې پرېوتې ـ دا خپل ملګري وېښوه چې را پورته شي یو دوه دوه رکعاته نفل به وکړي ـ پلار خو دې هسې هم نۀ پورته کېږي".

جمیل: له خندا شین شو ـ "موري! نفل ته او د کلي ملاصیب وکړئ ـ ما خو دا دې چرګ در هلال کړی" ـ د لته ما هم وخندل. جمیل ته مې وویل.

"یاره! درځه چې پورته شو".

د مورکۍ د زړۀ د پاره زۀ ولاړ شوم ـ تر سرۀ که بدنۍ مې را واخیسته، اودس مې تازه کړی پر نفلونو ودرېدم ـ دوی دوه حرامیان په بشترو کښې پراته ووخندل یې ـ یو دوه واره یې زۀ هم د لمانځۀ په منځ کښې وخندولم، سلام به مې په وګرځاوو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـه دې خبـرې سـره سـم لېـونی بېرتـه راغلـی د سـترخوان مې هوار کړی. ډوډی مو وخوړه.

لېـونی: لـه ډوډۍ خوړلـو پـس بېرتـه ولاړ شـو، پر کـټ يـې پښې وغځولې.

"مـړې کـه يـې وژنـې! دامتـل خـو دې اوريـدلی دی چـې وايـي (د نـودې ختـې لـړاوبـه کـافي دي)ـ يـاره! کـه رښـتيا درتـه ووايـم د وخـت سـترو او تجربـو دومـره خلـګ جـوړ کـړي دي چـې لـه مـوږه هسـې اشـاره غـواړي خـو دلتـه بدمرغي دا ده چې څوک په چا اعتبار نۀ شي کولای.

د جميـل د پـلار خبـره درتـه کـوم چـې زمـوږ نـژدې قريـب هـم وو ـ بېخـې ډېر وخـت زۀ نـۀ وم ورغلـی ـ پـه دې وخـت کښـې زۀ هـم دغسـې نـاروغـه شـوم لکـه دا اوس بيـا وروتـو ډاکټـر ته بوتلم خير دا ډېره اوږده کيسه ده.

بـل وخـت مـې واوريـدو چـې هغـه کاکـا (د جميـل بابـا) نـاروغـه شـوی دی ــ زۀ ور روان شــوم چــې ورغلــم دی ماڅيګر د ماجت د بوال تـه يـوازې نـاست وو چـې زمـا تـوخ شـو، دۀ پـر سـترګو لاس ونيوو، زما پـه لـوريـې کتـل ـ زۀ چې ور ورسـېدم وسـره کښېنسـتم ـ غبږ مـې پـر وګرځولـه ـ د روغبـړ پـه وخـت کښـې يـې ږغ وپـېژنـدلی ــ لـه روغبـړه پس يې وخندل"زويه! زۀ خو اوس پـه سـترګو ډېر تـپ يـم ــ اوس چـې راتـه نـاست يـې هـم دې مـخ ښـۀ نـۀ شـم صـحي کولای، اوس مې دې هم ږغ وپېژندلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ څنګ یې؟ـ زویه! وامې ورپېدل لېونی شوی دی ـ اوس څنګ یې؟". یو ګړی چپ وو بیا یې وخندل.

"زویه! تهٔ نهٔ یې لېونی، لېوني دوی دي".

زهٔ به یوه کیسه درته وکړم ـ زهٔ په لېویز کښې د بل پر ځای بازګیر وم ـ په هغه وخت کښې د پیاده بازګیر لس روپۍ وې، د سپارهٔ (هغه چې آس یې درلود) شل روپۍ وې. په هغه وخت کښې لارۍ پیدا کېدې یوه یوه.

هغه لارۍ به زما په خیال په هینډل چالو (ستارټېدې) کېدې ـ د هغه وخت سرکار زموږ د خان دوکسه په یو کېس کښې نیولي وو چې اختیار تول له پولټیکل سره وو ـ کله چې وخان ته خپل وس ور تمام شو بیا یې د قام پر سپین ږیرو ږغ وکړ چې تاسو تول په یو وار ور شئ ـ دا پولټیکل ته به سوال وکړی که یې دا خلک را خلاص کړو ـ خان لارۍ راغوښتې وه، تحصیلدار موږ دوه نوکران په دې لارۍ کښې کښېنولو ـ لارۍ روانه شوه ـ د هر قام مو یو یو مشر را تولاوهٔ ـ بېخي ډېر خلک وو چې د یو مشر کور ته ورغلو ـ دا وخت د ماپښین د لمنځ وو.

ستا به نو څهٔ په یاد وي ـ په هغه وخت کښې خو د چا په کور کښې دومره لوښي نهٔ وو ـ دا چای هم د چا، چا پر کور پیدا کېدې ـ دهٔ د چای ورته وویل ـ زړهٔ مې ډېر خوشاله شو چې په چای څښلو به لږ او سا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیر له روغبړه پس هغه سړي له کوراوبه راوړې ـ بدنې لړوې موږ پر واراود سونه وکړو، لمنځونه مو وکړو ـ یو یو راتلو کښېښستو چې راپوره شو. دهٔ وویل
"خیر ګډیه! بیا څنګه راټول شوي یاست"؟.
چا به ویل تهٔ وراسه ورته وکړه ـ چا به ویل تهٔ وراسه ورته وکړه ـ اخیر یوهٔ سپین ږیري د خان کیسه ورته وکړه.
دهٔ لاس له خولې واخیستو چې څهٔ پر خولهٔ ورتلو هغه یې ویل ـ اخري خبره یې دا وه "دلګانو! ما ټول عمر لاس چپه نیولي وو چې خدایه! تهٔ یې ور پېښه کړې ـ اوس خدای ور پېښه کړې ده، دوی دلګان را روان دي خیر یې غواړي ـ ولاړ ېږئ ـ په خدای که مو تر ما بله بلا پیدا کړه "ـ کورته یې ورېږغ کړو "دا چای مهٔ راوړئ ـ د کلي ماشومانو ته یې ور کړئ".
موږ ټول ساړه ساړه راروان شو ـ په لارې ټولو ویل "دا دله خو لېوني دی" ـ چا څهٔ ویل، چا څهٔ ـ خو چې وخت تېرېدو زهٔ چې په دې پوه شوم چې "هغه سړی نهٔ وو لېوني، لېوني موږ وو" بیا یو ګړی چپ ناست ووـ چپتایې په ژړغوني ږغ دا سې ماته کړه.
د زهیرو زړو په حال
مهٔ کې خبر مسمانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې ملا ماجت ته راروان چې ما د رخصت لاس ور کړی "کاکا ! د خدای په امان".
دهٔ ښځې دهٔ ډېر د شپې ست وکړو ـ ما خپل عذر پېش کړو چې را روانېدم دا کاکړی مې په دې خاطر وویله چې کاکا مطمینه شي چې دی زما په خبره پوه شوو.

د زهیرو زړو دوا دی
باد راوالوت له خوا ستا دی

زهٔ چې له کاکا څخه راروان شوم ـ په لاره مې تر کوره پورې د ږوب د سنزخېلو غاړې په لوړ ږغ ویلې

یو ستزر دوولس زویان
پر ګوسه تل اوري باران

د بانېې دغره پر سر
نازک به جنګ کاوی اېکر

د نازک دوبی دورې دی
سیستان سوړدی که ناهېل دی

لیا نازک پر سیستان لوړدی
ږوب یې خلاص کی که لیا اړدی

د بنګل په مرګ خبر سو
ږوب له بیا فرنګیان ترسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روزې اختربـه راسي
سپرکۍ څوک به د راباسي

بنګل مړ ظریف ترلی
پړروب غردی نړېدلی

پرشنکۍ د انورپل دی
بل یې سپین ګل بارومل دی

پرشنکۍ به نه ختې
ګل بارورودله به راتلې

سي شنکۍ تانه یې کښه
ګل بارو سپوروی که پیاده

سپینه خولکه پیاله
پراوبونا سته بخت نامه

قام د پرې سي پرنیمي
بخت نامه مچ له ورې پېکي

سورد مړکی سیک زخمي
بختنامې خان د کی غازي

خود ده بې تراوس مړونه
بختنامې سره کولاسونه

وزیرخان یای مه ورځۍ
په کوړم کې بوی دی د بېړۍ
زه یې وئیستم له تاخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزیر خانه امېل واخه
بازدنه یوړی ترتاکه
پښې د ماتې سه بوراکه
د نیلي کولمې د پرې کې
بازه لاندې رسالې کې
بازېې مرکې جنو کښېنه
ملخی مه وره دروازې له

میمې تول که خپل هلکان
دویم کارتوس ورکی شیرجان
تریې کی د ږوب ترمیان
د مچ پانسی له ورې شیرجان
د شیرجان د پانسی ناره
خواره سوې زړېنې زاره
مامه جانه نه راخې
یاغې څنګل مامتې سوې
د نواب پر څنګ به تلې
ډنګره نیم سنزرخېل وې
شین موټر په رود به تلی
شهزاده غرونرېدی
ږوب له راله پرنامه

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګرېزيای غوارم شهزاده
نــه پـرولنګ سته نه پرکور
پـرکمـه روند زرغـونې يور
پـــه ګـرنګ راوخـــتم
درېوب پـــه ديـدنه مـرېدم
دعوه ګـيرد کـــښېني غلي
ډېوب کلاسيف الله لـــولـــي
يـــو اخـــتو بـــل شـــېرعلي
دواړه مضبوط مرګيـان دي
اخـــتو مـــــر شـېرک بندي
پـر ډېوب لاري بې پـروا ځي
سپيني خـولې ژړ چارګلان
رالې ډوبې د خـــرا ســـــان
راکـوې بـه خـولـــه ضـرور
نـه يې د ډېوب د نـواب لـور
يـو ننګـرد ميا سخـي دی
بـل پــه ډېوب کـې د لـوني دی

لـه دې غـاړو پـس چې راپورتـه شوـ سـترګې يـې لـه اوښـکو ډکې وې.

لېـــونی: "مـرې کـه يـې وژنـې ! کـاش ! چـې دوی لـه داسـي پاکو ميئتو سره بې انصافي لا مۀ وای کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا به دا خیال وي چې دی خود سنزخېل دی ـ زهٔ سنزرخېل نهٔ یم خو د سنزرخیلو سیمه یم.

دوی وای "یو خت د یو بل خېل سړي دا غاره خود د سنزرخېل له خولې اوربدلې وه

یو سنزر دولس زویان
پر ګوسه تل اوري باران

دی چې له هغه روان شوي وو په لاره یې څو واره دا غاړه په لوړ ږغ پورته کړه

یو سنزر دولس زامن
پر ګوسه تل باران وریکي

څو څو واره به یې وویله، نهٔ سره سمېده ـ اخیر یې وویل "هغه سنزرخېل ماما څهٔ وړ ویله چې داسې خوند به یې پې وکړو".

په دې وخت کښې دروازه خلاصه شوه ـ هغه ترکۍ نرسه دننه راغله. دی چوپ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

(14)

نرسه چې ووتله نو ما ورته ویل"یاره! هغه خپله کیسه راته وکړه. تا کیسه په بله خوا بوتله. دا غاړې ماړې، سترزخپلې دا بیا چیش دي. هغه ستا د لېونې جانان کیسه.

لېونی: "مرې که یې وژنې! دا دي ښهٔ وکړو. هغه خو مې بېخې له یاده وتلې وه. پرکوم ځای پاته شوه"؟

ما کیسه ور په یاد کړه.

لېونی: "مرې که یې وژنې! که زهٔ پر بله خوا تلم. را ګرځوه مې خو درته معلوم یم چې په بجو کښې یې نهٔ یم".

لېونی جانان: "مرې که یې وژنې! یو ورځ بریال د موځې ماما دوکان له راغلی ویل یې"ماما! دېر د بغت مو کړی دی. خوښه دي نهٔ ده چې په سېل لاړ شو. زموږ باوری چې له ښار څخه یو څو کلو مېټره لرې ده هغه به هم ووینو. یو به چکر شي بل به لږ وخاندو. هغه د شپون مېموري به هم په ښه(ایل سي ډي) کښې در ښکاره کړم. ما خو خپله کتلې ده خو غواړم چې تاسو یې هم وګوری".

(c) ketabton.com: The Digital Library

تولو ورسره خوښه کړه.

ښۀ ولاړ ماخیګر بریالی راغلی.موږ ورسره روان شو چې تر ښار ووتو، شا و خوا شینګښتي خوره وه. تازه تازه هوا ،سړک د باغونو په منځ کښې تېر شوی وو. بریالي موټر سم د سکو(کیشپ)په قدم روان کړی وو ،نۀد سوی په قدم. د سړک له اړخ سره د اوبو لښتی بهېدلې.د اوبو شوږهار د موټر په ږغ کښې هم اورېدل کېدو. ځای ځای به ښځې پر تالاب ناستې وې چې موټر به یې په نظر شونو ژر ژر به یې د خپل پړونې څاک ونیوو.

هر ځای چې به ماشومان ولاړ وو،چا به لاسونه ښورول،چا به د موټر د تېرېدو په وخت کښې نارې را پسې وهلې.لېونې جانان به تر ډېره پورې تر شا پسې کتل .موږ به پر لېونې جانان خندل. لېونې جانان او ماما به موږ دومره وخندولو چې پر تشو به مو درد شو.

په تلو تلو کښې بریالي موټر ښي اړخ ته پر یوه کچه لاره وګرځاو. دغه سړک که څۀ هم کچه وو خو ږغل یې هم پر هوار کړی وو.دوړه یې نۀ کوله.

له دې ځای څخه د بریالي باغ شروع شو. په باغ کښې یې د سړک له یوه او بله اړخه ډېر ښایسته ګلونه ییښي وو چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنگه راکښته شو،د ګلونو ښایسته خوشبویي داسي ښایسته ځای چې تیار پارک وو.د ګلونو په منځ کښې چمن وو. بالښتان پکښې پراته وو. موږ هم هلته کښېنستو.د دوی کښې (بزګر)چای راوړلې.بیسکوټونه او بادام هم ورسره وو.

لږ وخت پس د بریالي پلار هم په باغ کښې تللی وو چې راغلی یوار یې لا د موټر په خوا د تلو هڅه وکړه، بېرته راوګرځېدو. خدای شته زهٔ پرېشانه شوم چې دغه بیا څنګه دلته راغلی دی.؟

دهٔ تر رارسېدو له مخه خندل.له موږ تولو سره یې روغبړ وکړي ویل یې"زرهٔ خو مي غواړي چې ستاسو په شان لتي وکړم خو څهٔ وکړم.یو وخت تېر دی بل زموږ لوي اجازه نهٔ راکوي.ستاسو لېونتوب او لتي ښځي دېر خوند راکوي.خو د خپلو له وجې نه شم درسره کښېنستای بیا به وایي چې دی هم لېونی دي.

دا بریال ډېر بې لارې هلک وو. هغه هم د دهٔ قصور نهٔ دی،قصور زموږ دی . موږ خپل ماشومان د علاقې له عامو خلګو سره نهٔ پرېږدو.د دوی تربیت داسي وشي چې بیا زموږ له اختیار څخه هم ووزي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بریالی چې له کومه وخته ستاسوسره ملګری شوی دی،له هغه ورځې یې بیا داسې حرکت نهٔ دی کړی چې زهٔ یا یې مور په خفه شو. یو سهار وختي راپورته کېږي لمونځ په جمع کوي. سبق له پروخت خي او پروخت راځي .هان خو دا خپل تربرونه او همزولي ځیني ناراضه دي. ورته وایي"دا لېونیان او لغړیان څهٔ کوې"؟

خو دی یې داسې ځواب وکړي چې هغه په ځان حېران کړي".

ما پوښتنه ځیني وکړه.

"حاجي صیب! دا ولې تاسو خپل ماشومان له عامو خلګو سره نهٔ پرېږدی؟".

حاجي صیب: "زویه! بس خپل غرور مو په غاړو کښې لوېدلی دی. نور څهٔ دي".

د بریالي پلار ویل تاسوخپل مجلس وکړی.زهٔ ځم.مورې رخصت ور کړی.

مورې بېرته راغلو خپله ګپه مو شروع کړه.لېونو او موټې ماما ښهٔ وخندولو. په دې وخت کښې د بریالي دوی کشې (بزګر) شنې چای راوړې . مورچای څېښلې نو ما له بریالي څخه وپوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بریالیه! په تاسو کښې دا پېښې ولې نه کېږي؟".

بریالی: "یاره! ډېر چالاکه یې. ته بیا اوس له ما انټرویو اخلې. خه ستا خوښه ده!

په اصل کښې خبره دا ده چې موږ خپلې پېښې ځای پر ځای حل کړو. ستاسو رنګه خو نه یو چې یو را شي وایي "پلانکي حق نه را کوي بل را شي پلانی ناحقه دی". هلکه خو له پلانکي سره په یو بل چا حساب وکړه. موږ ته د څۀ پاره راځې. موږ خو له خدایه دا غواړو چې یو څوک راشي بیا یې نو موږ ته را پرېږده". ویې خندل.

"یاره! تر دې پورې یوه خبره را په یادشوه. یوه ورځ ډېر خلګ را ټول شوي وو بابا ته مې راغلو. یو دوو کسانو یو بل ته د ورسې کولو ست وکړو. اخر یوه قسم وکړو هغه بل وینا شروع کړه.

د هغه په وینا کښې کله یو ور وغورزه کله بل دبل په هغه کښې، چا به ویل "پلانکی او پلانکی ستاسو مخالف دي، چا او چا به بل په ګوته کړو". یو سړی چې تر اخره چوپ ناست وو.

بابا هغه ته وویل "پلانکیه! ته یې په زوره راویستلی یې. که تا دوی راوستلي دي؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه سړی یوه ګړی چوپ ناست وو بیا یې ویل "مشره ! که رښتیا درته ووایم راغلي خو په دې وو چې له تا سره پر یو څو قومي خبرو وږغېږو لېکن خلګو خبره څۀ بلې خواته بوتله.

زۀ به څۀ داسې خبره درته وکړم . ته داسې وکړه چې دا ساده خر پر اولس چې پوندي یې چاودلې وي، ږیرې یې له خاورو ډکې دي، دا د خان کړه . په خدای که دې د دنیا یو طاقت هم خواب وکړي".

بریالي وویل یاره داخبرې پرېږدی له دغوخبرو زه کور تنګ یم،ماماته یوڅوګېپې لاوکړه داسې ښه خوند یې وکړ.

ما هم خان لږ تکیه کړی.ماما د شاه بهرام د ډب نکل شروع کړی.د ډوډۍ خوړلو تر وخته پوري نکل شروع وو.شاه بهرام یې دومره غټ کړی وو چې پوره ښار به یې پر اوږه را اخیستی وو چې په نکل کښې به د خندا ځای راغلی، لیونی جانان به پورته شو، پر پونده به څرخېدو.اتن به یې شروع کړ.په دې وخت کښې ډوډۍ راغله.

د ډوډۍ خوړلو پس بریالي(ایل سي ډي) خونې ته راوړله .سمه یې کړله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپانۀ مېموري یې ور واچوله . د شپانۀ په مېموري کښې د کوچیو نجونو داسې عکسونه وو (یوې ښځې به مېږې لوېشلې بلې به د اوبو ګوډې را اخیستې وو بلې به ډوډۍ پخوله .د رمو د غرۀ په سر کښې د مېږو او ورو وریو د رمو عکسونه،اوښان او خرۀ په کډو بار،په سر کښې یې چرګان او واړه وري،واړه ماشومان.د شپون له یوې ډېرې ښایستې نجلۍ سره ګډ عکسونه.د شپون د شپلۍ بېل بېل ږغونه خو یو دوې داسې وېډیوګانې چې ښځې د کټلو نۀ وې)موږ ورته حېران دریان شو.

بریالی:"تۀ دا غریبان وګوره په موبایل هر رنګه عکسونه باسي .وېډیوګانې جوړوي. د دوی خو دا خیال دی چې بل څوک یې نۀ شي لیدلای، کله چې موبایل د موبایلونو دوکان ته یو سي،هغه یې ګرده مېموري په خپل کمپیوټر کښې کښېږدي بیا یې نو په پیسو خلګو ته په موبایلونو کښې ور اچوي.

دی خوار خو لا په دې هم نۀ دی خبر چې مېموري ریکور کېږي هم.دا تېزه دنیا ،مړي له قبرونو را باسي یعني ډیلیټ شوې مېموري ریکور کولای شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې د ماښام ډوډۍ او ترکۍ نرسه یو ځای سره راغلو. د ډوډۍ له خوړلو پس بې څۀ ویلو لېونی جانان ولاړ شو پر کټ وغځېدو. ما هم اودس او لمونځ وکړو ویدۀ شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(15)

په هسپتال کښې مو ډېري شپې وشوې . سهار وختي ورخلاص شو-زما کشر وروړ روغانۍ راوړې، کومې چې ادې زما د پاره ورکړې وې .لېونی هم راویښ شو-زه پوهېدم چې زموږ خبري اوري

لېونی: "مرې که یې وژنې !د ادې د لاس روغانۍ دي-تر ادې قربان شم .څومره بې مفاده مینه یې ده . له هسپتاله څخه چې رخصتېدو له ادې سره به وینو-بختوریې چې مور دي ژوندۍ ده او هم دي ګرانوي".

هر وخت چې به چای،ډوډۍ یا د خوړلو بل شی راغلی لېوني به اتن شروع کړی خندل به یې خو په دې ورځ به یې یو څل ماته بیا زما وروړ ته بیا د روغانۍ په خوا حېران حېران کتل بیا د اسې وچ شو لکه بت .تر سترګو یې اوښکې را روانې شوې . د اسې ښکارېدو لکه په سوچونو کښې چې ډوب وي-زۀ په دې پرېشانه وم ما ویل"بې هوښه نۀ شي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروړ ته مې رخصت ورکړي، زۀ د لېوني څنګ ته ورغلم ورسره کښېنستم. په خپل دوسمال مې اوښکې ور پاکولې. دۀ مې لاس ونیو، په اشاره یې منع کړم زما پر لاس یې خپل دواړه لاسونه وګرځول. ښۀ تر ډېره پورې یې وژړل بیا را کښېناسته شو. په چپه خولۀ سره یې روغانی له چای سره وخوړې.
ما یې هم خاموشي نۀ ماتوله چې له چای څخه فارغه شو، ما ته یې په خېر خېر کتل. یو دم یې وخندل.
"مرې که یې وژنې! ته کیسه نۀ غواړې؟".
ما ورته وخندل.
"ولې نۀ".
لېوني: "مرې که یې وژنې! وروړکه! یو ورځ زه، صالو او لېونی جانان د موڅې ماما تړې ته ورغلو. هغه ماستر(کوم چې شاعر وو) موږ چې کورته ورغلي وو. هغه کیسه دې په یاد ده؟".
زۀ: "هو ولې نۀ؟. ټکي په ټکي مې یاده ده".
لېوني: "مرې که یې وژنې! بیا خو نو ډېرد کار سړی یې نو چې د موڅې ماما تړې ته ورغلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماسټربندوال ناست وو اخبار يې مخته خور وو ـ موږ هم د دۀ وڅنګ ته کښېنستو .د روغبړه پس دۀ هم اخبار سره ټول کړو ـ چای راغلې .ماما هوټلي ته وويل

"دوې چائينکې نورې راوړه .تۀ نۀ وينې چې لېونو راغلی دی".

هوټل والا هم وخندل روان شو.

يو موټر سايکل چې يو څوانکی هلک پر سپور وو ،موټر سايکل يې له لېوني سره نژدې تېر کړی . لېونی را ټولوت، و يې وپرولی .د موځې ماما برش يې په هلک پسې ورختا کړی .هلک يې په څټه کښې ووېشتی.

هلک بېرته راغبرګ شو چې څۀ به يې ويل پر ماسټر يې سترګې ولګېدې .هيڅ يې نۀ وويل . بندوال صېب ورته وويل

"زويه سري خيال کوي .موټرسايکل وي،که سايکل،که موټر په پام يې چلوي".

هلک په اصل کښې د ماسټر صېب شاګرد وو څکه يې له ماسټر او لېوني څخه معافي وغوښته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سوچ وکړې چې"اوس هم په ټولنه کښې د استاد او شاعر قدر شته .که ماسټران او شاعران خپله ذمه واري په صحي مانا پوره کړي .پر ټولنه ښهٔ اثر لوېدلای شي".

هغه هلک هوټل والا ته زمورډ چای روپۍ هم ور کړې وې نو بند وال ویل

"تر دې هلک پورې یوه کیسه درته کوم.

خوانان پېغلې تېښتوي .تهٔ په دې خبر یې چې په دې کښې داسې هم شته چې خوراو ورور کېږي .دا خواران په دې نه دي خبر چې زما د مور د دې له پلار سره یاري وه یا د دې د پلار زما له موره سره یاري وه او بل داسې هم شته چې د بل د بنګلې او موټر عکسونه ورښکاره کړي نجلۍ تېر باسي چې ورسره وتښتېږي .هغه د بل په خونو کښې په سوال د ژوند شپې او ورځې تېره وي.

داسې هم شوي دي یاري د یوهٔ ور سره وي کله چې د تېښتې وارشي بل ورولېږي .په شپه کښې د بل تر کوره سره لاړشي .د بل په کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې چې په رښا کښې سره ووينې نو نجلۍ حقه حېرانه کښېنې يا له هلک سره يوې نجلۍ قول کړی وي ور سره وتښتېږي بله .دا خو ښکاره خبره ده چې دا سړی دی که نجلۍ له عيبه نه دی خلاص".

لېونی: "مړي که يې وژنې !درخه چې خو ډېر ناوخته دی".بندوال ماما ته ويل

"ته به را سره ځې .دا لېونی يو پير ته بيايو ما پېژني .ته به ورته ووايې چې دا مې ورور دی"-ماما ورسره خوښه کړه.

موږ هم را ولاړ شو-ما ستر له مخه شو موږ ورپسې .په تلو تلو کښې يو سرای ته ورد ننه شو-د يوې خونې ومخ ته څو ښځې او نارينه ناست وو-موږ هم

د دې خونې و مخ ته کښېنستو .يو يو د ننه ورتلو-موږ د خپل وار په انتظار کښې ناست وو-دې تنداري ته موکتل چې يو ځوان او يوه ښځه به راغلو هغه خالي خونې ته به ننوتل چې به راغلو هغې بلې خونې ته به ننوتل .يو وخت به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دورې وو بیا به را ووتول .نور به هغې خونې ته ورغلو.

دا یو دوه نه وو لکه څومره چې د خونو شمېر ډېر وو دومره هم د دې ښځو او خوانانو شمېر وو.

زه:چې له بندواله مې په قصد پوښته وکړه.

"یاره ! په دې نورو خونو کښې هم پیران ناست دي؟".

بندوال: "وروره ! دا پیر نه دي .دا یو ټگ دی د دې پیر په بهانه د ښار نر او ښځې راخې ملاقاتونه سره کوي، خپل مطلب تر سره کوي".

زه: "نو دا پیر په دې بد نه وړي؟".

بندوال:"یاره ! یو خو ته خان نه پوه کوې .سر خلاص کړه یاره !".

څه وخت پس زموږ وار راغلی کله چې خونې ته ورغلو.په خونه کښې یو سپین ږیری گړدی سړی ناست وو چې مخ ته یې یو وړوکی تېبل،پر هغه سر بېره سپین کاغذونه،قلم او دوات پراته وو ، موږ کښېنستو.

پیر: "دا مو څه دي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موشي ماما: "ورور مې دی".

پسر: لېوني ته وکتل ."عجبه خلک یاست چې قریب ترمرګه ورسوی یا یې تر دېرو بیا یې را ولی".

زه: "اخوندزاده صېب اوس بهٔ خدای کوي تهٔ به کوې".

پسر: "اوس به د کلونو ناروغه په یوه ورځ رابانـدي جوړوې، که نهٔ شو جوړ تهٔ یې بل ملا یا ډاکټر ته وړې .په ما پسې به ږغېږې چې د دې سري دم او تاویزیو کار نهٔ کوي".

موشي ماما: "اخوندزاده صېب! بله خواته نهٔ ځم .پر ډېرو وګرځېدم فائده یې نهٔ کړه وه .اوس به خدای کوي تهٔ به کوې".

دهٔ چې د لېوني لاس پر هغو سپینو کاغذونو برسېره کښېښودی، په قلم یې سوکه سوکه وټکاوو.ولیکه د دهٔ ناروغي.

هغه کاغذ یې له هغه نورو را بېل کړو۔ په خپل لاس کښې یې نیولی وو۔ ماماته یې باکس په لاس کې ورکړو، یوه تپلۍ ووه،تر دې کاغذ لاندې یې وګرځوه .ماما چې تر کاغذ لاندې تپلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځوله چې کله پر کاغذ توري ښکاره شو .زما د زړۀ ترک شو،وویرېدم.
په زړۀ کښې را وګرځېدو چې رښتیا ته سره ودرېدو.
پیر وخندل.
پیر:"په دې سرې تعویزونه شوي دي .اوس به که خیر وو د غوېي هډ راکوي".
ماما: "خود یې درکوم.دی دي خدای را جوړ کړي".
یو څښت تعویزیې ورکړو.
پیر: "دا واخله .خدای به یې جوړ کړي . پوخ تعویز به که خیر وو،هغه ورځ درکوم چې غوېی دي را ویستو".
چې را ووتو سل روپۍ مو پر هغه تېل کښېښودې
پیر په ترخه لهجه وویل.
"ډاکټر ته چې ورشئ هم فیس ورکوئ،هم د زرو روپو دوا اخلئ .که وار د شکرانې شي بیا سل روپۍ یدی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ را ووتو .په لارې مو له بندوال څخه د کاغذ پوښتنه وکړه.

بندوال: "کاغذ یې په شیدو لیکلي دي یا د پیاز په اوبو.دا دومره کیسه نه ده".

لېوني: "مرې که یې وژنې !دا ښځې اوس تولې د عزت منو کورنیو وي ؟".

بندوال: "نه ځینې هغه ښځې دي چې زه دي اوس وروړلم".

زه: "چېرې ځو؟ څنګه ورځو؟".

بندوال: "هغو جونګړو ته".

لېوني جانان: "مرې که یې وژنې !څنګه ورځو چې نه دوی موږ پېژني نه موږ دوی پېژنو".

بندوال ماستر: "ته بې غمه شه .ما پرون لا یوه ته روپۍ ورکړې .دې مې پوه کړې تاسو هسې په ما پسې راځئ".

ماستر روان،موږ ورپسې شو چې جونګړو ته ورسېدو ،یو تورکۍ ځوان ولاړ وو-خیرنه خولۍ یې په سر وه،دې له مخه موږ ورپسې شو-په جونګړو کښې روان وو ، ځادرونه مو پر سرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اچولي وو چې په یوه جونګړه کښې موږ دوه د ښار ښه مشهوره کسان په سترګو شو چې تر هغه تېر شو، د دوی جونګړې ته وردننه شو. موږ کښېنستو هغه خوان پر خپله مورېږغ وکړ.

سوري: "هغه واورګی چیري ده. ورته ووایه چې چای پخې کړي".

ماته یې خوند نه را کاؤ. رښتیا خبره وه چې هم شرمېدم، هم وېرېدم نو مې بندوال صېب ته سوکه وویل چې "چای څهٔ کوو څو".

بندوال: "تهٔ صبر وکړه. زهٔ په چل چل کښې خپلې پوښتنې ځینې کوم. غواړم چې تا سې دا هر څهٔ په خپله هم ووینی هم یې واوری".

پنځلس، شل مینټه پس یوه ښایسته نجلۍ، تک سپین اننګي، اوږدې زلفې، تور کاکل یې په سپین مخ خور وور، واړه غاښونه، دنګه ونه دا سې ښایست چې ما په خپل ژوند نهٔ وو لیدلی. ښکلې جامې دا سې ښکارېدو چې دا هر څهٔ زموږ د پاره شوي وي. چای یې راته کښېښودې، واړه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخنــدل .هغــه ځــوان کــوم چــې یــې مــوږ راوســتي وو ،هغه ورته ویل.

"واوري !دغــه دي هغــه ځوانــان مــا چــې پــرون درتــه ویلي وو".

بندوال: "(تورکي ځوان ته)واورګی دي څۀ ده؟".

ځوان: "کور ودانه مې ده".

زۀ حېــران شــوم چــې خدايــه !تــۀ دا تــورکی او دا ښايســته ښــځه .دې حېرانتيــا مجبــوره کــړم نــو مــې ورتــه وويــل چــې "واوره لــه کومــه ځايــه ده او څوکــه ده؟".

ځوان:"واوره زما د اکا لور ده".

دې خبرې لا پســې نــور حېــران کــړم چــې څنګــه کېــداى شــي مــوريــې تــوره، پلاريــې بــې خولــه بيــا څنګــه ده واوري جــوړ او رنــګ لــه دوی څخــه بېــل دی .زۀ لا پــه دې ســوچ کښــې وم چــې د واوري مېــړۀ او مــور ووتــو ويــل يــې چــې "تاســې لــه واوري ســره ګپــه وکړئ،مــوږ ګرى پــس راځــو"۔زما زړۀ لا پــه تــو پونــو شــو چــې دا بيــا کومه معامله ده.

واوري پروني له سره کښته کاوو ،بندوال ورته ويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"واورې! تکرى پر سر سم کړه .مور د هغه نيت خلک نۀ يو ،نۀ دلته تا له د دې د پاره راغلي يو چې تا ته په سپک نظر وګورو.موږ يوازې له تا سره په دې نيت وينو چې له تا څخه يو څو پوښتنې وکړو.

له دې خبرې سره د واورې پر مخ د خوشالۍ رڼا له ورايه ښکارېده.

دلته زۀ هم مطمينه شوم او بندا ل پوښتنه ځينې وکړه . "واورې! دا خلک چې دلته راځي، په دې کښې ستا خوښه موجوده وې؟".

واوره: "نۀ زما خوښه نۀ وي .دوى پر موږ پېښې اخلي،خپله هيڅ کار نۀ کوي .دلته خلک راولي . اوس تا ويل چې موږ دا سې خلک نۀ يو ،زۀ ډېره خوشاله شوم .دا اول وار دى چې دې جونګړې ته اول وار دا سې خلک راغلو چې هغه دا سې نۀ کوي".

زۀ:"واورې! يوه پوښتنه کوم،شرمېږم هم .دا تۀ ولې له دوى څخه په رنګ جلا يې؟".

واوره: "دلته خو رنګا رنګ خلک راځي نو زموږ اولادونه خو به خامخا رنګا رنګ وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واوري مېرۀ ږغ را وکړ چې ژر کوئ .تر ماښامه پوري قول خو مې نۀ وو سره کړی،نور مېلمانۀ راغلو.

زۀ: "واوري د دې دوو خبرو لا ژر ژر خواب را کړه".

واوره: "لکه څنګه؟".

زۀ: "يوه دا چې تا سو دا نۀ غواړئ چې له يو ښۀ عزت مند سره وادۀ وکړی.

بله دا چې دلته دا خلک راځي .په دې کښې وتاته دا درک درکوي چې دا خو د هغه سړي ورور يا زوی نۀ دی چې پرون يا هغه بله ورځ راغلی وو".

واوره: "د عزت ژوند به ولې خوند نۀ را کوي خو دا خپل خاندان نۀ شم پرېښودلای.

بله دا چې زمونږ له دې سره کار نشته چې دا د چا زوی يا ورور دی خو دا کومې روپۍ چې پر مونږ اخيستل کېږي،دا هم زمونږ په ښه نۀ دي .دا دوی پر کرکانو او چرسو ورکوي".

زۀ: "واروې! ستا يې کور ودان چې مونږ ته دې پاک خوابونه را کړو او په مونږ دې باور وکړ چې مونږ دا د دې د پاره نۀ کوو چې ستا سو توهين وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

يا مو عزتونه واخلو .دا صرف او صرف د ټولنې دا صلاح د پاره کوو چې له تا سو سره ولي دا سې کېږي؟

موږ هم خپل سرونه پټ کړو چې راووتو، راغلي مېلمانهٔ هم دا سې خلک وو چې ځان يې د هر صفا صفا کاوو.

لېوني جانان: "مرې که يې وژنې! لسمه ورځ ماخېګر به زموږ هوټل ته راشئ، زما مېلمانهٔ ياست".

زهٔ: "ستا سو هوټل چېرې دی؟".

لېوني جانان: "مرې که يې وژنې! هغه اوله ورځ چې پکښې ناست وم، تا وپېژندلم .هغه چوله چې کوې زما مشر ورور دی .دا چائينکې چې وړې زموږ تر ټولو کشر ورور دی.اوس د الله په امان".

موږ: ورځه پر خدای مو سپارلی يې.

په دې وخت کښې بيا دروازه خلاصه شوه، هغه نرسه د ننه راغله .ليوني اتڼ واچاوو-له اتڼه پس زهٔ او نرسه دواړه راووتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(16)

لېوني : "مرې که يې وژني ! په تاکلې ورځ هوټل ته سره راغلو.

لېوني جانان :بندوال ماسټرهم راغوښتی وو-ټول په هغه موټرکښې سپاره شو چې لېوني په کرایه نیولی وو چې له ښاره ووتو، موټر دښته ته وګرځېدو، په شګو او پوټیانو کښې روان وو چې کله موټرودرېدو موږ راکوزشو.

ماجت مو ولیدی چې د لېوني وکورته د ېرنږدې وو- ملا د ماجت شا ته د محراب وځنګ ته ولاړ وو، په غوږو کښې یې ګوتې نیولې وې اذان یې کاوو".

لېوني جانان: "مرې که یې وژنې ! ماجت ته ځی که لمنځونه کورکوو".

ماسټر: "کورلمونځ زۀ درکوم".

د میلمنو خونې ته دننه شو-د ېره غټه خونه وه چار پېره نالۍ هوارې وې، بالښتونه پراته وو-درې څلور الماری چې له کتابونو ډکې وې-موږ لمنځونه وکړو-د کلي سپین ږیري او ځوانان هم له مولوي صیبه سره لس دولس وو چې راغلو-موږ ورولاړ شو په لاس مو پر خپل وار له هرچا سره روغبړ وکړ چې موږ بېرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېنستو، د لاس مینځلو اوبه هم راغلې ـ دسترخوان هوار شو ـ د ښوروا کاسې راغلې، ورسره ښې تورې او سپینې غوښې هم راغلې ـ ډوډۍ وخوړل شوه ملاصیب دعا وکړه دسترخوان ټول شو.

یوه سپین سرې (لېوني جانان تر لاس نیولې راوسته) د یو بل سپین ږیري وخت تګ ته یې کښېنوله ـ مور له هغې مورکۍ سره روغبړ وکړې چې کله له روغبړه پس چپتیا خوره شوه.

لېوني جانان: چپتیا په دې ډول ماته کړه.

"مرې که یې وژنې! دا زما مورده چې په ټول کلي کښې په بې شرمه ترور مشهوره ده ـ مور ورونه د بې شرمۍ په زامنو مشهوره یو ـ دا زموږ مور کومه بې شرمي کړې ده ـ دا خو به په اخیره کښې درته ووایم او که رښتیا درته ووایم زۀ دې بې شرمۍ مور ودې کار ته مجبوره کړم یا هغې ورځې چې د یو چا جوګۍ اور اخیستی وو ـ چا خاورې پر غور ځولې، چا اوبه ـ ښځو چیغې وهلې چې د شپږو میاشتو ماشوم دننه پاته دی ـ خلک ډېر ولاړ وو خو څوک دا اور او هغو کارتوسو له وېرې دننه نه ورتلو (کوم چې په صندوخ کښې پراته وو) ـ ما توکل کړی پټو (څادر) مې پر ځان راتاو کړو ـ څو بالټۍ اوبه مې پر ځان تویې کړې، په بسم الله سره وردننه شوم ـ هغه د شپږو میاشتو ماشوم مې روغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمتې ترا ورراویستو چې کله هغه ماشوم مور په غېږ کښې ونیوو.

زۀ کښېنستم د دغې جوګې په اورکښې وماته ټول پښتون ښکارېدو او دا ماشوم یې نوی نسل ـ دا چې په ټولنه کښې مې ځان لېونی کړو، سبب یې دا وو چې له هغې ورځې دا ټولنه وماته هغه جوګې ښکارېده ـ نوی نسل هغه ماشوم او دا کار بې له لېونتوبه کېدو هم نه ـ نن که زۀ د کلو په لېونتوب کښې روغ سر کور ته راغلی یم ـ هغه د دې دوو کسانو برکت او مرسته وه چې نن یې زۀ د احسان بدل نۀ لرم ـ تش په شکریه یې عذر کوم ـ دا هغه کسان دي چې نه ستړي کېدونکي دي ـ دې دوو کسانو له ما سره په دې کار کښې ډېرې ستړې یوړې او ډېرې بدې بدې خبرې یې وځغملې.

دې دوو کسانو ته نۀ ما خواست کړی دی، نۀ مې څۀ معاوضه ورکړې ده ـ کله چې زۀ په لېونتوب کښې دې دوو کسانو وپېژندلم نو زما یقین شو چې په ټولنه کښې سړي شته، اعتبار نشته ـ خیر را به شو ښځو ته ـ له هرچا چې مو پوښتنه وکړه یا یې اوس له تاسو کوم چې ښځه څۀ ده؟ ـ هغه به ووایي چې "ښځه ډېره عاجزه مور، خور او لور ده". دا هر یو درسره مني.

که ورته ووایې نن مور دا درې کسان له تاسو دا پوښتنه کوو چې له هغو عاجزو او مظلومو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدکېږي ـ ظلم او جبر ورسره کېږي ـ خلک يې تېرباسي ـ پنځۀ پنځۀ يوې ښځې ته ورځي ـ په عکسونو او وېډيوګانو يې د ښار دوکانداران کاروبار کوي ـ ټول په خبر يو ـ نن نۀ خان شته، نۀ ملا، نۀ ملک، نۀ پير، نۀ فقير چې راپورته شي چې دا ولې کېږي.

ستا سو به ياد وي چې کله دلته جنګ راغلی ـ د جهاد په نوم چندې کېدلې چې مسلمانې خوندې مرې ـ مسلمانې مندې سرتورې شوې.

نن هغه خلک چېرې دي چې راشي ويې ګوري ـ دا خو هغه خوندې، مندې نۀ دي چې د جوماتونو په دروازو کښې ناستې دي خيراتونه غواړي ـ دا هغه دي که نورې چې بله زه د بلې ژبې او بل مذهب نه کوم ـ انسانيت خبره بېخي نۀ کوم.

دا د هغو مسلمانو مجاهدينو خوندې او مندې دي چې نن په لځو پښو زما او ستا په بازارونو کښې خيراتونه غواړي".

دلته يې سترګې له اختياره ووتې ـ سر يې کښته کړو ـ څۀ وخت پس يې له اوښکې ډکې سترګې راواړولې.

لېونی جانان: "تۀ دې بدبخته قام ته وګوره ـ ښځه يې ډاکټره، استازه نه ده خوښه ـ سوال دې کوي، سوالګره پروا نۀ لري ـ په دې وخت کښې پير، ملا، فقير، خان او خوار ټولو سترګې پټې کړي دي ـ دا ښځه نۀ ويني ـ ولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

که یې ولیده بیا خو یې ذمه واري جوړېږي چې د دې خوارې ښځې سره مرسته وکړي".

بیا یې لکه ماشوم په چیغو چیغو وژړل چې کله یې اوښکې پاکې کړې.

لبوني جانان: "یو بله خبره ـ نن مې دا خبره په غور واورئ ـ که نن د یو څو کسانو د لوټو او خوندو عکسونه په یو او بل دوکان کښې خرڅېږي یا یې ګوري ـ ته پروا نۀ په کوې، زۀ پروا نۀ په کوم نو سبا زما او ستا واردی ـ په خدای که خانه ته پاته شې یا ملا ته ـ که چیرې ښځه د خپل حق غوښتنه کوي ـ ملا تا د هر کور وسرې ته سوټی په لاس ور کړي ـ هغه د خپل کور په دروازه کښې ولاړ دی، و ښځه ته د وتلو اجازه نۀ ور کوي.

نن هغه خلک ولې تا تر لاس نۀ نیسي چې دا بد مرغۍ او بدنامۍ ولې پېښې شوې.

نن زۀ وخپلو مندو ته دا وایم چې په کومه ورځ ستا مېړۀ او ملا صېب سوټی وغورزاوۀ ـ د دود او دستور لمنه یې ونیوه ـ په هغه ورځ که دې لور سوټی نه شو را اخیستای ـ تۀ یې را واخله ـ و ملا او خپل مېړۀ ته لیکه کش کړه چې نن نو په خدای که زما لور په پټو سترګو په لکونو روپو خرڅه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېري بیا هم جرأت وکړنو دغه حال به یې وي لکه زما د مور چې نن یې هم زامن د بې شرمۍ په نوم پېژندل کېږي.

وهغه بله خواته بیا ازاد خیاله ګډی دی ــ وایي چې "وښځه ته دومره ازادي ورکړئ چې څۀ کوي هغه دي کوي".

دا غوښتنه دلته هغه خلک کوي چې خپلې خوندې، مندې په څو پردو کښې نغاړي چې کله یې له یوه کوره تر هغه بله بیایي یا یې په پرده کښې د موټر په تورو شیشو کښې تر ډاکټره وړي بیا وډاکټر ته هم ووایي چې دا نور خلک وباسه.

اوس که ښځې یو فیصد اذادي اخیستې ده ـ هغه هم دې اذادو خیالو نۀ ده ورکړې ـ دا اذادي هم ښځو ته دوران ورکړې ده ــ په یو فیصد اذادي کښې ښځو دې ټولنې ته نهه نوي فصیده بدۍ او بدمرغۍ راوړي دي.

یوه بله خبره، که مو اوس ښځه په پرونې کښې نغښتې ده یا مو په څلورو د ېوالونو کښې تړلې ده ـ دا زما یقین دی چې ښځه زیاته اذاد ېږي ـ ترل یې زیاته د چا د وس خبره نۀ ده ـ که د څلورو د ېوالونو په میان کښې نغم (کډی) وروکاږي لا هم.

زۀ: ،بازک(باومحمد) صالوجان دا درې د دواړو ډلو مخالفه نۀ یو بلکې تجویز دی ـ دلته هغه د چا خبره چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وای "پر خپله ښځه د فولادو د ېوال راګرځوي د بل پر ښځه یې د شګو د ېوال نهٔ دی خوښ".

دا ناروغې زموږ په درسته ټولنه کښې شته۔ دا بیا بېله ده په یو چا کښې لږ، په چا کښې ډېره لېکین خلاص نهٔ ملا، نهٔ خان، نهٔ پېر، نهٔ فقیر او نهٔ مزدور دی.

د اختلاف حق هم تا سو لری هم یې موږ۔ خبره د دې خپلې ټولنې کوم۔ زموږ په خیال تر ټولو ښه خبره دا ده چې په ښځه ازادي وېېژونو۔ زموږ په ټولنه کښې باید وښځې ته د دې د صلاحیت مطابق ازادي ورکړل شي او تعلیم یې لازمي شي۔ له دې سره سره دا اختیار ور کړل شي چې ویلایې شي، زما دا سړی خوښ دی۔ تا سو ورشئ ویې ګورئ چې ژوند او کردار یې څنګه دی بیا امید دی چې ټولنه پر سکونه شي.

اوس راځم د خپلې موربې شرمي ته۔ زما مور تر پنځمه سبق ویلی دی څکه دا بې شرمې څینې وشوه۔ دا کلیوال ناست دي۔ په موږ کښې دا دود وو چې هر چا به وادهٔ وکړو۔ دریمه شپه چې به سره یو ځای شو، میږهٔ به یې اول قسم ورکاوهٔ چې له چا سره خو دي یاري نه ده کړې۔ هغې که هر څهٔ کړي وو، مجبوره وه قسم یې خوړلو.

موږ په کلي کښې د بې شرمې په زامنو مشهور وو چې کله زهٔ په ښهٔ او بد پوه شوم، له موره مې پوښتنه وکړه۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هغه ده مخامخ ناسته ده ـ هغه سپین ږیری چې یې وخنګ ته ناست دی (هغه مې پلار دی) ـ مور کې راته وویل "زویه! کله چې زهٔ راواده شوم ـ پلار دې درېمه شپه قسم راکاوهٔ چې له چا سره خو دې یاري نهٔ ده کړې".

ما ورته ویل "تهٔ اول قسم وخوره ـ تا خو به یاري نهٔ وي کړې" ـ دی وروتو بیا یوه میاشت پس خپل پلار راوستو ـ له هغې ورځې تولې ښځې له دې عذابه خلاسې شوې ـ اوس مورېدې درو کسانو د دې تولنې ناروغي تر خپله وسه در په ګوته کړې ده ـ علاج یې اوس ستاسو کار دی".

لېوني وماته مخ راواړاوو ستا به دا خیال وي چې بازک په کیسه کې څنګ راګډ شو؟

بازک زمانوم دی چې وتاته په هسپتال کې پروت یم ته مې لېونی بولې

په دې وخت کې دروازه وټکېده زه ورولاړ شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

(17)

سهار وختي را پورته شوم، اودس او لمونځ مې وکړدی مې هم را ویش کړی ، راووتم هوټلي ته راغلم د چای مې ورته وویل ـ مخامخ بېکری ته ورغلم یو ښهٔ کېک مې راواخیستو بېرته راغلم ـ لېوني هم اودس او لمونځ کړی وو ،تلاوت ته ناست وو ، قرآن مجید یې په دوسمال کښې ونغښتلو ،لوړ یې کښېښودو ،بېرته راغلی پر کټ چوپ چاپ ناست وو.داسي په سوچونو کښې ورک وو یو واریو وار به یې لاس لاهم وڅنډلی ـ کله چې هوټلي چای راوړلې،دروازه خلاصه شوه،دی د سوچونو له دنیا را غبرګ شو.راغلی له ما سره پر خپور شوي کالي کښېنستو بیا یې هوټلي ته وویل

"یاره! یو دوې چائینکې نورې راوړه،روپۍ خو یې هسې هم بل ادا کوي ـ ما چای واچولې ـ دهٔ ژر ژر یوه پیاله ورپورته کړه.

زهٔ: "دا کېک در واخله".

لېوني: "مرې که یې وژنې! ما خپل کار ته پرېږده".

پیاله یې کښېښوده،ولاړ شو،پر یوه پښه وڅرخېدو.

واروئ،واړوائ،لاسونه راواړوئ راواړوئ

سپین مروندونه په اتڼ کښې خوندکوینه

نجونو واړوئ ،راواړوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیرته راغلی چای ته کښېنستو. مور هغه چای څیښلې وې چې هوټلي نورې چای راوړلې.

له هوټلي سره سمه هغه ترکۍ نرسه هم راغله. دې د بېرته وتلو هڅه کوله چې لېوني ور وغوښېدو، ترلاس یې ټینګه ونیوله، راغبرګه یې کړه. دا هم له لېوني سره سم راغله له مور سره پر هغه کالي کښېنسته. لېوني خپلې ناتراشې کولې، ما او دې پر خندل.

ما له ځانه سره دا فکرکاوو چې "ته دا پرېدی ښځه وګوره، له مور سره دا سې مطمینه ناسته ده لکه مور چې دواړه د دې وروڼه یو".

نرسې چې کله خپله پیاله ور پورته کړه، یوه خاشه یې له کېکه هم ورماته کړه.

نرسه: لېونولالا! نن ډېر خوشاله راته ښکارې".

لېوني: "مرې که یې وژنې! روغ رمټ شوم. نن به ماته رخصتي راکوې".

نرسه: "لالا! دا خو د ډاکټر کار دی".

لېوني: "مرې که یې وژنې! ډاکټر خو به نن راځي".

نرسه: "هو لس بجې پر وارډونو راوند وهي".

لېوني: "مرې که یې وژنې! ستا یې په مخه ښه، ستا یې په مخه ښه. زه نن ستن نه لګوم".

نرسه: "ولې لالا!".

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی: "مرې که یې وژنې ! بس زهٔ روغ رمټ یم".

ترسه: "لالا ! دا یوه ستن لا پاته ده، دا لاولگوه".

لېونی: "مرې که یې وژنې !درته و مې ویل چې زهٔ نن ستن نهٔ لگوم".

ترسه: "سمه ده".

زهٔ"ترسې ته خوره ! یوه پوښتنه درڅخه کوم-ته چې دې پرېدو خلگو ته راځې، ولې وېرېږې نهٔ؟".

دې دومره په زوره زوره وخندل، کله چې یې له سره لوېدلی سپین پړونې بېرته پر سر سماوو.

ترسه: "لالا ! سږ مې څلېرویشتم کال دی چې نوکري کوم".

د دې خبرې له کولو سره سمه ووته.

لېونی: "مرې که یې وژنې ! ستا څهٔ خیال دی-زهٔ لېونی یم که دا خلگ؟".

زهٔ: "تا دې خدای نهٔ کړي لېونی.لېوني دوی دي".

لېونی راوغورځېدو پر مخ یې مچ کړم"وش ! ته وماته چارا کړې"؟

اوس مې د برې شپې او رځې ورسره شوي وې-د لېوني له ناتراشو سره بلد وم.

زهٔ: "تر څهٔ پورې دې وویل چې زهٔ لېونی یم که خلگ"؟

لېونی: "مرې که یې وژنې ! مابه وخلگو ته وویل چې ښځه دا سې هم کېدلای شي یکې یوازې.د ماشومانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشین نهٔ ده نهٔ یود.........................

زهٔ: "یاره ! قصور په ښځه کښې نهٔ دی- قصور په نر کښې دی . د ښځې په هره بدکارۍ کښې د نر لاس وي او بل ښځه تر نر ایمانداره هم وصیله ناکه او مینه ناکه ده".

چې کله لس بجې شوې، دی را ولاړ شو- د هوټلې راوړی پتنوس یې پرمخې وا ړاوو.

لبونی: "مرې که یې وژنې !"- زهٔ غزل وایم، تهٔ به یې کسر را سره نیسې".

زهٔ: "سمه ده.دې ته مې بېخې فکر نهٔ وو"- د ېر ښهٔ رنګ یې وو چې غزل یې پورته کړه.

چالـه بـه ورشم تـول بدن مه پارېږي پارېږي
مورې دا د اوس ډاکټران سرې کښې کارېږي
اول خونه راخې نوبته سفارش نه لرم
اوس تېروم ځان په رشوته سفارش نه لرم
صورت مه اوراخلي لمبې باندې بلېږي
چاله به ورسم تول بدن مه پارېږي پارېږي
مورې دا د اوس ډاکټران سرې کښې کارېږي
د دروازې چوکېدار هم دی سترګې وهي
د سپینو خولو خریدار هم دی سترګې وهي
لکه مجنون له خندا شین شین راته کېږي
چاله به ورسم تول بدن مه پارېږي پارېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري داداوس ډاکټران سري کښې کاړي
په دې وخت کښې دروازه خلاصه شوه، يو ډاکټر څو نور کسان ، هم دننه راغلو.
ډاکټر ماته غصه وکړه ما خو ويل چې يو دی لېوني دی

....

اخر يې يو بل ته وويل"دوی اوس اوس فارغه کړه ـ له هسپتاله يې استېديو جوړه کړې ده"

لېوني: د ډاکټر مخته ور وغورځېدو ـ "مرې که يې وژنې ! ډاکټر صېب ! داچېري ده؟
زۀ په کښې داخلېږم".

ډاکټر: "تر هسپتال دباندي يې پوښتنه وکړه".

لېوني: ډاکټر لا ولاړ وو ،لېوني زۀ تر لاس ونيوم ،کش يې کړم. "در څه هغه ځای ته خو.دا ډاکټر صېب چې ياد کړو".
ماله کوره راوړي شيان سره راټولول،ډاکټر ووت ـ زۀ خو د لېوني په رخصت مخکې خوشاله وم خو د ډاکټر خبرې ډېر بد تاثير راباندې وکړی.
ډاکتر ووت ،دۀ ماته حېران حېران کتل ـ بې اختياره مې تر سترګو اوښکې راغلې.دا سې پرېشانه شوم لکه له چا څخه چې سکه ورور ببلېږي.ما ويل"که دا مغزي ماتي لاړ ،زۀ به څۀ کوم".مخ مې په بله څېنې واړاوو.

لېوني: "مرې که يې وژنې ! انديواله ولې دې مخ واړا وو ؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما په لاسونو پټې اوښکې پاکې کړې، مخ مې ور واړاوو. دهٔ هغه بشتره په شا کړه، ما هغه نورشيان را واخيستو. دی له مخه، زهٔ ور پسې شوم چې تر هسپتال را ووتو، رکشې ته مې اشاره وکړه. رکشه راغله بشتره او نور شيان مو ور وخېژول، موږ هم ور وختو.

لېونی: "مرې که يې وژې ! استاده پر دې لاره درځه".

رکشه چې په ښار کښې لږ لاړه.

لېونی: "مرې که يې وژنې ! دلته يې ودروه، کوز شو. مرې که يې وژنې ! ژر راځم".

موږ ورته کتل دی هغه د مصالې وړوکې دوکان ته ورغلی چې ومخته يې ببخې د بر تپونه له مصالې پيمانه ښکارېدو. له هغې خوا چې راغلی، رکشې والا ته يې وويل.

لېونی: رکشې والاته" سيده پر دې سړک درځه".

لېونی: "رکشه ودروه".

موږ ورته کتل لېونی کوز شو هغه د مصالې وړوکې دوکان ته ورغلی چې ومخته يې ببخې د بر د مصالې ډک تپونه پراته وو له هغې خوا چې راغلی

يوه توره د پلاستيک لوته يې په لاس کښې وه.

لېونی : رکشې والاته" سيده تانې ته درځه".

تانې ته چې ورسېدو، دهٔ له هغې لوتې خپل شناختې کارډ راويستو، تانې ته ورغلی. له هغې خوا چې راغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مرې که یې وژنې !دا یې تهٔ د تانې له کار څخه خلاص-
اوس نو د رخه چې ستا مورکۍ ووینو".
رکشه روانه شوه، ما لار ور وښودله، کورته یې ورسولو.
ما له رکشې شیان کوزول، دۀ په کوټه کښې اتڼ وا چا وو
چې شیان مې کورته یوړل، راووتم ورته و مې ویل "راځه تهٔ
څۀ کوې چې ولاړ یې"؟

لېونی: "مرې که یې وژنې !مورکۍ د میلمنو خونې ته را
وغواړه". دی
مې خونې ته بوتلی.مورکۍ مې راوغوښته،مورکۍ راغله
.

لېونی: "مرې که یې وژنې !تهٔ لاړ شه ،زۀ مورکۍ ته دوې
،درې خبرې کوم، تازیله مې ده".
زۀ راووتم کورته راغلم-لږ ګړی وروسته مورکۍ راغله د
لېونې لوته یې په لاس کښې وه ماته یې وویل
"ورشه هغه لېونی له ژړا شین شین کېږي"—

زۀ: "ولې؟".

مورکۍ: "څۀ خبره یم-زویه !چې زۀ یې ولیدم را ولاړ شو زما
لاس یې ونیوو، پر لاس یې مچ کړم ،په چیغو شو-لوته یې
زما په غېږ کښې را وغورځوله،دی ووتو-ورشه ویې ګوره
چې ځان خوږ نۀ کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ چې راغلم دی په خونه کښې نه وو-د سرای تر دروازه راووتم، په کوڅه کښې مې وکتل،لېوني ولوړل که ما پيدا کړي؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

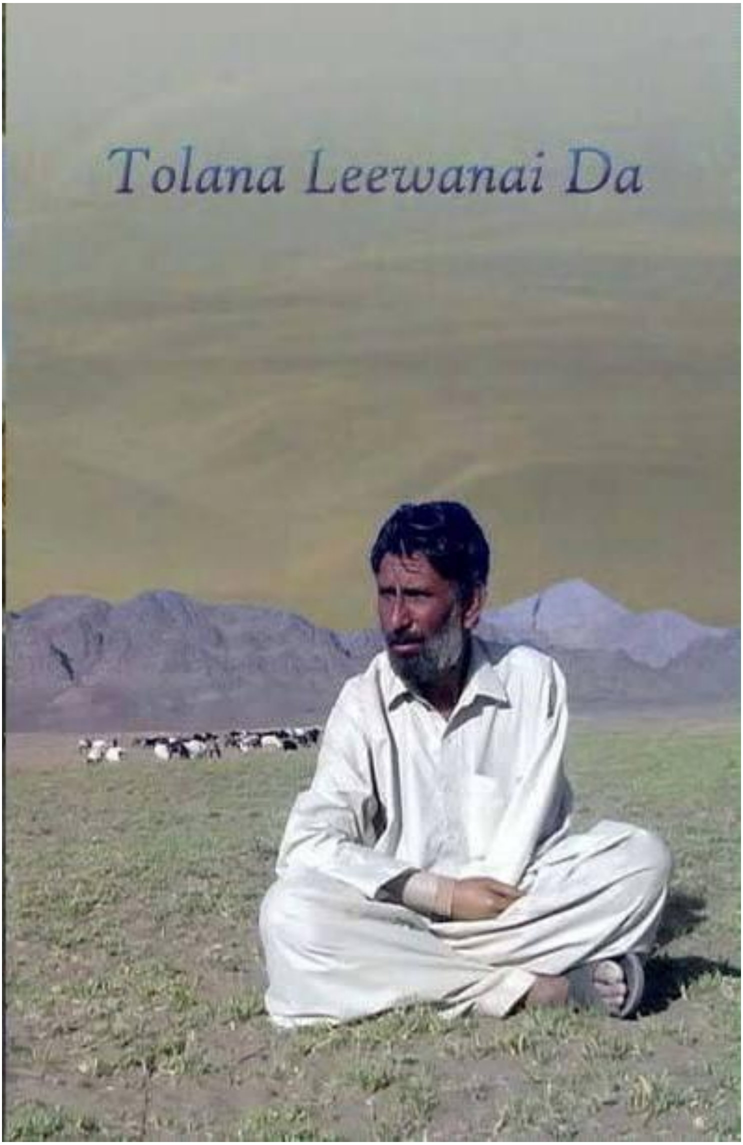

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library